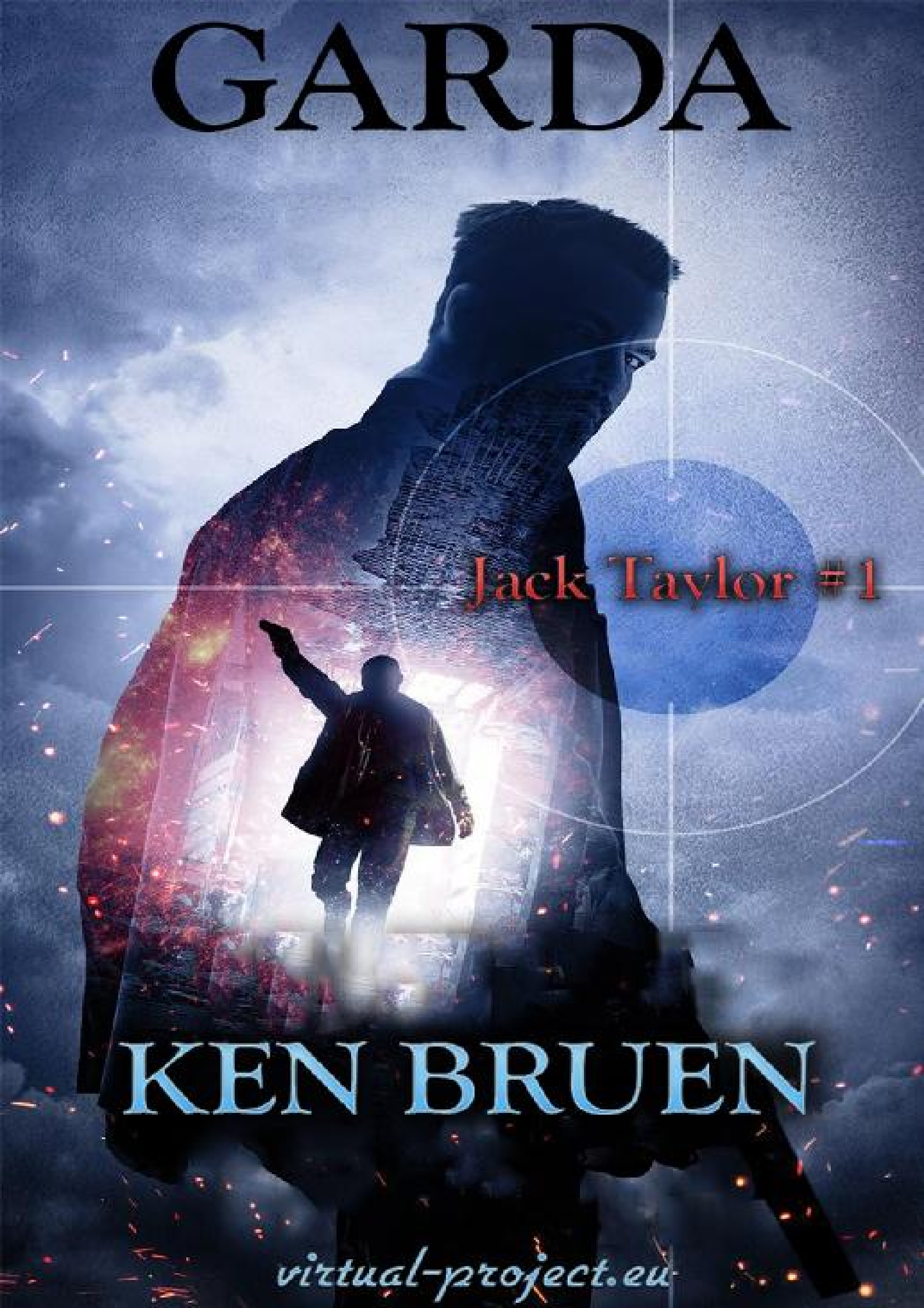

GARDA

Jack Taylor #1

KEN BRUEN

virtual-project.eu

KEN BRUEN

Seria: Jack Taylor #1

GARDA

Original: *The Guards* (2001)

Traducere din engleză de:
GEORGE ARION Jr.

virtual-project.eu

Editura: CRIME SCENE PRESS

2016

Ken Bruen s-a născut în Galway, Irlanda, în 1951. Este unul dintre cei mai importanți scriitori mystery & thriller din Irlanda ultimelor două decenii. A absolvit Trinity College din Dublin, cu un doctorat în metafizică, după care a colindat lumea timp de peste 25 de ani ca profesor de limba engleză, predând în Africa de Sud, Japonia și America de Sud. A început să scrie la mijlocul anilor '90, cele mai faimoase romane ale sale făcând parte din seria care-l are drept personaj principal pe Jack Taylor. Câștigător al mai multor premii pentru literatura mystery & thriller printre care două premii *Shamus* (unul pentru romanul *Garda*). Două dintre romanele sale au fost ecranizate: *Blitz* (Jason Statham în rol principal) și *London Boulevard* (Colin Farrell și Keira Knightley).

Garda este primul roman din seria Jack Taylor.

MULȚUMIRI

Le sunt deosebit de recunoscător lui Vinny Brown, librăriei
lui Charley Byrne, Phyl Kennedy, Noel McGee.

E aproape imposibil să fii dat afară din *Garda Scíochána*^[1]. Trebuie să te chinui bine de tot. Câtă vreme nu te compromiți public, îți tolerează aproape orice.

Fusesem pe muchie. Nenumărate

Atenționări

Avertismente

Ultimatumuri

Pășuri

Și tot nu m-am lăsat de tâmpenii.

Sau, mai exact, de băutură. Nu mă înțelegeți greșit. *Gardaí* și băutura au o relație lungă, aproape plină de iubire. Într-adevăr, un *garda*^[2] complet treaz e privit cu suspiciune, ba chiar e luat în derâdere, atât înăuntrul poliției cât și în afara ei.

Superiorul meu de la unitatea unde făceam antrenamentele spunea:

— Tuturor ne mai place câte-o bere.

Semne și mârâituri aprobatoare din partea recruților.

— Iar publicului îi place că nouă ne mai place câte-o bere.

Din ce în ce mai bine.

— Ce nu le place sunt ticăloșii.^[3]

A făcut o pauză ca să ne lase să gustăm gluma. A pronunțat ca în Louth, „*blaggard*”.

Zece ani mai târziu eram la al treilea avertisment. Am fost chemat în fața superiorului și mi s-a sugerat să caut ajutor.

— S-au schimbat vremurile, amice. Azi există programe de tratament, centre de dezalcoolizare, de toate. Puțin timp la John O’God nu mai e nicio rușine. O să te bați pe burtă cu clerul și politicienii.

Voiam să zic:

— Și asta ar trebui să mă convingă?

Dar m-am tirat. La ieșire, am stat nițel pe uscat, dar, treptat, am început să beau din nou.

Rareori se întâmplă ca un polițist să fie transferat în orașul de unde e, dar s-a considerat că locurile natale aveau să-mi facă bine.

O misiune într-o seară mohorâtă și rece de februarie. Neagră ca noaptea. Pândeam vitezomani la periferiile orașului. Sergentul de serviciu specificase:

— Vreau rezultate, fără excepții.

Partenerul meu era un bărbat din Roscommon, pe nume Clancy. Avea o atitudine relaxată și părea să ignore faptul că beam. Aveam la mine un termos de cafea, umplut până la refuz cu brandy. Aluneca ușor.

Prea ușor.

Nu prea se întâmpla nimic. Se aflase despre poziția noastră. Șoferii respectau suspect de mult limita legală. Clancy a oftat

și a zis:

— S-au prins că suntem aici.

— Chiar că.

Apoi un Mercedes a trecut în goană pe lângă noi. Radarul a sărit pe roșu. Clancy a strigat:

— Iisuse!

Am băgat mașina în viteză și am pornit. Clancy, de pe scaunul pasagerului, a zis:

— Jack, ia-o mai ușor, cred că pe ăsta îl lăsăm în pace.

— Ce?

— Plăcuța de înmatriculare... o vezi?

— Așa, și ce?

— E de la Guvern.

— E strigător la cer.

Am pus sirena să urle, dar au trecut vreo zece minute bune până ce Merțanul s-a oprit. Când am deschis ușa, Clancy m-a apucat de braț și a zis:

— Cu prudență, Jack.

— Da, vezi să nu!

Am ciocănit în geamul șoferului. Nu s-a grăbit să-l coboare. Arborând un rânjet, a întrebat:

— Unde arde?

— Ieși.

Înainte să răspundă, un bărbat de pe banchetă s-a aplecat în față și a zis:

— Ce se-ntâmplă?

L-am recunoscut. Un politician important. Am zis:

— Șoferul dumneavoastră se comporta ca un nebun.

A întrebat:

— Tu ai idee cu cine vorbești?

— Da, cu căcănaru' care și-o trăgea cu asistentele.

Clancy a încercat să mă oprească și mi-a șoptit:

— Iisuse, Jack, termină!

Politicianul ieșise din mașină, se îndrepta spre mine. Cu indignarea întipărită adânc pe chip, zbiera:

— Mucosu' dracului! O să rămâi fără slujbă! Tu știi ce-o să se-ntâmples?

Am zis:

— Știu exact ce-o să se-ntâmples.

Și l-am pocnit în gură.

AFARĂ DIN GARDĂ

În Irlanda nu există detectivi particulari. Irlandezii n-ar suporta ideea. Conceptul este periculos de apropiat de acela al detestatului „informator”. Poți scăpa cu aproape orice, numai nu cu „turnătoria”.

Ce am început să fac a fost să găsesc lucruri. Nu e o sarcină dificilă, e nevoie doar de răbdare și încăpățănare de catâr. Cea din urmă era punctul meu forte.

Nu m-am trezit într-o bună zi și am strigat „Dumnezeu vrea să găsesc lucruri!” De-aia nu mai putea El.

Există Dumnezeu și există versiunea Lui irlandeză. Asta îi permite să fie delăsător. Nu că nu L-ar interesa, dar n-are chef.

Grație fostei mele cariere, lumea credea că sunt omul dinăuntru. Că știam cum merg lucrurile. De-a lungul timpului, lumea m-a căutat și mi-a cerut ajutorul.

Am nimerit de câteva ori și am găsit soluții. O mică reputație a început să se construiască pornind de la o premisă falsă. Cel mai important – eram ieftin.

Grogan's nu este cel mai vechi pub din Galway. Este cel mai vechi pub neschimbat din Galway.

În timp ce peste tot în rest pub-urile defilează cu

Uni-sex

Conținut scăzut de grăsimi

Karaoke

Exagerări

Grogan's rămâne fidel formatului de acum cincizeci și mai bine de ani. Și chiar mai mult decât elementele de bază. Scuipați și rumeguș pe podea, scaune tari, nimic sofisticat înăuntru. N-au dat încă de gustul

whisky-ului diluat

alcoolului cu suc

breezer-ului

E un loc serios unde se bea serios. Fără paznici cu căștile la urechi, în pragul ușii. Nu-i ușor de găsit așa ceva. Mergi pe Shop Street, treci de Garavan's, cotești pe o alee minusculă și ai ajuns acasă. Dacă nu liber, cel puțin fără lanțuri.

Îmi place pentru că e singurul pub care nu mi-a dat vreodată interdicție. Absolut niciodată.

Barul nu are ornamente. Două crose de hurling sunt încrucișate deasupra unei oglinzi pătate. Deasupra lor – un triptic. Un papă, St. Patrick și John F. Kennedy. JFK e la mijloc.

Sfinții Irlandei.

Cândva, papa juca la mijloc, dar după Conciliul de la Vatican a fost dat la o parte. Se ține pe aripa stângă.

O poziție precară.

Habar n-am care papă e, dar arată ca toți ceilalți. Puțin probabil să-și reia curând postul de mijlocaș.

Sean, patronul, care și-l poate aminti pe Cliff Richard din vremea când era tânăr, mi-a zis:

— Cliff a fost Elvis al englezilor.

O idee oribilă.

Grogan's a fost primul meu birou. Stăteam acolo în majoritatea dimineților și așteptam ca Universul să bată la ușă. Sean îmi aducea cafea. Cu o măsură de brandy – „ca să taie din gustul amar”.

Uneori pare atât de fragil, că mi-e frică nu cumva să nu mai apuce să facă cei câțiva pași până la masa mea.

Ceșcuța tremura pe farfurioară de parcă ar fi primit o veste groaznică. Îi spuneam:

— Folosește o cană.

Era oripilat; spunea:

— Avem niște standarde, totuși!

Odată l-am întrebat, în timp ce tremura la unison cu ceșcuța:

— O să te pensionezi vreodată?
— O să încetezi vreodată să mai bei?
Mi se pare corect.

La câteva zile după Cheltenham, stăteam la masa mea obișnuită. Câștigasem niște bani pariind la cursa cu obstacole și încă nu-i risipisem pe toți. Citeam *Time Out*. O cumpăram aproape săptămânal. Ghidul Londrei, cu aproape toate evenimentele din capitală.

Planul meu.

O da, aveam un plan. Puține lucruri sunt mai letale decât un băutor care are un plan. Iată-l pe al meu.

Aveam de gând să strâng fiecare bănuț pe care-l aveam, să mă mai și împrumut și să plec spre Londra.

Să închiriez un apartament șmecher în Bayswater și să aștept.

Asta era tot. Doar să aștept.

Acest vis mi-a trecut prin cap în multe zile groaznice de luni.

Sean a venit lângă mine tremurând, mi-a așezat cafeaua în față și m-a întrebat:

— Vreun semn cu plecarea ta?

— În curând.

A mormăit o binecuvântare.

Am sorbit din cafea și m-am ars pe cerul gurii.

Perfect.

Tăria coniacului mi s-a aprins printre gingii, izbindu-se de dinți. Clipele dinaintea căderii.

Paradisul într-o coajă de nucă.

J.M. O'Neill a scris în *Duffy is Dead* că brandy-ul îți dă suflu, apoi ți-l ia. Mai mult, trebuia să te trezești tot mai devreme ca să bei destul cât să fii treaz la ora deschiderii.

Încearcă să le explici asta neinițiatilor.

În bar a intrat o femeie, s-a uitat în jur, apoi s-a apropiat de tejghea. Mi-am dorit să fiu mai mult decât eram. Coborând puțin capul, mi-am testat abilitățile de detectare. Sau mai curând capacitatea de observație. Îi aruncasem doar o privire; cât puteam să-mi amintesc? O haină crem de lungime medie, croială scumpă. Păr șaten închis, până la umeri. Machiaj, dar fără ruj. Ochi adânciți în orbite, deasupra unui năsuc rotund, gură puternică. Drăguță, dar nu din cale-afară. Ghete decente din piele maro.

Concluzie: nu era de mine. A vorbit cu Sean, iar el a arătat înspre mine. Am ridicat privirea în timp ce se apropia. M-a întrebat:

— Dl. Taylor?

— Da.

— Putem vorbi puțin?

— Sigur, luați loc.

De aproape era mai frumoasă decât mi se păruse. Liniile din jurul ochilor ei erau adânci. Îi dădusem treizeci spre patruzeci de ani. Am întrebat:

— Pot să vă ofer ceva de băut?

— Domnul îmi aduce niște cafea.

Cât am așteptat, m-a studiat. Nu în chip discret ci pe față, fără niciun subterfugiu. Sean a venit cu cafeaua... și, ce să vezi, o farfurie cu fursecuri. I-am aruncat o privire și mi-a aruncat:

— Vezi-ți de treaba ta.

După ce s-a îndepărtat, ea a zis:

— E așa de fragil...

Fără să mă gândesc, am spus cel mai neinspirat lucru:

— El? Ne-ngroapă pe-amândoi.

A tresărit de parcă voia să se ferească de ceva. Am continuat brutal:

— Ce doriți?

Regăsindu-și calmul, mi-a replicat:

— Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Cum?

— Mi s-a spus că ajutați lumea.

— Dacă pot.

— Fiica mea... Sarah... s-a... s-a sinucis în ianuarie. N-avea decât șaisprezece ani.

Am scos sunetele convenționale de compătimire. Ea a continuat:

— Nu cred că s-ar fi... sinucis... Pur și simplu... pur și simplu n-ar fi făcut-o.

Am încercat să nu oftez. A zâmbit scurt și cu amărăciune:

— Asta ar spune orice părinte... nu-i așa? Dar s-a întâmplat ceva după.

— După?

— Da, a sunat un bărbat, care mi-a spus că „A fost înecată”.

Asta m-a dat pe spate. Mi-am revenit, stângaci, și am întrebat:

— Poftim?

— Asta a spus. Nimic altceva, doar cuvintele acelea trei.

Mi-am dat seama că nici măcar nu știam cum o cheamă.

— Ann... Ann Henderson.

Cât de în urmă eram? Hai, adunarea! Am dat peste cap cafeaua pe care se formase un guler subțire de spumă. Ca să fac ceva, am bâiguit:

— Doamnă Henderson... eu...

— Nu „Doamnă” – nu sunt măritată. Tatăl lui Sarah ne-a părăsit acum mult timp. Ne aveam numai una pe cealaltă... De asta nu m-ar fi... lăsat... singură.

— Annie, când se întâmplă o tragedie din asta, tot soiul de dubioși și țacăniți apar de te miri unde. E ca un semnal pentru ei. Devorează durere.

Și-a mușcat buza de jos, apoi și-a ridicat capul și a zis:

— El *știa*.

Cotrobăind prin geantă, a scos un plic gros și a zis:

— Sper să fie destul aici. Sunt economiile pentru călătoria noastră în America. Sarah plănuise totul.

Apoi a pus o fotografie lângă bani. M-am prefăcut că mă uit. A zis:

— O să încercați?

— Nu pot să promit nimic.

Știu că erau o mulțime de lucruri pe care ar fi trebuit, aș fi putut să le zic. Dar nu am zis nimic. M-a întrebat:

— De ce sunteți bețiv?

M-a luat pe neașteptate. Am zis:

— Ce te face să crezi că am de ales?

— Ah, astea-s prostii!

Eram destul de furios, nu de tot, dar pe-acolo, și am întrebat:

— Și cum vine asta, să vrei ca un... *bețiv*... să te ajute?

S-a ridicat, s-a uitat bine de tot la mine și a zis:

— Se spune că sunteți bun pentru că nu mai aveți nimic altceva în viață.

Și a dispărut.

„... răspunde cu promptitudine la sarcina dată”.

Raport de evaluare

Trăiesc lângă canal. Dar la o aruncătură de băț de Universitate. Noaptea îmi place să stau și să ascult cum răcnesc studenții.

Și cum mai răcnesc!

E o casă mică, pe două niveluri, cu clasicele două camere jos și două sus. Proprietarul a transformat-o în două apartamente. Eu îl am pe cel de la parter. O funcționară de la bancă, pe nume Linda, stă deasupra. E fată de la țară și a adoptat toate obiceiurile cele mai rele de la oraș. Are un soi de viclenie atotștiutoare.

Arată trăsnet, are douăzeci și-un pic de ani. Odată, când și-a uitat cheia, am spart încuietura. Plin de curaj, am întrebat:

— Ai chef să ieșim diseară?

— O, nu-mi încalc niciodată regula de aur.

— Care-i aia?

— Să nu ies cu bețivi.

La ceva timp după, a făcut pană și i-am schimbat cauciucul.

A zis:

— Auzi, data trecută – am sărit nițel calu’.

Sărit calu’!

M-am ridicat, cu unsoarea acoperindu-mi mâinile, și am așteptat. Ea a continuat:

— N-ar fi trebuit să zic, știi... chestia aia oribilă.

— Hei, las-o baltă.

Iertarea e un obicei îmbătător. Te prosteste. Am zis:

— Deci, vrei să ieșim să mâncăm ceva?

— O, nu pot.

— Cum?

— Ești prea bătrân.

În seara aceea, când s-a lăsat întunericul, m-am strecurat afară i-am spart cauciucul din nou.

Citesc. Citesc mult. Între accesele de băutură, trec prin tipărituri. În general cărți polițiste. Terminasem recent autobiografia lui Derek Raymond, *The Hidden Files*.

Ceva deosebit.

E cel mai tare.

Faptul că băutura îl scosese din joc, în cele din urmă, ne lega și mai mult. Deasupra oglinzii de la baie pusesem următorul citat din el:

Existența este uneori ceea ce vede un observator de artilerie prin binoclu când se uită la rândurile inamice. O priveliște îndepărtată și neliniștitoare care brusc se limpezește și prezintă nenumărate detalii obscene.

Detaliile obscene sunt cele pe care vreau să le distrug cu fiecare pahar băut. Dar sunt imprimare în chiar sufletul meu, fetide și împrăștiind miasme. Nu pot să scap de ele.

Dumnezeu mi-e martor că am încercat; încă de la moartea tatălui meu, în cele mai multe zile m-am concentrat obsesiv pe moarte. Dar detaliile astea obscene le port în mine, ca pe un cântec pe care ți-l amintești doar pe jumătate.

Un filosof, La Rochefoucauld, a scris că moartea e ca soarele. Nimeni nu se poate uita la ea. Am devorat cărți despre moarte.

Sherwin Nuland – *How We Die*

Bert Keizer – *Dancing with Mister D*

Thomas Lynch – *The Undertaking*.

Nu știu dacă am căutat

Răspunsuri

Consolare

Înțelegere.

Nu le-am găsit.

Simțeam că în mine se deschisese o rană care avea să fie mereu proaspătă. După înmormântare, preotul a zis:

— Durerea va trece.

Îmi venea să trag un răcnet:

— La dracu' cu asta, nu vreau să treacă! Vreau s-o strâng în brațe ca să n-o uit!

Tatăl meu era un om minunat. Când eram mic, țin minte că pe neașteptate dădea la o parte toată mobila din bucătărie. Scaunele, mesele, îngrămădite și sprijinite de perete. Apoi o lua pe mama de mână și dansau încolo și-ncoace prin

bucătărie. Cu râsetele care stăteau să-i țâșnească din gât ea striga:

— Nătărăule!

Indiferent ce se întâmpla, el spunea:

— Câtă vreme poți dansa, ești în frunte!

A dansat cât de mult a putut.

Eu nu dansez niciodată.

„Copiii morți nu ne dau amintiri, ne dau vise”.

Thomas Lynch, *The Undertaking*

Am vizitat mormântul fetei moarte. Fusese îngropată în cimitirul Ragoon. Unde zace amantul mort al Norei Barnacle.

Nu pot să explic de ce voiam să stabilesc o conexiune cu ea acolo. Mormântul tatălui meu se află pe colină. Eram prea sfâșiat ca să trec să-l salut. M-am simțit de parcă m-aș fi furișat ca să scap. Sunt zile în care îi simt lipsa prea mult ca să pot merge acolo.

Locul lui Sarah Henderson era jos, lângă peretele estic. E unul dintre puținele care mai prinde soare din când în când. Pe o cruce provizorie scria:

SARAH HENDERSON

Atât.

Am spus:

— Sarah, o să fac tot ce pot.

În afara porților am găsit o cabină telefonică și am sunat-o pe Cathy B. A răspuns după al nouălea ton de apel.

— Ce-i?

— Mamă, Cathy... ce maniere ai la telefon!

— Jack?

— Da.

— Ce faci?

— Sunt la cimitir.

— Mai bine decât *în* cimitir.

— Ești în stare să faci ceva?

— O, da, mai ales că am nevoie maximă de haleală!

I-am povestit cazul la modul general, i-am mai dat și niște detalii.

— Vorbește cu prietenii ei de la școală, cu prietenul ei...

— Nu-mi spune cum să lucrez.

— Îmi pare rău...

— Să-ți pară! Te sun în câteva zile.

Și a închis.

În urmă cu aproape un an, mă întorceam acasă, târziu, de-a lungul canalului. După miezul nopții e un loc plin de evenimente. Grupuri de băutori, drogarii, războinici eco, pierde-vară și țacănii get-beget. Mă potrivesc de minune.

Un tip care nu era irlandez mi-a propus să-i cumpăr haina, dar altfel nu s-a întâmplat nimic deosebit. Când am ajuns la capătul canalului, am văzut o fată în genunchi în fața unui bărbat. Preț de o clipă nebunească am crezut că individul primea o felație. Până când i-am văzut mâna cum se ridică și apoi o izbește cu putere în cap. M-am apropiat din spate și l-am lovit cu cotul în gât.

A căzut lovindu-se de balustradă. Chipul fetei era tăiat, iar pe obraji i se formau deja vânătăile. Am ajutat-o să se ridice. A spus:

— O să mă omoare.

L-am lovit din nou cu cotul. A făcut:

— Urg... gh...

— Nu prea cred, am zis.

Apoi am întrebat-o:

— Poți să mergi?

— O să-ncerc.

L-am apucat pe individ de cămașă.

Sus

Unu

Doi

Și peste balustradă.

Am lăsat ca propria-i greutate să-l tragă în canal.

În timp ce deschideam ușa apartamentului meu, îi puteam auzi strigătele din apă. Ea a zis:

— Nu cred că știe să înoate.

— Cui îi pasă?

— Mie în niciun caz.

Am preparat *hot whiskey*^[4] în două pahare înalte.

Tone de zahăr

Cuișoare

Galoane de Jameson.

I-am pus unul în mâini și am zis:

— Bagă asta-n tine.

Așa a făcut.

Am pus Lone Star la boxe, au început cu „Amazed”. Ea a zis:

— E cumva country?

— Ba bine că nu.

— E-o porcărie.

— Bea acolo, n-o să-ți mai pese.

M-am uitat bine de tot la ea. Păr cu țepi, o sprânceană cu piercing, machiată de parcă s-ar fi dat cu mistria. Undeva dedesubt se ascundea o față drăguță. Putea să aibă oriunde între șaispe și treisase de ani. Avea accent de Londra, tocit puțin de inflexiuni irlandeze. Rezultatul era că părea să fie mereu pe cale să cadă în ceea ce englezii consideră că este un *brogue*.^[5]

Faptul că nu cădea vreodată, îi face nesfârșită cinste.

Nici nu-i de mirare că-mi plăcea de ea.

Un șir interminabil de brățări grele din argint i se întindea pe brațul stâng. Nu ascundea prea bine vechile urme. Am zis:

— Erai pornită pe chestii tari.

— Da' ce ești tu, Old Bill?^[6]

— Eram cândva.

— Adică?

— Am fost polițai cândva.

— Să dea dracii!

Așa am cunoscut-o pe Catherine Bellingham. Eșuase în Galway împreună cu o trupă rock care cânta Black Box. Ei au șters-o, ea a rămas.

— Știu să cânt, a zis.

Fără niciun fel de introducere a început să cânte „Troy”. Fără acompaniament, trebuie să fie cea mai dificilă alegere. Nu fusesem vreodată un mare admirator al lui Sinead O'Connor dar, ascultând asta, m-am răzgândit.

Cathy a transformat melodia într-un cântec de jale de o frumusețe întunecată. Am fost uluit, mi-am ridicat paharul în lumină.

— Mizeria asta-i tare.

A continuat imediat cu „A Woman's Heart”.

Da, și Mary Black trebuia reevaluată.

Mă simțeam de parcă n-aș fi ascultat niciodată melodiile alea. După, i-am spus:

— Hristoase, ești bună de tot!
— Sunt, nu-i așa?
Am mai turnat băutură și am zis:
— Pentru frumusețe!
Nu s-a atins de paharul ei. A zis:
— Niciodată nu cânt cântecu' ăsta, dar sunt beată, așa că...
Era „No Woman, No Cry”.
Sunt alcoolic, m-am născut cu sentimentele astea.
Ascultând-o, mi-am dorit să am cea mai tare cocaină cu puțință. Pe de altă parte, m-a făcut să simt că am o șansă. Dar la ce – asta nu știam. Cathy s-a oprit și a spus:
— Gata, s-a terminat distracția.
Am zis, fără să gândesc:
— Nimeni nu cântă cu glasuri atât de pure ca aceia care trăiesc în cel mai adânc infern.
Ea a dat din cap și a zis:
— Kafka.
— Cine?
— El a zis asta.
— Îl cunoști?
— Cunossc infernul.

KEENING

În Irlanda e o vorbă: „Dacă ai nevoie de ajutor, du-te la poliție – dacă n-ai nevoie de ajutor, du-te la poliție”.

Am mers.

De când m-au pus pe liber, la fiecare câteva luni primeam următoarea scrisoare:

MINISTERUL DE JUSTIȚIE

A Chara,^[7]

Conform termenilor demiterii dumneavoastră, sunteți obligat să predați toate bunurile care aparțin Guvernului.

Consultați Articolul 59347A din secțiunea „Uniforme și Echipament”. Ni s-a adus la cunoștință faptul că ați neglijat să returnați Articolul 8234 – o manta oficială garda pentru toate anotimpurile.

Avem încredere că veți returna cât mai repede cu putință sus-numitul articol.

Mise le meas,^[8]

B. Finnerton

Am mototolit-o pe cea mai recentă și am aruncat-o în partea cealaltă a camerei. Am ratat. Afară turna cu găleata în timp ce mă înfofoleam în Articolul 8234.

Îmi venea ca o mănășă.

Singurul lucru pe care-l mai aveam din fosta mea carieră.

Aveam de gând să-l returnez? Vezi să nu!

Fostul meu coleg, Clancy din Roscommon, urcase în ierarhie. Stăteam în fața clădirii poliției și mă întrebam cum avea să mă primească.

Trăgând aer adânc în piept, m-am aventurat înăuntru. Un polițist, în vârstă de aproape douăzeci de ani, m-a întrebat:

— Da, domnule?

Iisuse, cât de tare îmbătrânisem? Am zis:

— Ar fi posibil să mă întâlnesc cu *Garda* Clancy? Nu sunt sigur ce rang are.

Ochii tânărului s-au făcut cât cepele. A zis:

— Inspectorul-șef Clancy?

— El trebuie să fie.

Suspiciune.

— Aveți stabilită o întâlnire?

— Spune-i că Jack Taylor e aici.

A cumpănit, apoi:

— O să verific. Așteptați aici.

Am așteptat.

Am citit avizierul. Îi făcea pe *gardai* să pară o organizație prietenoasă, relaxată. Știam eu mai bine. Tinerelul s-a întors și a zis:

— Inspectorul-șef vă primește în Camera de Interogatoriu B. O să vă deschid eu.

Mi-a deschis.

Camera era vopsită în galben-pal. O singură masă, două scaune. M-am așezat pe cel al suspectului. Mă întrebam dacă să-mi scot sau nu haina, dar ar fi putut s-o înșface. Am păstrat-o pe mine.

Ușa s-a deschis și a intrat Clancy. O cu totul altă ființă decât bărbatul pe care mi-l aminteam. Devenise, după cum se spune, solid. Adică gras, și anume foarte. Cum, fără îndoială, i se potrivește unui inspector-șef. Avea fața rumenă, cu fălci pronunțate și gușă. A zis:

— Ia te uită...

M-am ridicat; am spus:

— Domnule Inspector-șef.

I-a plăcut. A zis:

— Stai jos, omule.

Am stat.

Am petrecut ceva timp privind, analizând. Niciunul dintre noi nu era sigur de ce descoperise. A întrebat:

— Ce pot să fac pentru tine, amice?

— Doar câteva informații.

— Oh...

I-am povestit despre fată, despre rugămintea mamei ei. A zis:

— Am auzit că ai devenit un soi de escroc particular pârlit.
Nu aveam niciun răspuns, așa că am dat din cap. A zis:
— M-aș fi așteptat la mai mult de la tine, Jack.
— Mai mult decât ce?
— Decât să te hrănești ca o lipitoare cu durerea unei biete
femei.

Aia a durut din cauză că era foarte aproape de adevăr. S-a
scuturat și a zis:

— Îmi amintesc cazul. A fost suicid.

I-am pomenit de telefonul primit iar el a oftat dezgustat și a
zis:

— Probabil că tu însuși ai dat telefonul ăla.

Am făcut o ultimă încercare și am întrebat:

— Aș putea să văd dosarul?

— Nu face pe prostu'... Și trezește-te!

— Asta înseamnă „nu”?

S-a ridicat în picioare, a deschis ușa, iar eu m-am chinuit din
răsuputeri să găsesc o replică genială ca să-mi fac ieșirea din
scenă. Nu mi-a venit nimic. În timp ce așteptam să fiu condus
afară, a zis:

— Ai grijă să nu devii enervant, Jack.

— Deja sunt.

M-am îndreptat spre Grogan's. M-am consolată cu ideea că măcar nu-mi luaseră mantaua.

Sean era în spatele tejghelei și m-a întrebat:

— Da' ție cine ți-a mai scufundat corăbiile?

— Du-te dracu'.

Am mers ca o vijelie până la locul meu obișnuit și m-am trântit pe scaun. După puțin timp, Sean a sosit cu o bere și un whiskey zicând:

— Bănuiesc că încă mai bei.

— Am lucrat... Ok?

— La caz?

— La ce altceva?

— Dumnezeu s-o ajute pe biata femeie.

Mai târziu, sub puterea băuturii, i-am zis lui Sean:

— Scuze dacă am fost puțin cam irascibil.

— Puțin?

— Presiunea... e de la presiune, nu fac față cum trebuie.

Și-a făcut cruce și a zis:

— O, slavă Domnului! Asta să fie tot?

„Când a rezolvat un detectiv particular
vreo crimă?
Niciodată!”

Ed McBain

Unii oameni își trăiesc viețile de parcă ar fi într-un film. Sutton o trăiește pe a lui de parcă ar fi într-un film prost.

Se spune că diferența dintre un prieten și niciunul este infinită. O să-nghit asta. Sau că niciun om care are un prieten nu poate fi considerat un ratat. Trebuie să-nghit asta.

Sutton e prietenul meu. Ca tânăr polițist, am făcut la un moment dat de serviciu la graniță. E o misiune plictisitoare cu ploaie și apoi iar multă ploaie. Ți se făcea dor de împușcături. Te alegeai cu un cânat rece și cartofi prăjiți într-o dubă Nissan.

Pauza era în pub.

Eu obișnuiam să beau în inspirat numitul The Border Inn.^[9] Prima oară când intrasem acolo, barmanul zisese:

— Ești din poliție.

Am râs în hohote, deși eram pe cale să fac degerături. El a zis:

— Eu sunt Sutton.

Arăta ca Alex Ferguson. Nu varianta tânără, ci showman-ul din zilele triplei glorii.

— De ce ești polițist? a întrebat.

— Ca să-l enervez pe tata.

— Ah, îl urăști pe babacu', nu-i așa?

— Nu, îl iubesc.

— Ești doar confuz, nu-i așa?

— Era un test, ca să văd dacă ar încerca să mă oprească.

— Și a-ncercat?

— Nu.

— Ei bine, poți să te lași atunci.

— Acum îmi cam place.

În lunile din timpul serviciului de la graniță am băut consistent la Sutton's. O dată, când am fost să dansăm în South Armagh, îl întrebam pe Sutton:

— De ce o să am nevoie?

— De un Armalite.^[10]

În drum spre locul cu pricina, purtam Articolul 8234 și Sutton m-a întrebat:

— Spune-mi, te rog, că-ți dai jos haina aia când dansezi.

— Poate.

— A, încă ceva. Să nu vorbești.

— Ce?

— Asta e țara ticăloșilor; vorbele tale dulci ne-ar putea băga în bucluc.

— Și cum ar trebui să dansez – să le dau un bilețel?

— Iisuse, Taylor, e un dans. O să bem.

— Le-aș putea arăta pulanul.

Noaptea a fost un dezastru. O sală de dans ticsită de cupluri. Nici țipenie de femeie disponibilă. I-am zis lui Sutton:

— Toate sunt cu soț.

— Țasta-i Nordul, nu poți fi niciodată prea băgat în seamă.

— Nu puteam să fi mers la un pub și gata?

— Și să ratăm ambianța?

Trupa era din era sub-trupelor. Nouă inși în sacouri albastre, pantaloni albi și mai multe trompete decât are armata.

Oricare armată.

Repertoriul a trecut de la Hucklebuck prin melodiile cele mai îndrăgite de la Eurovision la un crescendo cu Beach Boys.

Habar n-ai ce-i aia infern până nu stai într-o sală de dans umedă din South Armagh în timp ce mulțimea cântă „Surfing Safari”.

La întoarcere, Sutton conducea pe un drum nesigur când am văzut faruri în oglinda retrovizoare. Am zis:

— Hopa...

Mașina a făcut mai multe încercări de depășire, dar Sutton n-avea de gând s-o lase. În cele din urmă ne-am descotorosit de ei pe lângă graniță. Am întrebat:

— De partea cui crezi că erau?

— De partea ălor răi.

— Adică...

— Ția care te urmăresc la patru dimineața.

*Ce rămâne nu e mereu
partea cea mai rea
din ce e lăsat în urmă.*

Sutton s-a mutat în Galway. Am întrebat:

— Mă urmărești?

— Normal.

A hotărât să fie artist. Am zis:

— Mai curând alcoolist.

Dar avea talent. Nu știu dacă eram încântat sau gelos. Ambele, probabil, hrănindu-se una din cealaltă în maniera tipic irlandeză. Pânzele lui au început să se vândă și a hotărât să se și comporte ca un artist. A cumpărat o casă în Clifden. Sincer să fiu, am crezut că avea să devină un mare măgar.

I-am spus.

A râs și a zis:

— E numai de formă; la fel ca fericirea – nu ține.

Și n-a ținut.

A revenit la forma lui veche în câteva luni. Ploaia din Galway îneacă aproape orice ambiție.

Sutton, în cele mai rele momente ale lui, era mai bun decât majoritatea oamenilor în momentele lor cele mai bune.

După întâlnirea cu Clancy l-am sunat pe Sutton și am zis:

— Ajutor!

— Care-i treaba, omule?

— Polițiștii.

— Niște neisprăviți. Ce ți-au făcut?

— Nu vor să mă ajute.

— Pune-te-n genunchi și mulțumește-i bunului Dumnezeu.

Am stabilit să mă întâlnesc cu el la Grogan's. Când am ajuns, era cufundat într-o discuție cu Sean. Am zis:

— Băieți!

Sean s-a îndreptat. Nu era puțin lucru. Vertebrele lui au protestat zgomotos. Am zis:

— Ai nevoie de Radox.

— Am nevoie de o afurisită de minune.

Apoi s-au uitat amândoi spre mine, așteptând ceva. Am zis:

— Ce-i?

La unison, au zis:

— Nu observi nimic?

M-am uitat în jur. Același pub vechi, șirul de băutori triști și zdraveni la teighea, legați în lanțuri de berile lor de niște visuri de-acum irelevante. Am dat din umeri. Ceea ce nu e chiar așa ușor de făcut pentru un bărbat de patrușcinci de ani. Sean a zis:

— Aoleu, chior afurisit, uită-te unde stăteau crosele de hurling!

O pictură a lui Sutton. M-am apropiat. Părea să fie o blondă în picioare pe o stradă părăsită. La fel de bine, putea fi Golful Galway. Unul dintre clienți a zis:

— Îmi plăceau mai mult crosele.

Sean a zis:

— Talentat, nu-i așa?

S-a grăbit să ne prepare cafeaua

Cu guler

Și

Fără guler.

— Am avut o expoziție la Kenny's. Ăla costa cinci sute de guinee.^[11]

— Guinee!

— Da, nimic nu-i mai bun ca puțină distincție. Ți place?

— E Golful Galway?

— E *Blonda de la colțul străzii*.

— Oh...

— Roman polițist scris în 1954 de David Goodis.

Am ridicat mâna și am spus:

— Hai să lăsăm seminarul pe mai târziu.

A rânjit și a zis:

— Ești cam tare de cap.

I-am povestit despre noul meu caz. A zis:

— Numărul sinuciderilor în rândul adolescenților irlandezi a crescut enorm.

— Știu, știu, dar e ceva cu telefonul pe care l-a primit mama ei...

— Alt scrântit!

— Probabil ai dreptate.

Mai târziu, ne-am plimbat pe Shop Street. O româncă se pusese pe cântat dintr-un fluier de tinichea în față la Eaton's. Mă rog, sufla în el cu întreruperi. M-am dus la ea, i-am dat niște marafeți. Sutton exclamă:

— Hristoase, nu faci decât s-o încurajezi!

— I-am dat bani ca să se oprească.

Nu s-a oprit.

Un războinic eco era în față la Anthony Ryan's și jongla cu torțe aprinse. A scăpat una dar n-a părut tulburat. Un polițist venea agale spre noi. Sutton a dat din cap în direcția lui, iar polițistul ne-a salutat:

— Domnilor.

Sutton s-a uitat curios la mine și a întrebat:

— Ți se face dor?

Știam la ce se referea, dar am întrebat:

— De ce?

— De poliție.

Nu știam. I-am zis:

— Nu știu.

Am intrat la Kenny's la timp cât să ginim un hoț jalnic care și-a strecurat un volum de Patrick Kavanagh în pantaloni. Des, proprietarul, s-a strecurat pe lângă noi și a zis:

— Pune-o la loc.

A pus-o la loc.

Am traversat parterul până am ajuns la galerie. Două dintre pânzele lui Sutton erau expuse, cu abțibildurile pe care scria „VÂNDUT” foarte vizibile. Tom Kenny a zis:

— Faci valuri.

Care e cea mai înaltă formă de laudă. I-am zis lui Sutton:

— Poți să renunți la serviciu.

— Care serviciu?

Greu de spus căruia dintre noi i-a plăcut mai tare răspunsul.

Următoarele câteva zile le-am petrecut anchetând. Căutând orice fel de martori la „suicid”. Nu era niciunul. Am vorbit cu profesoara fetei, cu prietenii de la școală și n-am aflat mai nimic. Dacă nici Cathy B. nu ne surprindea cu ceva dovezi, cazul era închis.

Vineri seara am hotărât să mă relaxez. Două beri și o porție de cartofi prăjiți la pachet. Dar, vai, la magazin am pierdut din vedere berile și am ochit raftul de sus. Black Bush,^[12] prea multe ca să le țin socoteala. Am luat, totuși, cartofii. Și o bucată de cod aruncată deasupra, ca să pară sățioși.

Există oare ceva care să te facă să te simți mai bine decât cartofii prăjiți înecați în oțet? Mirosul e ca acela al copilăriei pe care n-ai avut-o niciodată. Pe când mă apropiam de apartament, aveam o stare de mulțumire artificială. Când m-am întors spre ușa mea, prima lovitură m-a nimerit în gât. Apoi un șut în bijuterii. Din cine știe ce motiv dement, țineam cu disperare de cartofii prăjiți. Doi bărbați, doi bărbați mari. Mi-au tras o chelfâneală foarte profesionistă. Un amestec de șuturi și pumni care cădeau într-un ritm precis. Fără răutate dar cu dăruire absolută. Am simțit cum mi-e rupt nasul. Aș putea să jur că a scos un „crunch” ca în benzile desenate. Unul dintre ei a zis:

— Ține-i mâna, depărtează degetele.

M-am opus.

Dar în secunda doi degetele mele erau rășchirate pe asfalt. Era rece și umed. De două ori a coborât bocancul. Am zbierat din toți rărunchii.

Terminaseră.

Celălalt a zis:

— N-o să se mai frece o vreme.

Un glas lângă urechea mea:

— Nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala.
Voiam să strig:
— Chemați poliția!
În timp ce se îndepărtau, am încercat să le zic:
— Cumpărați-vă și voi cartofi, nu luați de la mine!
Dar aveam gura plină de sânge.

clipele alea dinainte de sfârșit...

Patru zile m-am luptat cu febra la Spitalul Universitar din Galway; localnicii încă îi mai spun „Regionalul”. Pe vremuri, dacă ajungeai acolo, erai mort. Acum, dacă ești acolo, ești norocos.

O femeie din cartierul vechi a zis:

— Cândva aveam stomacuri și n-aveam mâncare. Acum avem mâncare și n-avem stomacuri.

Sau

— Dragă, nu mai există uscătorii. Când aveam uscătorii grozave, n-aveam haine.

Mai zi-i ceva dacă poți.

M-am trezit și un doctor egiptean tocmai îmi citea dosarul. L-am întrebat:

— Cairo?

A zâmbit sec și mi-a zis:

— Ați revenit printre noi, d-le Taylor.

— Nu de bunăvoie.

Puteam să aud radioul spitalului. Gabrielle cânta „Rise”.

Aș fi fredonat „Knocking on Heaven’s Door” cu trupa ei, dar aveam gura umflată. Când se întorsese în lumea muzicii, am citit că găsiseră capul tatălui vitreg al fostului ei iubit într-o țepușă în Brixton.

Aș fi împărțășit toate astea cu doctorul, dar plecase. O asistentă a intrat și a început imediat să-mi înfoaie pernele. Mereu fac asta la cel mai mic semn că ți-ai găsit o poziție confortabilă.

Mâna mea stângă era plină de bandaje. Am întrebat:

— Câte-s rupte?

— Trei degete.

— Și nasul?

A dat din cap, apoi a zis:

— Ai un vizitator. Te simți în stare?

— Sigur.

Mă așteptasem la Sutton sau la Sean. Era Ann Henderson. A tresărit când m-a văzut. Am zis:

— Stai să-l vezi pe celălalt.

N-a zâmbit. S-a apropiat și a zis:

— E vina mea?

— Ce?

— E din cauza lui Sarah?

— Nu... nu... normal că nu.

A pus o pungă de hârtie pe noptiera de lângă pat și a zis:

— Ți-am adus struguri.

— E vreo șansă să primesc și scotch?

— E ultimul lucru de care ai nevoie.

Sean a apărut în pragul ușii și a izbucnit:

— Pe toți sfinții!

Ann Henderson s-a aplecat, m-a sărutat pe obraz și mi-a șoptit:

— Să nu bei.

Și a plecat.

Sean s-a apropiat de mine, atent parcă să nu se spargă, și a zis:

— Tre' să fi călcat pe cineva pe bățături rău de tot.

— Cam cu asta mă ocup.

— A sunat cineva la poliție?

— Ei erau de la poliție.

— Glumești!

— Le-am văzut bocancii, mai de aproape decât aș fi vrut.

Clar erau băieții.

— Iisuse!

S-a așezat, arătând mai rău decât mă simțeam eu. Apoi a pus o pungă de Dunnes pe pat și a zis:

— Niște lucruri de care mă gândeam că ai nevoie.

— Ceva de băut?

Mă simțeam ca preotul nebun din *Father Ted*. Am cotrobăit prin pungă.

6 portocale

Lucozade

O cutie de Milk Tray

Deodorant

Pijama

Rozariu

Am ridicat rozariul și am întrebat:

— Cam cât de rău ai auzit că mă simțeam?

Băgă mâna în haină și scoase o jumătate de litru de Jameson. Am zis:

— Domnul să te binecuvânteze!

L-am băut din sticlă, am simțit cum îmi invadează nasul zdrobit. A ricoșat din inimă și a continuat bubuind de-a lungul coastelor care mă dureau. Am tresărit.

— Tare.

Sean ațipise. Am strigat:

— Alo!

Și a sărit. Părea pierdut și, mai rău, bătrân. A zis:

— Căldura, Hristoase... de ce sunt locurile astea ca niște cuptoare?

Poate că în privința durerii mă ajutau calmantele, dar eram absolut iritat și am întrebat:

— Unde-i Sutton?

Sean s-a uitat în altă parte și am zis:

— Ce-i?... Zi odată!

Și-a coborât capul și a mormăit ceva. Am zis:

— Zi mai tare... nu suport când faci așa.

— A avut loc un incendiu.

— O, Doamne!

— El e bine, dar casa e distrusă. La fel și toate tablourile lui.

— Când?

— Tot atunci. În noaptea în care ai fost tu bumbăcit.

Am clătinat din cap. Proastă idee, cu whiskey-ul plimbându-mi-se în spatele ochilor. Am zis:

— Ce dracu' se-ntâmplă?

Doctorul a apărut din nou și a zis:

— D-le Taylor, e important să vă odihniți.

Sean s-a ridicat și mi-a pus mâna pe umăr.

— O să mă-ntorc diseară.

— N-o să mai fiu aici.

Mi-am aruncat picioarele afară din pat. Doctorul, impacientat, a zis:

— D-le Taylor, trebuie să insist să vă întoarceți înapoi în pat!

— Plec... ÎRM... nu-i așa?

— ÎRM?

— „Împotriva recomandărilor medicului”. Ce naiba, nu te uiți la ER?^[13]

Am avut o clipă de amețală, dar băutura mă ținea zdravăn. Sângele meu își dorea cu nesăț pahare cremoase de Guinness. O grămadă al dracului de mare. Lui Sean i se citea îngrijorarea pe chip. A zis:

— Jack, fii rezonabil.

— Rezonabil! Niciodată n-am fost.

Am acceptat să mi se cheme un taxi și, în timp ce eram împins spre ieșire în scaunul cu roțile, o asistentă mi-a zis:

— Mare nătăraș!

VÂNĂTĂI

Călugărița citea Patricia Cornwell. A văzut că aruncasem o privire la copertă și mi-a zis:

— Îmi place mai mult Kathy Reichs.

Nu există răspuns la așa ceva. Cel puțin niciunul politicos. Am întrebat:

— Am ajuns prea devreme?

Și-a pus cartea jos cu părere de rău și a zis:

— Mai e jumătate de oră. Ați putea să vă plimbați pe domeniu.

M-am plimbat.

Mănăstirea Surorilor Clarise e fix în centrul orașului. În fiecare duminică, la 5:30, se ține slujba în latină. E ca o călătorie în timp, în urmă cu cincizeci de ani.

De-a dreptul medieval...

Ritualul, mirosul de tămâie, textele latine aduc o consolare care nu se poate descrie în cuvinte.

Habar n-am de ce mă duc acolo. Întrebați-mă de credință și înșfac pagina cu pariuri la curse. Într-un moment de neatenție, îi spusese lui Cathy B. De atunci, începuse să mă sâcâie întruna. Am zis:

— De ce? Tu ești un soi de englezoaică păgână.

— Sunt buddhistă.

— Iisuse, vezi ce zic? De ce naiba ai vrea să mergi?

— E ca-n *Brideshead*.

— Ce?

— În Anglia, catolicismul înalt este rezervat celor puțini. Evelyn Waugh, Graham Greene – cu toții s-au convertit.

M-a obosit. Am privit-o cum se pregătea să intre în mănăstire. O avertizasem:

— Să te îmbraci cum trebuie. Fără nebunii de-alea gotice.

Acum purta o rochie lungă până jos. Era bună pentru un bal la Banca Irlandei, dar pentru slujbă!... Apoi i-am văzut ghetetele Doc Martens.

— Docs!

— L-am lustruit.

— Dar sunt albaștri!

— Și călugărițele se îmbracă-n albastru.

— Tu de unde-ai ști?

— Am văzut *Agnes of God*.

Apoi mi-a văzut nasul, degetele în ghips și a ridicat o sprânceană. I-am povestit. A zis:

— Wow! Ce tare!

— Cum?

— Crezi că o să vină după mine?
— Nu e vorba de „ei”... E o coincidență.
— Daaa... clar.

A bătut clopotul. Cathy m-a întrebat:

— De unde o să știi ce să fac?
— Fă ce fac și eu.
— Asta înseamnă că or să ne-arunce afară.

Înăuntru, biserica minusculă era caldă și primitoare. Cathy a înșfăcat o foaie cu imnuri religioase și a chițăit:

— Se cântă.
— Nu-i de tine.

Dar era.

Congregația a început să cânte. Cathy mai tare decât toți. La final, o călugăriță s-a apropiat ca s-o felicite și a întrebat:

— Vreți să cântați câte ceva duminică?
M-am băgat și eu.
— Nu e ca noi.

Cathy și călugărița mi-au aruncat o privire plină de dispreț, ucigătoare. M-am strecurat afară.

Sosise Părintele Malachy. Nici nu s-a dat bine jos de pe bicicletă că și-a aprins o țigară. Am zis:

— Ai întârziat.
A zâmbit și mi-a răspuns:
— La ce?

Malachy era ca Sean Connery, minus
Bronzul
Golful.

Nu-l puteai numi prieten. Preoții sunt loiali altcuiva. Îl știam de când eram copil. Mi-a examinat rănila și a zis:

— Încă mai bei.
— Asta n-a avut nicio legătură.

Și-a scos țigările. Major. Pachetul verde cu alb. Tari ca naiba și de două ori mai letale. Am zis:

— Încă mai fumezi.
— Eu și Bette Davis.
— A murit.
— Tocmai.

Le-a privit pe cele două călugărițe și a zis:

— Vânătați.
— Ce?

— Mă întreb dacă au vânătați de la lustruit podelele. Nimeni nu le poate atinge performanța.

M-am uitat în jur și am întrebat:

— Care mai e părerea Bisericii despre sinucidere?
— Te-ai hotărât să ne părăsești, ai?

— Vorbesc serios. Încă mai e poziția „nu poate fi îngropat în pământ sfânt”?

— Ah, ești complet rupt de realitate, Jack.

— Țasta-i un răspuns?

— Nu, e trista realitate.

REALITĂȚI

Eu și Cathy B. mâncam pe bune „în oraș”. Lângă Arcada Spaniolă, cu mâncare chinezească la pachet, privind apa. Mi-a zis:

- Am terminat raportul.
- Să terminăm haleala întâi.
- Bine.

Le-am aruncat lebedelor niște *chow mein*. N-a părut să le placă prea tare. Un boschetar s-a apropiat și m-a rugat:

- Dați-mi una de cinci.
- Îți dau o liră.
- Cât timp nu-s euro...

A tras cu ochii la mâncare și i-am oferit-o pe a mea. Cu mare șovăială a luat-o și a întrebat:

- E străină?
- Chinezească.
- O să-mi fie foame din nou într-o oră.
- Dar ai lira.
- Și sănătatea.

S-a îndepărtat agale ca să sâcăie niște nemți. Au făcut poză cu el. Cathy a zis:

- Înainte să-ți dau raportul, pot să-ți spun o poveste?
- Merge o poveste.

A început.

— Taică-miu era un contabil de mâna a doua. Știi bancu' ăla vechi... „Cum îți dai seama dacă un contabil e extravertit? Se uită la pantofii *târ*”. Oricum, a lucrat fără să fie promovat până la cincizeci de ani. Maică-mea îl pisălogea cumplit. Ce țin minte cel mai bine e că avea zece costume. Toate identice și obiectul furiei mamei mele. Era, ca să folosesc o expresie irlandeză, „o sfântă grozăvie”. Tata s-a purtat mereu cu bunătate și generozitate față de mine. Când aveam nouă ani, și-a pierdut slujba din cauza băuturii. Maică-mea l-a dat afară. Și-a luat cele zece costume și s-a dus să locuiască sub Gara Waterloo. În tunelurile de-acolo își puneă un costum curat și, când se murdărea, îl arunca. Când a ajuns la ultimul costum, s-a aruncat sub trenul de Southampton de la 9:05.

— Rapidul.

— L-am urât pentru că l-a urât mama. Apoi, când am priceput cine era *ea*, am început să-l înțeleg și pe el. Am citit odată că mama lui Hemingway i-a trimis arma cu care taică-su se sinucisese. Maică-mea n-ar fi recurs niciodată la răutăți studiate. După moartea ei, a trebuit să-i fac ordine în lucruri și

să le dau. Am găsit un orar al trenurilor care ajungeau la Waterloo. Poate credea că, în sfârșit, taică-miu își revenise.

Plângea, iar lacrimile îi curgeau pe față și cădeau pe tălpile cu curry cu un clipocit ușor, ca niște picături de ploaie care se preling pe o fâșie de geam. Am desfăcut unica noastră sticlă de vin și i-am întins-o. A refuzat cu mâna zicând:

— Sunt ok. Tot mai ești ignorant în materie de tehnologie?

— Sunt.

— O să-ți explic pe înțelesul tău. Am băgat mai mulți termeni de căutare în calculator, sinucideri în rândul adolescenților în ultimele șase luni, și am primit două rezultate. Ai auzit vreodată de Planter's?

— Aia care fac unt de arahide?

— Nu, e un magazin imens de bricolaj în spate la Edward Square.

— Unde e noul Dunnes?

— Da.

— Iisuse, Edward Square! Adică... pe bune. În mijlocul Galway-ului, nu se poate mai irlandez de-atât.

Mi-a aruncat o privire urâtă, apoi a continuat.

— Din trei sinucideri, trei dintre fete au lucrat acolo cu jumătate de normă.

— Și?

— Și e ciudat. Patronul, Bartholomew Planter, e scoțian naturalizat. Putred de bogat.

— E greu de crezut, Cathy.

— Mai am.

— Ia zi.

— Ghici cine păzește sediul.

— Nu știu.

— Green Guard.

— Și?

— Angajează paznici de noapte.

— Hopa!

— Chiar că hopa.

A luat vinul, a băut o gură și a întrebat:

— Și-acum ce facem, domnule Știe-tot?

— Poate o să merg să-l vizitez pe domnul Planter.

— Pe domnul Ford.

— Ford?

— El conduce locul.

— Ei bine, o să-l vizitez pe el atunci.

A privit apa o vreme, apoi:

— Vrei să ne-o tragem?

— Ce?

— M-ai auzit.

— Iisuse, ai cât... nouășpe ani?
— Ai de gând să mă plătești pentru munca pe care am făcut-o?
— Am... curând.
— Așa că măcar hai să ne-o punem.
M-am ridicat și am zis:
— Altceva?
— Firește.
— Așa.
— Domnului Planter îi place să joace golf.
— Nu cred că asta intră în categoria comportamentelor suspecte.
— Cade, dacă știi cu cine joacă.
— Cu cine?
— Cu un anume inspector-șef Clancy.
Am plecat.

BRICOLAJ

Era să zic că mi-am pus cel mai bun costum, dar n-am decât unul. L-am cumpărat de la Oxfam acum doi ani. E albastru închis, cu rever îngust. Mă face să arăt a șmecheraș. Amintiți-vă de clipul cu Phil Collins în care apare el în triplu exemplar. Ăla e costumul. Pot doar să sper că nu mă face să arăt ca Phil Collins. Dacă vă zic că a fost mai puțin de zece lire, înțelegeți ideea.

Bine-nțeles, asta a fost înainte că Oxfam să dezvolte ambiții. Aveam o cămașă albă pe care, din păcate, o spălasem alături de o cămașă bleumarin. Mă comport de parcă ar fi un costum cu accesorii. O cravată, lăsată cu nod larg ca să dea impresia de „amice, mi se rupe-n paispe”. Pantofi maro eleganți. Pantoful face pe om. Lustruiți cu scuiat de puteai să te uiți în ei ca-n oglindă.

M-am uitat în oglindă. Am întrebat:

— Ai cumpăra o mașină de la omul ăsta?

Nu.

Aveam un număr de mobil al lui Sutton și am sunat. A intrat robotul și am lăsat un mesaj. Mergând prin oraș, am încercat să mă simt ca un cetățean. Nu prea mi-a ieșit. Ajungând la abație, am intrat și am aprins o lumânare în cinstea Sf. Anton, cel care găsește lucrurile pierdute. Mi-a trecut prin minte să-l rog să mă găsească pe *mine însumi*, dar mi s-a părut prea teatral. Oamenii mergeau la spovedanie și, doamne, cât de mult îmi doream și eu să pot căuta o astfel de curățire...

Afară, un franciscan mi-a urat „bună dimineța”. Era întruchiparea sănătății. De vârsta mea, fără vreun rid pe față. Am întrebat:

— Vă place munca dumneavoastră?

— Lucrarea Domnului.

Așa mi-a trebuit dacă am întrebat. Am mers mai departe până în Edward Square. Am trecut prin Dunnes și am văzut șase cămăși pe care nu mi le puteam permite. Mai departe, către sediul lui Planter. Era mare. Acoperea tot spațiul care cândva fusese o parcare. La recepție am întrebat dacă puteam să vorbesc cu domnul Ford. Fata a întrebat:

— Aveți o întâlnire stabilită?

— Nu.

— Înțeleg.

Dar nu înțelegea. A sunat în biroul lui, iar el a fost de acord să ne vedem. Am luat liftul până la etajul cinci. Biroul lui era modest, iar el vorbea la telefon. Mi-a făcut semn cu mâna spre un scaun. Era mic, chel, îmbrăcat într-un costum Armani.

Răspândea o energie controlată. Terminând convorbirea, s-a întors spre mine. Am zis:

— Vă mulțumesc că m-ați primit. Sunt Jack Taylor.

A zâmbit scurt. Dinți mici și galbeni. Costum care să-ți ia ochii și dinți praf. Zâmbetul n-avea nici urmă de căldură. A zis:

— Spuneți numele ăsta de parcă ar însemna ceva. Pentru mine e egal cu zero.

Și eu puteam să zâmbesc. Să-i arăt ce poate face Ultra-Brite. Am zis:

— Anchetez moartea lui Sarah Henderson.

— Sunteți polițist?

— Nu.

— Aveți vreun statut oficial?

— Zero.

A fost plăcut să-i arunc cuvântul înapoi. A zis:

— Prin urmare, n-am niciun fel de obligație să vorbesc cu dumneavoastră?

— Cu excepția bunului simț.

A făcut înconjurul biroului, și-a aranjat dunga ca de brici a pantalonilor și s-a așezat pe marginea lui. Pantofii lui erau de la Bally. Știu atât de bine ce nu-mi pot permite... Șosete Argyll cu un model țipător. A zis:

— Nu există niciun motiv pentru care să nu te dau afară de-aici în șuturi.

Mi-am dat seama că tipului îi plăcea la nebunie să vorbească, niciun sunet nu-i era la fel de plăcut ca propriul glas. Am zis:

— Ați fi surprins să aflați că trei fete, acum moarte, au lucrat, toate trei, aici?

S-a lovit cu palma peste genunchi și a zis:

— Ai idee câte sute de angajați ne trec pragul? Aș fi uluit dacă ar trăi cu toții pentru totdeauna.

— O cunoșteți pe fată?

Nu cred că am știut ce înseamnă „sardonic” până când l-am auzit râzând. A zis:

— Mă îndoiesc profund.

— Ați putea verifica, drept favoare pentru mama fetei?

A sărit de pe birou, a apăsător pe butonul interfonului și a zis:

— Domnișoară Lee, scotociți după dosarul lui Sarah Henderson.

S-a așezat. Întruchiparea relaxării. Am zis:

— Impresionant.

— Un interfon?

— Nu, cum n-a trebuit să vă gândiți nici măcar o clipă ca să vă amintiți numele fetei.

— De-aceea stau aici într-un costum de trei bătrâne, iar tu... cum să zic... ești în vechiturile de anu' trecut.

Secretara a venit cu un dosar subțire. Ford s-a întins după niște ochelari, *pince-nez*, bine-nțeleș. A scos mai multe

M... m... -uri

Hm... m...

Ahh-uri...

Apoi a închis dosarul și a spus:

— Fata era o chiulangioaică.

— O ce?

— O speria munca. A trebuit s-o punem pe liber.

— Asta-i tot?

— Întocmai. Era, vai, ceea ce noi numim „un rebut”. Niciun fel de viitor.

M-am ridicat și am zis:

— Aveți dreptate cu asta. Cu siguranță n-are niciun viitor.

*...aşa credea cu îngâmfare – că
dezolarea
avea limitele explorate pe de-a-ntregul.*

Sutton stătea la Skeff. Ca orice alt loc din Galway, fusese de curând renovat. Orice spațiu liber este imediat înșfăcat pentru „apartamente de lux”.

L-am găsit pe Sutton la bar, ocupându-se de o halbă de Guinness. Inspirat, am zis:

— Hei!

Nu mi-a răspuns, mi-a examinat rănilor care se vindecau timid și a dat din cap. Am luat un taburet și m-am așezat lângă el, i-am făcut semn barmanului pentru două beri și am zis:

— O mai ții minte pe Cora?

Clătină din cap:

— Nu sunt de aici, nu mai știi?

Berile au venit și m-am întins să plătesc, dar Sutton i-a zis chelnerului:

— Pune-le pe caiet.

— Te trec în caietul cu datorii?

— Chestia asta vine odată cu viața de artist... un artist care a ars prea repede, de fapt.

M-am gândit că era cel mai bine să înșfac taurul de coarne și am zis:

— Caftirea mea, incendiul tău – n-am crezut că erau legate. Sau legate de orice altceva.

— Iar acum?

— Cred că totul e cu bună știință. Îmi... pare rău...

— Și mie.

Apoi liniște până când a zis:

— Spune-mi tot.

I-am spus.

A durat mai mult decât crezusem, iar datoria a mai crescut. Când am terminat, el a zis:

— Nenorociții!

— Mai rău de-atât.

— Poți dovedi ceva?

— Nimic.

I-am povestit despre Green Guard, firma de securitate și am zis:

— Angajează paznici.

— Așa e. Și te gândești la... ce?

— Să văd dacă atacatorii mei sunt acolo.

— Și-apoi?

— Răsplata.

— Îmi place. Pune-mă la socoteală.

— Și mie mi-ar plăcea să-l întâlnesc pe domnul Planter. El sau Ford au ucis-o pe fata aia. Vreau să știu cum și de ce.

— Planter e un rahat cu bani.

— O, da.

— Probabil și cu fițe.

— Mai mult ca sigur.

A luat o gură mare din băutura care i-a lăsat o mustață albă de spumă. A întrebat:

— Crezi că-i plac tablourile?

— O, da.

— Lasă-mă să mă ocup de asta.

— Foarte bine.

— Vrei să luăm ceva de haleală sau să ne facem praf pur și simplu?

— Să ne facem praf sună bine.

— Barman!

*...temeri dezvăluindu-se în fiecare zi...
Adevărul
Clipele dintr-o oră
Marcate.*

A doua zi, eram pe moarte. Nu o mahmureală oarecare, ci din aia babană. Din aia care te face să zbieri „ÎMPUȘCĂ-MĂ!”

Mi-am revenit în simțiri pe la amiază. Evenimentele de până ieri după-masă la ora patru mi le puteam aminti. După aia – prăpăd. Dar știu că eu și Sutton ajunseserăm în O’Neachtain’s.

Scurte amintiri ieșeau la iveală:

Dans în linie cu niște norvegieni.

Skandenberg cu paznicul.

Jack Daniel’s dublu.

Hainele mele erau mototolite lângă fereastră. Resturile din mâncarea luată la pachet, târziu, în noapte, se șteau de sub un scaun. Am călcat pe cartofi prăjiți și pe ceea ce părea să fie o aripioară de pui de un verde expirat.

Hristoase!

Am vomitat zdravăn. Rugăciunea de dimineață. Un vechi ritual, în genunchi în fața vasului de toaletă.

Twyfords!

Produceau vase de toaletă care să reziste.

În cele din urmă, curățit pe dinăuntru, sistemul meu și-a stabilit un ritm constant de spasme ca de greață. Genul de spasme care încearcă să-ți aspire mâțele prin torace. Torace. Un cuvânt bun. Îți dă senzația distanțării pe care o au medicii.

Voiam paharul de dimineață. La dracu’, voiam toată sticla. Dar n-ar duce decât la mai multe zile pierdute. Aveam de împărțit răzbunare și de prins răufăcători. Cu mâini tremurânde am încercat să rulez un joint. Sutton îmi dăduse niște iarbă zicând:

— Din Munții Atlas cei albaștri. E tare de tot. Poartă-te respectuos.

N-am reușit să-l rulez. M-am dus la dulapul de bucătărie și am găsit o brioșă cu cireșe expirată. I-am scos miezul. Am încălzit hașişul în folie de aluminiu, apoi l-am turnat de voie în prăjitură. Am băgat mizeria la microunde și am încins-o repede.

Mamă, ce groaznic arăta! După ce s-a răcit, am gustat. Hei, nu-i rea... Printre înghițituri nesigure de apă, am reușit s-o termin.

Apoi m-am lăsat pe spate, ca să văd unde mă duce.

Pe orbită.

Prăjiturile cu hașiș sunt renumite pentru capacitatea de a te trimite în spațiul cosmic. Pot să confirm.

M-a cuprins o moliciune profundă. Minteă îmi mergea pe vârfuri printre lalele. Am zis cu voce tare... sau n-am zis?... „Îmi ador viața”.

Ăla e cel mai bun indicator în legătură cu starea în care mă aflu. Ceva mai târziu, mi s-a făcut foame și am început să-i arunc priviri puiului verde. Din fericire, o pizza congelată supraviețuise luptelor mele recente și m-am înfipt în ea. Pe la jumătatea ei, am adormit. Mi s-a rupt filmu’ vreo șase ore. Dacă am visat, am visat „Hotel California”.

Când mi-am revenit, mahmureala se atenuase. După un duș și după ce m-am ras cu foarte mare atenție, m-am îndreptat spre raftul cu filme. E sărăcăcios, dar are esențialele:

Paris, Texas
Once Upon a Time in the West
Sunset Boulevard
Double indemnity
Cutter’s Way
Dog Soldiers

În 1976, Newton Thornberg a scris *Cutter and Bone*. Trei supraviețuitori ruinați ai anilor ’60 împart o casă. Cutter, un veteran scrântit din Vietnam. Bone, un student care a scăpat de recrutare și s-a lăsat și de școală. Mo, mamă și agorafobă alcoolică. Cei trei anchetează uciderea unei tinere prostituate. Calcă pe bătătură pe cine nu trebuie, iar Mo și bebelușul ei sunt uciși.

Cutter și Bone îl găsesc pe un capitalist pe care îl consideră răspunzător. Cutter, conform lui Bone,

avea o sălbăticie a disperării. Îl împiedica să răspundă la orice fel de idee sau situație altfel decât răsând. Minteă lui era o casă a oglinzilor, distorsionări care reflectau alte distorsionări.

Cutter lucrează cu două lucruri:

Disperare
Cinism

Robert Stone a scris *Dog Soldiers* în 1973. Karl Reisz l-a ecranizat în 1978.

Din nou, trei indivizi cu probleme mari.

Marge, dependentă de medicamente. Soțul ei, John Converse, corespondent de război, și Hicks, care aduce droguri în State. John Converse îl toarnă pe amicul său la procuror și își dă seama că frica era foarte importantă pentru el. Din punct de vedere moral, era fundamentul vieții lui. Mi-e frică, deci exist.

Hicks, urmărit de răufăcători și de agenți, moare într-o veche peșteră hippie. Pe perete scrie

NU EXISTĂ METAFORE

M-am uitat la filmele astea unul după altul și am simțit, așa cum simțisem toată viața... la dracu' cu toate.

„Una dintre ușile prin care am trecut a dezvăluit un bărbat îmbrăcat cu o vechitură de costum de boulevardist și cu o pălărie albă cât casa. Trecând unul pe lângă celălalt, ne-am privit așa cum s-ar privi două șopârle precaute când se târăsc pe aceeași piatră seacă”.

Walter Mosley, *White Butterfly*

Unșpe dimineața. Sunt așezat pe o bancă din Eyre Square.

Rămășițele nopții de duminică se agită ușor. La patru, înainte de răsărit, atunci e ca o zonă de război. Cluburile și fast-food-urile își vomită hoardele.

Încep bătaile și bravadele.

Deasupra pieței se înalță statuia lui Pádraig Ó Conaire. L-au decapitat. De Crăciun, acum doi ani, un mucos a dat foc schelelor care-l susțineau.

Lângă toaleta publică, un băiat a fost ucis.

Un oraș în căutare de pradă.

Progres pe naiba!

Aveam în haină un exemplar jigărit din *Been Down So Long It Seems Like Up To Me* al lui Richard Fariña. E cel verde șters. Aveam bani de spart, ca Robert Ginty în *The Exterminator*. Richard Fariña era cumnatul lui Joan Baez. Probabil că ar fi scris cărți bune, dar drogurile l-au scos din joc. Fac o listă în cap:

Jarrell

Pavese

Plath

Jarrell, care s-a aruncat de pe un vas de croazieră din Caraibe

și

Gustav Flaubert (1849)

*În timp ce trupul meu își continuă
călătoria,*

Gândurile mele se întorc

Și se îngroapă în zilele de odinioară.

Cu voce tare, mormăi, în irlandeză, „*Och, ochon*”.¹¹⁴¹

O călătoare din era modernă se apropie și se așază la capătul celălalt al băncii mele. Eu beau cappuccino dintr-un pahar de

polistiren.

Fără ciocolată presărată deasupra. Nu suport mizeria aia. Călătoria are pe la douăscinci de ani și poartă brățări în toate locurile posibile. Zice:

— Frate, o să te omoare cofeina.

Nu cred că e nevoie de un răspuns la așa ceva. Ea zice:

— Frate, m-ai auzit?

— Da, și ce?

Se trage puțin mai aproape și întreabă:

— Ce-i cu energia asta negativă?

Mă învăluie un nor de paciuli. Mă hotărâsc să-i tai macaroana tipei hippie prefăcute și zic:

— Cară-te dracu' de-aici.

— Mamă, transmiți ostilitate nu glumă!

Cafeaua mi s-a răcit și o las jos. Ea întreabă:

— Aveai covoare roșii în casă când erai mic?

— Ce?

— Feng Shui zice că mărește agresivitatea la copii.

— Aveam linoleum. O nuanță de maro pătată de vomă. Era deja în casă.

— Oh...

Mă ridic și ea strigă:

— Unde erai când a murit John?

— În pat.

— Morsa nu va muri niciodată.

— Vezi să nu.

Și-o șterg. Mă uit în urmă și o văd trăgând din cappuccino.

Fac pe mine și mă aventurez în toaleta publică. Un grup mic de bețivi a luat-o deocamdată în stăpânire. Locul e rău famat de când un grup de pedofili îl transformase în loc de vânătoare. Boschetarul-șef strigă:

— Vreți ceva de băut?

Ba bine că nu, dar răspund:

— Nu, dar merci mult.

Întâlnirea cu Green Guard e la 12:30, deci mai aveam ceva vreme de pierdut. Mă văd cu coada ochiului în oglindă, am părul vraște. Când ies, zic:

— Numai bine.

Corul:

— Doamne-ajută, domnu'.

Pe Quay Street observ una dintre frizeriile vechi. Mă uit la ceas, îmi zic... hai să-ncerc.

Nu e niciun client. Un bărbat aproape de treizeci de ani pune deoparte *The Sun*, zice:

— Bună ziua.

— Bună ziua.

Am prins din prima accentul englezesc și am întrebat:

— Aici nu era Healy's?

— Ce face?

Nu mi-a zis „șefu” dar cuvântul rămânea la îndemână, disponibil oricând. Am zis:

— Am uitat numerele, dar cred că vreau un 3.

— Sigur?

— Păi, Beckham avea 1, deci cu siguranță vreau mai mult de-atât.

A făcut semn spre scaun și m-am așezat. Mi-am evitat, pe cât am putut, reflexia din oglindă. Am întrebat:

— Londra?

— Highbury.

Voiam să zic „Highbury și vorbești ca dracu”, am ales, însă:

— Strașnice vremuri!

Muzica era dată tare și individul a zis:

— Joy Division... „Unknown Pleasures” din 1979.

Îmi cam plăcea. Amestecul nebunesc de grație și sălbăcie îmi atinge sensibilitatea ofilită. Am zis:

— Buni.

— Da, omule, sunt marfă! Știi, au trecut douăzeci de ani de când Ian Curtis a băut o sticlă de scotch, s-a uitat la un film de Werner Herzog la TV, a pus să asculte un album de la Stooge...

S-a oprit. Poanta se apropia și nu urma să fie bună. Puteam să-mi joc rolul așa că am întrebat:

— Ce s-a întâmplat după aia?

— S-a dus în bucătărie și s-a spânzurat de cuier.

— Hristoase!

Tipul s-a oprit din operațiune și și-a plecat capul. Moment de reculegere. Am întrebat:

— De ce?

— Habar n-am. Era prins între o căsnicie care se ducea de râpă și amantă. Avea sănătatea terci și nu știa să gestioneze uriașul succes al trupei... Gel?

— Ce părere ai?

— În locu' tău, aș pune.

— Hai să te văd.

În drum spre ieșire, i-am lăsat un bacșiș consistent. A zis:

— Hei, merci mult!

— Nu, eu mulțumesc.

Sunasem la firma de pază mai devreme în aceeași dimineață. Sub un nume fals, am zis că voiam o slujbă. Am fost întrebat:

— Aveți experiență?

— Am fost în poliție.

— Excelent.

Am vrut să văd dacă vreunul dintre angajați avea să mă recunoască. De-acolo trebuia să inventez pe parcurs. În cel mai rău caz poate primeam și o slujbă.

În drum spre firmă am intrat la Zhivago Records. Managerul, Declan, era unul dintre exemplarele alea care devin tot mai rare – era galwegian. A zis:

— Ce faci?

— Okay.

— Iisuse, ce-ai pățit la păr?

— E numărul 3.

— E-o rușine. Ce s-a prins în el?

— Gel.

— Ți-au tras țeapă.

— Vreau să cumpăr un disc, putem să terminăm cu gargara?

— Da' ce supărăcioși suntem! Ce cauți?

— Joy Division.

A râs cu poftă.

— Tu...?

— Doamne sfinte, vrei să-mi vinzi un disc sau nu?

— Albumul cu compilații... ăsta-ți trebuie.

— Ok.

A lăsat câteva lire la preț, așa că m-am gândit că-și câștigase dreptul la glume. Afară am tras aer adânc în piept și am zis:

— Să-nceapă distracția!

*„Linda își așeză mâna pe brațul lui.
— Știi, nu trebuie să faci asta.
El s-a întors spre ea, puțin mirat.
— Vrem să aflăm ce se întâmplă mai departe, nu-i așa?
— Am uitat, zise Linda. Mă folosești.
Sunt o idee pentru un film.
Chili spuse:
— Ne folosim unul pe celălalt”.*

Elmore Leonard, *Be Cool*

Biroul firmei de pază era pe Lower Abbeygate Street. Am intrat și o recepționeră m-a rugat să aștept, zicând:

— Domnul Reynolds vă primește imediat.

Abia mă așezasem când m-a strigat. În clipa în care am intrat, bărbatul din spatele biroului îmi aruncă o privire nepăsătoare, apoi își întoarse din nou brusc ochii spre mine. M-am uitat scurt la mâinile lui. Avea pumnii vineți și zgâriați. Am stat să ne holbăm unul la celălalt. Am zis:

— Surpriză!

S-a ridicat, un bărbat mare, numai mușchi și a zis:

— N-avem locuri libere.

— Păcat. Cred că m-aș descurca în treaba asta cu „gorilă de închiriat”.

— Habar n-am despre ce vorbești.

Mi-am ridicat degetele bandajate și am zis:

— Cam cu ce te ocupi și tu.

A încercat să se îndepărteze de birou și am zis:

— Pot să ies și singur.

Recepționera mi-a zâmbit timid zicând:

— Ați rezolvat?

— Am rezolvat ceva, cu siguranță.

Afară am tras aer adânc în piept. Deci, dovedisem o legătură, dar ce aveam cu asta? L-am sunat pe Sutton și i-am povestit. A zis:

— Ei bine, am pornit.

— Dar încotro?

— Spre iad, părerea mea.

— Măcar o să fie familiar.

Întors acasă în seara aceea, începusem să lucrez la un pachet de șase beri. A sunat soneria. I-am răspuns Lindei, funcționara care locuia deasupra. A făcut:

- Dumnezeuule, ce-ai pățit?
- O zgârietură.
- La beție, bănuiesc.
- Voiai ceva?
- Dau o petrecere diseară, vin câțiva prieteni.
- Mă inviți?
- Păi da, dar există niște reguli de bază.
- O să vin.

Și am închis ușa. Tocmai deschisesem o altă bere când soneria a pornit din nou. Gândindu-mă că „S-a dus și petrecerea”, am dat ușa de perete. Era Ann Henderson. Am zis:

- A.
- Așteptai pe altcineva.
- Nu, adică... intră.

Avea câteva pungi de cumpărături. A zis:

— Mă gândeam că ți-ar prinde bine o masă consistentă. Nu! Știam că ți-ar prinde bine o masă consistentă. Dar întâi am nevoie de un shot de colada.

- Pina colada?

Îmi aruncă o privire aproape disprețuitoare și a zis:

— E cea mai mare doză de cofeină și zahăr care încapă într-un pahar de shot.

- Un scotch n-ar face același lucru?

Altă privire.

A găsit bucătăria. Nu-i o sarcină grea din moment ce mai există doar alte două camere. Am auzit-o mirându-se:

- Doamne ferește!
- Scuze, n-am prea apucat să fac curat.
- Intră. Deschid vinul.

Am intrat.

Deja scotea produsele din pungi, căuta printre tigăi. A întrebat:

- Îți plac spaghettiile?
- N-ar trebui?
- Asta gătesc la cină.
- Le ador.

După ce a turnat vinul, mi-a poruncit să ies. Am stat în sufragerie, terminând berea. Nu prea voiam să mai torn vin peste ea, dar mi-am zis „Eh, ducă-se!” Varianta scurtă a Rugăciunii seninătății.

Jumătate de oră mai târziu, stăteam așezați la masă cu munți de mâncare în fața noastră. A întrebat:

- Vrei să spun rugăciunea?

— N-are cum să strice.

— Îți mulțumim, Doamne, pentru mâncare și băutură.
Am dat din cap.

Am încercat să mănânc politicos. A clătinat din cap, zicând:

— Jack, n-ai cum să arăți *cool* și să mănânci și spaghete.
Lasă-le să curgă, mănâncă italienește.

Nu-mi place să recunosc, dar îmi plăcea să-mi spună pe nume. Aruncând cât colo orice fel de precauție, am mâncat ca un apucat. M-a privit și a zis:

— Uitasem ce plăcere e să vezi un bărbat mâncând.

Până și vinul era bunicel. Am zis:

— Vrei să petrecem?

— Poftim?

— La etaj... vecina mea... nu-i prea place de mine, dar cred că ar fi surprinsă de tine.

— De ce?

— Ei bine, ești o doamnă surprinzătoare.

S-a ridicat și m-a întrebat:

— Desert?

— Nu... simt că plesnesc.

Purtam un hanorac pe care scria AYLON. W-ul ieșise demult la spălat. Aveam niște pantaloni negri tociți din fabrică și mocasini Du Barry. Arătam ca un panou publicitar. De la GAP retro.

Ann purta o bluză roșie. Fără imprimeu. Blugi deschiși la culoare și adidași Reebok albicioși. Am fi putut juca într-o reclamă din aia cu ipoteca. Nu i-am spus asta. Ea a zis:

— Nu prea suntem îmbrăcați de petrecere, nu-i așa?

— Dar suntem îmbrăcați comod, nu? O să creadă că suntem un cuplu de bătrâni relaxați.

Asta a întristat-o. Am făcut ce se face în astfel de situații; am zis:

— Mai vrei un pahar?

— De ce bei așa mult, Jack?

Simțeam cum seara îmi scapă de sub control. M-am dus la bibliotecă, am scos un volum, l-am frunzărit, am găsit pasajul bine scos în evidență, i l-am dat și am zis:

— Ești amabilă să citești asta?

A fost.

Mereu e la fel. Când îți revii și te uiți în jur, rănilor pe care le-ai provocat oamenilor care țin la tine te fac să te strâmbi de durere mai mult decât cele pe care ți le-ai făcut ție însuși. Deși sunt lipsit de regrete sau remușcări în legătură cu

*aproape orice am făcut, dacă există vreun
colțisor al minții pentru aceste sentimente,
atunci tot acolo se găsește și luciditatea.
Ar trebui să fie de ajuns ca să te oprească
din a te mai întoarce vreodată acolo jos,
dar rareori este.*

Anthony Lloyd, *My War Gone By, I
Miss It So.*

Am mers la baie și mi-am verificat numărul 3. Gelul începea să se întărească. M-am gândit să mă spăl repede pe cap, dar mi-am zis „Dă-o-ncolo!” Când m-am întors, Ann lăsase cartea deoparte. A zis:

— E foarte trist.

— Te-ai lămurit cât de cât?

— Nu știu.

Nu voiam să intru în joc, așa că am zis:

— Hai să mergem la petrecerea aia.

— N-ar trebui să ducem ceva?

— N-a mai rămas o sticlă de vin?

— A, corect.

Am urcat pe scări într-o tăcere stânjenitoare. În fața ușii Lindei puteam auzi muzica dinăuntru. Părea a fi James Taylor. Iisuse, semn rău. Am ciocănit.

A deschis Linda. Era îmbrăcată într-o rochie simplă, strâmtă. Am zis:

— Am adus o prietenă.

Linda a ezitat doar o clipă, apoi:

— Minunat! Hai, intrați.

Am intrat.

Toată lumea era îmbrăcată la patru ace. Ele în rochii lungi, ei în costum. Noi arătam de parcă eram servitorii. Ann a făcut:

— Hopa...

I-am prezentat-o pe Linda lui Ann. S-au privit una pe cealaltă rece, evaluator. Linda a întrebat:

— Cu ce te ocupi, Ann?

— Curăț birouri.

— Înțeleg.

Dar nu înțelegea.

De-a lungul unui perete era amenajat un bar. Cu tot cu barman. Avea vestă și papion. Am luat-o pe Ann de mână și i-am zis Lindei:

— Ne vedem mai târziu.

Barmanul a zis:

— Bună seara, oameni buni. Ce vă ofer?

Ann a luat vin alb. Eu am făcut pe nehotărâtul, apoi:

— Dă-mi o tequila dublă.

Ann a oftat. Cred că la fel și barmanul, dar în sinea lui. A întrebat:

— Lămâie și sare?

— Neah, fără alte prostii.

Pahar greu, solid. Am fost plăcut surprins să văd că pe fund avea un abțibild lipit cu super-glue. Scria:

Roches

£4.99

Un tip în costum s-a apropiat de Ann și a început să-și exerseze abilitățile sociale. M-am băgat și eu în discuție chiar în timp ce zicea:

— La Sky News, înainte să plec, ziceau că un bărbat a fost găsit răstignit în partea de nord-vest a Londrei.

— O, Doamne!

Individul și-a lăsat mâna să se așeze ușor pe brațul lui Ann și a zis:

— Nu vă temeți, au mai spus că rănilor nu îi puneau viața în primejdie.

Am zis:

— Dar nici nu prea i-o făceau mai bună.

Linda s-a apropiat cu un tip înalt și a zis:

— Jack, ți-l prezint pe Johann, logodnicul meu.

— Felicitări.

Johann m-a privit cu atenție și a întrebat:

— Care e profesia ta, Jackues?

— Jack. Sunt șomer.

Linda a zâmbit scurt și a zis:

— Johann e din Rotterdam, e programator.

— Super, teveu' meu e cam stricat.

*Răutate
cu o mușcătură
din Galway*

Ann era la al treilea pahar de vin. O, da, le număram. Era mai simplu decât să mi le număr pe-ale mele. Încă eram la tequila. John Wayne spunea că îl face să-l doară spatele. De fiecare dată când bea tequila, cădea de pe scaun.

Linda s-a apropiat și a întrebat:

— Putem să vorbim puțin?

— Dă-i drumu’.

— În liniște.

Muzica începuse să fie mai tare. Suna suspect de mult ca Gary Numan, varianta tehno. Atât de groaznic. Linda m-a condus în dormitor. A închis ușa. Am zis:

— Vai mie, sunt promis deja altcuiva.

A ignorat remarca, s-a așezat pe pat. Camera era plină de animăluțe cu blană,

Urși roz

Broaște roz

Tigri roz

Cel puțin, cred că asta era culoarea. Nu aveam de gând să verific. Linda a zis:

— Te anunț că mi-a mers foarte bine la bancă.

— Asta e bine... nu?

— Bine-nțeleș. Au fost foarte generoși și au acceptat să mă ajute să-mi cumpăr o casă.

— Bun așa, Linda.

— Casa asta.

— A...

— O să fac renovări masive.

— A, nu-ți face griji din cauza asta. Sunt plecat toată ziua.

— Jack... mă tem că va trebui să te rog să pleci.

Preț de o clipă stranie am crezut că se referea la dormitor. Apoi m-am adunat, am încercat:

— Stau deja cu chirie aici.

Asta trebuind să însemne altceva decât a sta cu un topor deasupra capului.

Să fii dat afară e, fără îndoială, un șoc pentru sistem. Mintea e capabilă s-o ia încotro vede cu ochii. M-am gândit la pistoale. Mă rog, la un pistol. Am zis:

— Știai că unitățile speciale de poliție primesc un nou pistol? Nu orice fel de pistol, ci regele pistoalelor.

— Poftim?

— O, da. Sig Sauer P-226 a fost deja repartizat celor care fac parte din echipele de intervenție rapidă.

— Ce naiba tot spui acolo?

— E elvețian. De-aici și precizia. Vezi tu, toată neutralitatea asta le-a dat timp să proiecteze o armă pe bune. Crezi că există o morală în chestia asta?

— Jack... vorbesc serios, va trebui să-ți găsești altă locuință.

— Desigur, tu fiind în industria bancară, doar n-o să-ți bați joc de elvețieni.

S-a ridicat și a zis:

— Trebuie să mă întorc la petrecere.

— Costă 700 £ bucata. Nu cred că loteria o să facă cinste cu ele.

Era deja la ușă. A zis:

— Haide, Jack.

— Nu, o să stau aici și o să mă gândesc la arme.

A dispărut.

Nu credeam că m-aș fi putut muta în Skeff cu Sutton. Poate că era momentul să fac mutarea aia la Londra. Un ciocănit. Am zis:

— Deaa...

Ann a intrat și a întrebat:

— Ce faci, Jack?

— Vorbesc cu ursuleți roz.

— E de rău.

— O, da, dar pentru cine... pentru mine sau pentru ei?

— Linda părea foarte serioasă când s-a întors la petrecere.

Ce s-a întâmplat?

— Vorbeam despre arme.

— Arme?!

Înapoi în apartamentul meu, Ann a zis:

— Mă simt puțin amețită.

— Vrei să dureze mai mult?

— Doamne sfinte, nu.

A urmat o tăcere stânjenitoare. Nu știam ce să fac. Ea a zis:

— Vrei să mă săruți?

Am sărutat-o, dar cam prost. A zis:

— Nu prea te-ai străduit, mai încearcă.

Începeam să mă prind.

Apoi am ajuns în pat și a fost minunat. Încet, ciudat, entuziasmant. După, a zis:

— A trecut atât de mult...

— Și la mine.

— Serios?

— O, da.

Apoi vocea i-a tremurat:

— N-am pomenit-o pe Sarah de când am venit.

— Nu trebuie, e în ochii tăi tot timpul.

M-a strâns tare lângă ea și a zis:

— Ce frumos ai spus...

Nu mă mai simțisem atât de bine de mai multă vreme decât
aș recunoaște vreodată. Apoi a întrebat:

— Ai iubit vreodată pe cineva?

— A fost o femeie, când eram în poliție. M-a făcut să mă
simt mai mult decât eram.

— E un sentiment plăcut.

— Dar am dat-o-n bară.

— De ce?

— Asta fac cel mai bine.

— Nu-i un răspuns.

— Aș putea spune că a fost din cauza băuturii, dar nu-i
adevărat. Există în mine un buton de autodistrugere. Mă tot
întorc la el.

— Te poți schimba.

— Nu știu dacă vreau.

Cu acest comentariu sumbru am adormit amândoi.

Plecase când m-am trezit. Un bilețel pe pernă,

Dragă Jack.

*Ești un om minunat. Să nu mi te
autodistrugi. N-aș rezista.*

Xxxxxxxxxxxx

Ann.

Nu eram sigur în ce mă băgasem.

*O conștiință plină
de
visele altora.*

Nu intenționasem niciodată să-l ucid.

Expresia actuală „m-a luat valul” e răsuflată dincolo de orice limită a toleranței. E folosită pentru a scuza orice, de la

A cafti nevasta

la

A conduce beat

Ei bine, m-a luat valu’. Ceea ce începuse ca o tentativă de intimidare s-a sfârșit cu o crimă, iată cum s-au petrecut lucrurile.

După vizita lui Ann, m-am întâlnit cu Sutton a doua zi. „Vizită” e un cuvânt frumos, sună a civilizație și minunăție. Prin urmare mă simțeam bine, mă simțeam puternic și gata de acțiune. Am stabilit cu Sutton să mă ia de la Seapoint, sala de dans uriașă care veghează Salthill.

Acolo îmi dusesem la bun sfârșit ucenicia în ale dansului cu trupele de la sfârșitul anilor ’60.

Ce trupe!

Brendan Bowyer

The Indians

The Freshmen

Indivizii ăia urcau pe scenă la nouă, cântau non-stop ore întregi. Și făceau spectacol. Își zbierau plămânii cu versiuni *cover* la orice de la

„Suspicious Minds”

la

„Îl didn’t have a dime...”

Dacă nu o perioadă a inocenței, cu siguranță o epocă a entuziasmului.

Cum stăteam așa pe promenadă, în cap îmi suna „Ghost Town” de la The Specials. Pe primul loc în clasamentul din 1981, prindea perfect neliniștea socială din Londra de-atunci.

Sutton opri lângă mine într-un Volvo. Arăta izbit bine de tot. Am intrat și am întrebat:

— Pe ăsta unde l-ai mai găsit?

Avea cutie de viteze automată și a setat-o pe croazieră, apoi a zis:

— Am cumpărat-o de la un suedez din Clifden.

Mi-a aruncat o privire și a întrebat:

— Da’ tu ce-ai mai pățit?

— Eu?

— Da, ai rânjetul ăla de căcănar pe față.

— Serios?

- Da, ca mâța care a găsit smântână.
- Apoi a plesnit volanul cu palma și a exclamat:
- Am înțelees... Ți-ai pus-o... porcu' naibii, așa e, nu?
- Am avut noroc.
- Să mor io! Dragu' de Taylor. Cu cine, cu tipa aia rock, cum naiba-i zice, Cathy B?
- Nup.
- Nu mă pune să ghicesc. Sau ți-ai luat o curvă, ei?
- Ann Henderson.
- Mama fetei moarte?
- Da.
- Doamne sfinte, Taylor, câtă minte ai?

Cathy B. găsisese adresa lui Ford. Când îi spusese lui Sutton, el m-a întrebat:

— Tipu' nu-i însurat?

— Nu.

— Hai să-i vizităm ascunzătoarea, să vedem ce prindem.

Am parcat lângă Blackrock. Turnurile Salthill se ridicau amenințător în spatele nostru. Sutton a întrebat:

— Unde stă?

— Parter.

A fost floare ureche să spargem încuietoarea. Era o chestie din aia de la Yale. Am intrat într-o sufragerie spațioasă, cu mobilă scumpă. Pe deasupra, îngrijită. Pe o măsuță lungă de cafea o carte, deschisă cu paginile în jos, dar nimic altceva. Am verificat titlul, *Finnegans Wake*. Sutton a zis:

— Da, de parc-o citește cineva pe bune.

Am cercetat amănunțit, n-am găsit nimic. Sutton a întrebat:

— Sigur locuiește cineva aici?

— Sunt costume în dulap, mâncare în frigider.

Sutton s-a sprijinit de peretele sufrageriei și a zis:

— Vezi covoru' ăsta?

— Aș zice că-i scump.

— Dar nu e plat. Uită-te lângă lampă, se ridică puțin.

— Și?

— Și, hai să-l strângem.

Odată covorul dat la o parte, ne-am holbat la scândurile podelei. Sutton s-a aplecat, le-a dat la o parte și a zis:

— Bingo!

A început să-mi dea casete video. Și niște reviste. O privire mi-a arătat despre ce era vorba, pornografie cu copii. Sutton a zis:

— Pune porcăriile astea pe masă.

Le-am pus.

Am verificat două casete. Tot asta. Sutton a întrebat:

— Și-acum?

— Hai să-l așteptăm.

Am prăduit frigiderul, am găsit niște fripturi frumoase, le-am pus pe foc. Pe la 6:30 moțaiam când am auzit cheia răsucindu-se în broască. Sutton stătea în picioare, părând relaxat. Ford a intrat, era în sufragerie înainte să ne vadă. Sutton se mișcase lângă ușă. Ford a aruncat o privire pe masă și la grămada de pe ea. Dacă intrase în panică, se prefăcea bine; a întrebat:

— Ce vreți?

— Informații.

— A!

— Spune-mi tot ce știi despre Sarah Henderson și despre celelalte fete.

S-a așezat, s-a uitat la Sutton și a zis:

— Alți foști polițiști.

— Contează?

— Nu, presupun că nu.

— Deci, domnu' Ford, spune tot.

— Nu-i mare lucru. Domnului Planter îi plac fetițele. Uneori devin ciudate, încep să amenințe. Ce pot să zic, când devin depresive fac o baie în ocean.

Până atunci rămăsesem calm. Dar ceva din mutra lui mulțumită, din disprețul cu care vorbea, m-a provocat. Într-o clipă eram în picioare și îl pocneam peste față. L-am ridicat în picioare și m-a scuipat. L-am împins de lângă mine și a căzut cu capul de măsuța de cafea. Nu s-a mișcat. Sutton se apropiase, îi verifica pulsul și a zis:

— Dobitocul a mierlit-o.

— Ce?

— A murit.

— Hristoase!

— Să plecăm de-aici! Curățăm tot.

Până și casetele video le-am pus la loc. La plecare, Sutton a șters clanța și a zis:

— Să sperăm că o să creadă că a căzut.

UN DISCURS FUNEST

Sutton m-a lăsat acasă. Nu vorbisem pe drum. M-a întrebat acum:

— Vrei să vin cu tine?

— Nu.

— O să fii Ok?

— Habar n-am.

— Uite ce e, Jack... ascultă. A fost un accident. În plus, ce mare pierdere e? Invidiu' era un gunoi, lumea e mai bună fără el.

— Da, vorbim mai târziu.

Tocmai deschisese ușa de la intrare când a apărut Linda. A zis:

— A, Jack.

Nu am răspuns, am trecut pe lângă ea. Am auzit-o exclamând:

— Incredibil!

De parcă m-ar fi durut pe mine undeva de ea. În primul rând m-am dezbrăcat, am făcut un duș, mi-am frecat pielea până a început să mă doară. Încă simțeam saliva lui Ford pe față, ca o arsură. Telefonul a sunat. Am mârâit:

— Ce-i?

— Jack, sunt Ann.

— Da... ce e?

— Ești bine?

— Doamne sfinte! Aș vrea să nu mă mai întrebe toată lumea.

Am trântit telefonul. Mi-am pus un hanorac XL cu imprimeul:

KNICKS KICK ASS^[15]

O pereche de blugi clasici ultrauzați. Încă o spălare și dădeau în primire. În general, când pun pe mine echipamentul ăsta, mă relaxez.

N-ai să vezi!

Am scos o sticlă de brandy. Sunt filistin, detest coniacul. Mahmurelile sunt dezastru. Am rupt sigiliul. Am intrat în bucătărie și am spălat *paharul*. Pe fund se mai putea vedea încă „Roches £4.99”. L-am clătit de două ori ca să elimin mirosul de tequila. Înapoi în sufragerie. Friptura pe care o mâncasem acasă la Ford îmi stătea în stomac ca o piatră.

Am încercat să-mi amintesc hotărârea mea în legătura cu brandy-ul. În special cum zisese J.M. O'Neill că îți ia tot suflul pe care ți l-a dat.

Cu voce tare am zis:

— Da, da... bla bla bla, și l-am dat peste cap pe primul.

Ok.

Nu tocmai râu. De fapt, dacă aluneca, o făcea mai degrabă ușor.

Am turnat încă unul.

La AA^[16] te avertizează în legătură cu autocompătirea. „Bietul de mine, bietul de mine, bietul de mine mai vrea un rând”. Ei bine, eu beam deja.

Bun!

Cu siguranță, compătirea era ultimul lucru pe care-l simțeam.

Să-l compățimesc pe sărmanul nenorocit care se bușise cu capul de masa de cafea. Sau era – oare chiar i se bușise capul de masă? Am încercat să-mi scot din minte imaginea.

Ce mare pierdere era? Un pervers care vâna fetițe.

Nu ținea, nu puteam să ațâț nici măcar o flăcăruie din focul justificării.

Telefonul a început să sune. Am răspuns și m-am aventurat:

— Da?

— Jack, sunt Sutton.

— A, da.

— Cum te simți?

— Sunt Ok.

— Ai băut, nu?

— Ce?

— Îmi dau seama din cum vorbești.

— Da' cine ești? Maică-mea?

— Hei, mai ușor cu tonu'! Vreau doar să-ți zic că nu ești singur, amice. Trec pe la tine, comandăm o grămadă de pizza, băgăm o casetă.

— Ca la-ntâlnire.

— Doamne sfinte, Jack. Orice bei, să știi că nu-ți face bine.

— Nici tu.

Și am închis.

Acum mă ridicasem în picioare, umblam de colo-colo, vorbeam.

— Cine dracu' are nevoie de tine, eu n-am nici pe dracu'...
Și nu mă mai sunați.

Am smuls din priză cablul telefonului.

Am pornit radioul, am dat din greșală peste Lyric. Cântau „Für Elise”. M-am gândit că-mi place la nebunie și că mâine la prima oră merg să-l cumpăr. Mai târziu, după ce căutasem cu disperare butonul de frecvență și nimerind peste alte patru posturi, aveam de gând să cumpăr și:

Elvis

The Eagles

James Last
și
The Furey Bros.

Apoi mi-am zis:

— Da' de ce să mai aștept?

Am aruncat o privire coniacului. Doamne ferește! Aproape gol. Vărsasem pe undeva? Da, trebuie să fi vărsat din el, așa se explică. Am avut nevoie de ceva efort organizatoric ca să mă pregătesc pentru că mă loveam de mobilă, dar în cele din urmă eram gata și am zbierat:

— *Sayonara*, rataților!

Camera goală nu mi-a răspuns.

— *Doctore, am necazuri.*
— *O, Doamne Dumnezeu, vai de mine!*”

Sophia Loren și Peter Sellers, *The Millionairess*

M-am trezit legat de încheieturi. Mama tuturor mamelelor. Eram legat pe ceea ce părea a fi un cărucior. Picioarele îmi tremurau incontrollabil. Nu-mi aminteam absolut nimic după „*Sayonara*, rataților”.

A apărut o asistentă și a zis:

— Ah, domnu’ Taylor, mă duc după domnul doctor.

S-a dus.

Un bărbat de cincizeci de ani, schițând un zâmbet vag, s-a aplecat deasupra mea și a zis:

— Domnule Taylor, sunt dr. Lee. Vă mai amintiți cum ați ajuns aici?

Am încercat să clatin din cap dar durerea era prea înfricoșătoare. A dat din cap și a zis:

— Sunteți în Ballinasloe... Spitalul de Boli nervoase. Bănuiala mea e că ați avut o amnezie. V-ați prăbușit în față la Hayden’s Hotel.

Groaza mă cuprindea pe de-a-ntregul. Sudoarea îmi curgea șiroaie pe tot corpul. Doctorul a zis:

— A trebuit să vă punem la loc degetele pentru că se pare că ați lovit pe cineva. Nu e o idee bună după ce-ați avut degetele rupte de curând.

Am reușit să strâng niște salivă și am întrebat:

— Dar nasul?

A râs cu poftă și a zis:

— Nu, trebuie să ne declarăm învinși pe frontul acesta. Dar mă bucur că v-ați păstrat simțul umorului. Veți avea nevoie de el.

Asistenta mi-a făcut o injecție și mi s-a rupt iar filmul. Dacă am avut vise, slavă Domnului că nu mi le amintesc. Când m-am trezit din nou, mă simțeam ceva mai puțin groaznic. Legăturile dispăruseră, deci ceva se schimba măcar, dacă nu se îmbunătățea. Din nou dr. Lee.

— Vă amintiți discuția noastră?

— Da.

— A avut loc în urmă cu patruzeci și opt de ore.

Am încercat să par convențional de uluit, dar într-un spital de nebuni ce mai e uluitor? A continuat:

— Vă reveniți repede. Corpul este un lucru extraordinar. În ciuda suferințelor cumplite la care e supus, se luptă să-și

revină. Dar pentru ce, domnule Taylor?

Puteam, în sfârșit, să vorbesc fără să mă zbat să obțin niște salivă. Am zis:

— Nu înțeleg întrebarea.

— O, ba cred că înțelegeți, domnule Taylor. De ce să vă punem pe picioare ca să ieșiți de-aici și să faceți exact același lucru?

Habar n-aveam.

— Habar n-am.

— Ați mai fost în situația asta.

— Am fost. Îmi puteți spune Jack?

— Jack! Ei bine, Jack, aș putea încerca să te sperii cu povești de groază. De fiecare dată când vă pierdeți memoria faceți repetiții pentru un viitor episod beri-beri. Ficatul e în formă proastă și nu știu cât mai pot suporta rinichii. Întrebări?

Voiam să știu de ce naiba venisem la Ballinasloe, dar nu credeam că ar fi putut răspunde. Am zis:

— Mulțumesc... că... în fine... nu mi-ați ținut o predică.

— Credeam că tocmai asta am făcut.

După primele zile în care m-au ținut pe uscat, mi-au dat înapoi hainele. Fuseseră curățate și călcate. Bucuria să le am înapoi a fost uriașă. În picioare în mijlocul camerei, am încercat câțiva pași de *jig*.^[17] Nesigur... și scurt, dar cu siguranță câțiva pași de cvasi-extaz irlandez.

E trist când un bărbat în toată firea ar trebui să fie recunoscător pentru simplul fapt că e îmbrăcat.

Mi s-a dat drumul printre ceilalți locatari. Am întrebat-o pe asistentă:

— N-aș putea să rămân la mine-n cameră?

A râs cu poftă și:

— Ce crezi că-i ăsta, hotel? Ieși afară și circulă.

Nu știam la ce să mă aștept. Un spital de nebuni... Te aștepti ca sonații să cutureiere într-o veselie. În toate sensurile posibile, mă așteptam la un scandal de nedescris.^[18] Pacienți cărora le curg balele, alții încinși cu cămăși de forță – nebunia pe două picioare.

Ce am găsit a fost tăcere. Nu liniște, ci un bâzâit înfundat. De parcă volumul fusese redus foarte tare. Minunile medicinei. Dacă-i ții drogați, îi ai docili.

Prânzul era servit în refectoriu. O cameră luminoasă și spațioasă, nu foarte deosebită de cantina noastră din stagiul de pregătire de la Templemore.

Am luat o tavă și m-am așezat la coadă, care era ordonată și... tăcută. O voce din spatele meu a zis:

— Prima oară?

M-am întors cu fața la un bărbat aproape de șaptezeci de ani. Nu arăta deloc... nebun! Era bine îmbrăcat și avea față de hamal. Nasul era o vraiste stacojie de vinișoare sparte. Fusese bine clădit cândva, dar se deteriorase rău de tot. Am zis:

— Se vede?

— Ești foarte mirat.

— A.

A întins mâna. Avea niște mâini ca ale lui Larry Cunningham. Lăboanțe. Ne-am salutat. Avea o strânsoare surprinzător de blândă. A zis:

— Eu sunt Bill Arden.

— Jack Taylor.

— Salut, Jack Taylor.

Ajunsesem la secțiunea cu mâncare caldă. Tipa care ne servea, o cucoană grasă de la țară, a întrebat:

— Ce să-ți pun, dragule?

Partea cu „dragule” m-a terminat. Îmi venea s-o îmbrățișez. Bill a zis:

— Costița cu varză e minunată.

Asta am și cerut. Ea a zis:

— Vrei sos, dragule?

— Vă rog.

La desert era compot de mere cu cremă de vanilie. Tone de cremă de vanilie. Am luat și din asta. Ce naiba! Și-așa n-aveam de gând să mănânc. Bill a zis:

— Așază-te lângă fereastră. Eu aduc ceaiul.

M-am așezat.

Oamenii de la masă băgau la ghiozdan de zor. Mâncau de parcă viața lor depindea de asta. Poate că și depindea.

Bill s-a așezat și a început să se înfrupte imediat. Ca un lup. În timp ce mesteca și-a ridicat privirea și a zis:

— Nu mănânci?

— Nu.

— Vezi că te iau la ochi... mai bine le faci jocul.

Câteva bucățele de varză i se blocaseră între dinții din față. Nu puteam să-mi dezlipesc privirea de la ele. Mi-am plimbat furculița fără prea mare convingere prin mâncare. Bill a zis:

— Dă-o mai încolo, lasă maimuțele să te ajute.

Așa am făcut. Conținutul a dispărut în doar câteva clipe, iar farfuria goală a alunecat înapoi. Bill a zis:

— O să-ți mănânc eu desertul, mor după chestii dulci.

Când în final a terminat, s-a lăsat pe spate, și-a descheiat nasturele de sus de la pantaloni și a râgâit. A scos un pachet de țigări și m-a întrebat:

— Vrei?

— Nu... merci.

Și-a aprins una, a dat afară un nor de fum și a zis:

— Dacă mai stai pe-aici, o să vrei.

— Mă-ndoiesc.

Apoi am observat că toată lumea – da' pe bune *toată* lumea – fuma. Până și gaița din spatele tejghelei cu mâncare trăgea un fum. El a văzut cum mă uitam și a zis:

— Ăla care-ar pune mâna pe-o parte din piața asta de desfacere se-aranjează pe viață.

Nu știam încotro să îndrept discuția de acolo, așa că am zis:

— E o idee.

Chiar dacă am simțit că era o idee de rahat. Bill a zis:

— Ești alchi?

— Poftim?

— Alcoolic, de-aia ești aici... nu?

M-am gândit că era un moment la fel de bun ca oricare altul ca să-mi lustruiesc puțin engleza americană și am zis:

— Bănuiesc.^[19]

— Știam eu. Mereu îi dibuiesc pe băutori. Avem propriile noastre antene. Deci, mergi la Unitate?

— La ce?

— Unitatea pentru alcoolici. Cea de aici e cea mai bună din țară. Am fost de multe ori.

— Fără supărare, Bill, dar dacă e așa șmecheră, cum se face că ești aici... din nou?

— Hai să-ți spun ceva, Jack, îmi place să beau. Când mă apucă distracția, dau un telefon aici, îi anunț să-mi păstreze un pat. De două, rahat... de trei ori pe an sunt internat.

— Hristoase!

— Nu da cu paru' până nu încerci. Ești acolo făcând prăpăd, e liniștitor să știi că ai un refugiu.

M-a trecut un fior. S-a uitat la mine. Am zis:

— Retragerea.

— Mai faci o doză de Librium, te pune imediat pe picioare.

Un om trecea prin dreptul nostru, s-a dezechilibrat și a căzut peste mine, s-a îndreptat, apoi a mers spre ușă clătinându-se într-o parte și-n alta. Bill a rânjit și a zis:

— Asta e specialitatea Ballinasloe.

— Ce anume?

— Omul ăsta, uite... Îl vezi cum se bălăngăne... de parc-ar fi făcut turtă. E pasul Largactil. Ajunge drept la ticăitoare și te ține pe orbită toată ziua. Doamne, ce-mi place locu' ăsta!

Începeam să mă cam satur de Bill. Toată bonomia asta din centrul țării e foarte obositoare. A zis:

— Întrebări?

— Um...

— Sunt omul tău. Nu se-ntâmplă nimic de care să nu știu... sau pe care să nu știu să-l ocolesc.

Și, spre groaza mea totală, dobitocul mi-a făcut cu ochiu'. Dacă ajung la o sută de ani, oricât de îndoielnic ar fi, n-o să uit niciodată. Faza asta se remarcă drept unul dintre momentele alea de un oribil pur și nepângărit. Străduindu-mă să-mi păstrez o expresie neutră pe față, am zis:

— Ar fi ceva.

— Orice, trăiesc ca să te slujesc.

— Unde-i biblioteca?

A părut profund șocat, i-a trebuit un minut întreg să-și revină, apoi:

— Glumești.

— Ascultă, *Bert*...

— Bill!

— Mă rog. Îmi dau seama că mă cunoști de maximum zece minute, dar întreabă-te, cu toată seriozitatea... ți se pare că sunt glumeț din fire?

— Nu.

— Deci... biblioteca?

Era confuz, voia să-mi dea replica, a zis:

— Cu siguranță nu arăți ca un cititor.

Rândul meu să râd. Dacă nu râzi măcar o dată într-un azil, e momentul să-ți crești doza de medicamente. Am întrebat:

— Cum arată un cititor?

— Iisuse, nu știu, un dobitoc cu moacă serioasă... un...

— Bill... Eu, Bill, crede-mă pe cuvânt... sunt un tip al naibii de serios.

Nu renunța așa cu una, cu două. Nici nu-i de mirare că oamenii din mijlocul țării sunt fermieri atât de buni. A zis în grabă:

— Dar ești bețivan, ai recunoscut. Când mai ai timp și să citești?

— Între beții. Când mi-e rău, citesc.

— N-am văzut niciodată cu ce se mănâncă. Între beții sunt în pat... murind.

— Am citit dintotdeauna. Indiferent ce altceva am pierdut, m-am ținut de asta.

Și-a aprins altă țigară și a mârâit:

— Nu le place să citești.

— Vai, o să-mi apese conștiința. Deci, Bill, unde e?

— La etajul unu. N-o să poți merge, se ține TO după cină.

— T ce?

— Terapie ocupațională, împletim coșuri.

În sfârșit, se întâmplase. Era cât pe ce să devin și o cauză pierdută.^[20] Asistentele au început să împingă încolo și-ncoace căruciorul cu medicamente. Mi-am primit injecția cu Librium și i-am zis lui Bill:

— Ne vedem mai târziu.

— Dar e TO!

În vocea lui se strecurase o notă de reproș. M-am ridicat și am zis:

— Cărțile sunt terapia mea.

L-am mai auzit mormăind:

— Să dea naiba dacă am văzut vreun alcoolic mai ciudat ca el...

CĂRȚI ȘI TOTUL ARATĂ SPRE VEST

Întotdeauna au existat cărțile. În toată viața mea mizerabilă, ele au fost singura constantă. Chiar și Sutton, cel mai apropiat prieten al meu, exclamase:

— Frate, care dracu-i șpilu' cu cititu' ăsta? Ai fost polițist, pentru Dumnezeu!

Care e cel mai bun exemplu de logică irlandeză.

Îi spuseseam atunci și de „n” ori după:

— Cititul mă transportă.

A răspuns cu specifica lui candoare:

— Mănânci rahat.

După cum am spus, tatăl meu a lucrat la calea ferată. Îi plăceau romanele cu cowboy. Avea mereu în haină un volum uzat al lui Zane Grey. A început să mi le dea mie. Mama spunea:

— O să faci un papă-lapte din el.

Când ea nu ne auzea, el îmi șoptea:

— N-o băga în seamă pe mama ta. *Îți vrea binele*. Dar tu citește în continuare.

— De ce, tati?

Nu că aș fi avut de gând să mă opresc, eram deja prins.

— O să-ți ofere opțiuni.

— Ce sunt opțiunile?

Atunci privirea i se schimba de parcă s-ar fi uitat în zare și spunea:

— Libertate, fiule.

Când am împlinit zece ani, mi-a dat un permis de bibliotecă. Mama mi-a dat o crosă de hurling. Urma să folosească frecvent aceeași crosă ca să mă rupă în bătaie. Dar am jucat hurling. Cum altfel aş fi fost calificat pentru Garda Síochána? Acum nimeni nu mai apreciază un jucător bun de hurling.

Permisul de bibliotecă era pe principiul „accesul doar pe baza biletului”. Pe atunci, biblioteca era în clădirea tribunalului. Cărți deasupra, tribunal dedesubt. De fiecare dată când mergeam, mă uitam la *gardai* cu fascinație. Apoi, la etaj, priveam cărțile minunate. Cele două fire ale existenței mele se împletiseră.

Unul a condus pur și simplu la celălalt. Nu am fost capabil să scap de influența amândurora, indiferent de circumstanțele în care m-aș fi aflat.

Am început cu Robert Louis Stevenson, Richmal Crompton, Hardy Boys. Fără îndoială că aş fi continuat într-o manieră aleatorie, în cele din urmă pierzându-mi interesul, dacă n-ar fi fost bibliotecarul-șef de pe vremea aceea, Tommy Kennedy. Un bărbat înalt și uscățiv care dădea impresia că vine din altă lume. Primele dați când am fost în vizită, se uita la volumele alese, făcea „mmm...” și le punea ștampila.

Într-o zi de joi deosebit de umedă și întunecată, se apropiase de mine și mi-a spus:

— Cred că e momentul să-ți organizăm lista de lecturi.

— De ce?

— Vrei să te plictisești?

— Nu.

Am început cu Dickens. Treptat mi-a ușurat calea către clasici fără vreun fel de fanfară. Întotdeauna era rezervat, mă făcea să cred că era alegerea mea.

Mai târziu, când furtunile adolescenței au făcut prăpăd în toate cele, mi-a prezentat literatura polițistă. M-a făcut să citesc în continuare.

Punea și cărți deoparte, apoi mai târziu primeam un pachet care conținea

poezie

filosofie

și momeala

romane polițiste americane.

Devenisem deja un bibliofil în adevăratul sens al cuvântului. Nu numai că îmi plăcea la nebunie să citesc, îmi plăceau propriu-zis cărțile. Învătasem să apreciez mirosul, legătura, tiparul, felul în care volumele se simțeau în mână.

Tata îmi construisese un raft foarte mare și învătasem să ordonez cărțile alfabetic și în funcție de categorie.

În același timp îmi făceam de cap. Jucam hurling, beam cidru, abia dădeam pe la școală. Dar, odată înapoi acasă, îmi priveam biblioteca și îmi tresărea inima.

Dacă îmi plăcea cum arată și cum se simte un volum, începeam să-l citesc. Așa am început să descopăr poezia. În viața mea n-aveam s-o descopăr niciodată, dar a fost întotdeauna prin preajmă.

Nicio nenorocită de vorbuliță despre cele de mai sus nu-i spuneam vreunei alte ființe umane. Dacă aduceai vorba despre poezie pe strada noastră, te castrau.

Tata stătea deseori în fața colecției și zicea:

— Chiar și cei de la Kenny s-ar fi mândri.

Mama, dezgustată, începea distracția.

— Îi împui capu' cu nebunii! Mi-ar plăcea să-ncerci să-i spui omului cu chiria că-i putem da niște poezii!

Tata se uita la mine, iar eu articulam fără sunet, doar mișcând buzele:

— *Îmi vrea binele.*

Mai târziu, stând în pat, o auzeam boscorodind:

— Și probabil că o să-mi spui că putem să mâncăm cărți. Mi-ar plăcea să le văd cumpărând o bucată de pâine!

De fapt, și-a văzut dorința îndeplinită. În prima zi când am plecat la Templemore, le-a vândut pe toate și a folosit raftul ca să pornească focul.

Tommy Kennedy îmi prevăzuse lucruri mărețe. Visa că o să merg și la facultate. Rezultatele la examene abia mi-au permis să intru în Gardă. Când i-am spus lui Tommy ce carieră îmi alesesem, și-a pus capul în mâini și a zis:

— Mare păcat.

În noaptea dinaintea plecării, m-am întâlnit cu el în Garavan's. Eram mare pe-atunci, hurlingul și cartofii puseseră pe mine masă și mușchi. Eram în Garavan's și așteptam. Tommy a intrat și și-a mijit ochii în lumina slabă. Am strigat:

— Domnule Kennedy!

Viața îl obosise. Avea alură de ogar bătrân. Răspândeă un aer de melancolie. Am întrebat:

— Ce vreți de băut, domnule Kennedy?

— O sticlă de bere neagră.

Plin de tinerețe și bravadă, am luat băuturile. Pentru mine un pahar de jumate. Tommy a zis:

— Începi devreme.

M-am uitat la noul meu ceas, strălucitor pe cureaua de plastic. Specialitate de la Woolworth's. A zâmbit trist și a zis:

— Nu mă refeream la asta.

Am zis:

— *Slainte.*^[21]

— Mult noroc, Jack.

S-a așternut tăcerea. Apoi a scos din haină o carte subțire și a zis:

— Un dar de rămas-bun.

Legată superb, cu copertă din piele veche, margini aurii. A zis:

— E Francis Thompson, *The Hound of Heaven*. Sper să nu ajungă niciodată să însemne ceva pentru tine.

Eu nu aveam nimic pentru el. A zis:

— Ți-aș putea trimite în continuare pachetele.

— Aă... mai bine... știți... băieții de la țară ar crede că sunt ciudat. Apoi s-a ridicat, mi-a strâns mâna. Am zis:

— O să vă scriu.

— Așa să faci. Doamne-ajută.

Bine-nțeles că nu i-am scris niciodată. Spre rușinea mea, era mort deja de doi ani când am aflat că nu mai e.

SUTTON

În perioada petrecută la Ballinasloe m-am gândit la o mie de lucruri. Cele mai multe de natură depresivă. Potecile nu mai puțin umblate dar peste care dai orbește, fără să vrei. Oameni care se purtasera frumos cu mine și de care eu abuzasem cât se poate de rău.

O lipsă necugetată de interes față de sentimentele celorlalți. O, da. Eram vinovat pân la gât. Adăugați un strop de remușcări și tone de autocompătimire și obțineți alcoolicul clasic în toată gloria lui trecută.

În exterior, mă răfuiam cu poverile astea prin băutură. Pur și simplu acopeream mizeriile. Amorțeam durerea. Paradoxul fiind că fiecare nouă amorțire aducea cu sine noi vătămări.

Și iată un călăreț pierit, burdușit cu băutură până la refuz.

Primele câteva zile în spital, în perioada de detoxifiere, erai îndemnat să bei multă apă. Să dai afară toate toxinele. Puteam să fac asta. Ți se făceau analize de sânge ca să calculeze daunele de la rinichi și ficat. Ai mei încasaseră o cafteală pe cinste. Injecții zilnice cu multivitamine ca să te readucă pe linia de plutire. Librium, bineînțeles. Apoi preferatul meu, un somnifer pentru nopțile *alea*. Noaptea aducând cu sine groaza cea mai mare pentru alcoolici.

Dacă visam? Cum să nu. Dar nu previzibil. Nu pe

tatăl meu mort
prieteni mei dragi
viața moartă

Nu.

Eu îl visam pe Sutton.

•

Ne împrieteniserăm pe loc. Una dintre legăturile acelea inexplicabile care sfidează orice fel de încercare de a fi analizată. Eram un tânăr polițist, crud ca iarba în cele mai multe privințe. El era pe atunci un barman cu părul cărunț, veteran a numeroase încăierări, reale și imaginare. Nici acum nu sunt sigur ce naționalitate, vârstă sau trecut are.

Se schimbau la fel de repede ca pub-urile pe care le colindam. De-a lungul a numeroase sesiuni de genul ăsta, mi-a spus că fusese, pe rând

Soldat
Antreprenor
Pictor
Spărgător

Exista un sâmbure de adevăr în fiecare povestire, dar amănuntele se schimbau și variau atât de des că niciodată nu

puteai fixa un anume element.

Era un adevărat cameleon. Se contopea cu orice fel de mediu pe care și-l alesese în clipa respectivă. Când l-am cunoscut, avea un pronunțat accent nordic. Putea să sune ca Ian Paisley și la fel de ușor ca Eamonn McCann.

Impresionant, ca să nu mai spun cât de înspăimântător.

L-am auzit o dată imitând-o pe Bernadette Devlin într-un mod straniu.

Când s-a mutat în Galway, a preluat accentul într-o săptămână. Ai fi jurat că nu trecuse niciodată de Tuam.

Nimic din toate astea nu mi-a declanșat vreun semnal de alarmă. Am considerat că îl făceau fascinant.

Pentru că eram practic surd la lucrurile importante, pentru că eram tânăr...

Pentru că

Pentru că

Pentru că

Pentru că poate nu voiam să-i recunosc partea întunecată, am lăsat să treacă pe lângă mine o mulțime de semnale.

De la bun început fusese deschis în privința violenței. Îmi povestise despre bătăi prin baruri în care aproape că-și omorâse adversarii, adăugând:

— Știi ceva, Jack?

— Ce?

— Acum regret.

— Ei, na, uneori te mai lași dus de val.

— Rahat, nu, nu la asta mă refer. Regret că nu i-am omorât pe dobitoci.

Râsesem.

În permisie eram nechibzuit. Când „problemele” scânteiau, se aprindeau, reușeam să-mi fac treaba patrușopt de ore maxim. Dar, indiferent când nu mai țineau frânele, Sutton se oprea din lucru și porneam răcnind să ne facem praf.

Într-o memorabilă noapte de sâmbătă/dimineată de duminică, băuserăm mult și din greu într-o bombă din Lower Falls. Senzația palpabilă de pericol și mirosul de fum de pistol nu făceau decât să crească fluxul de adrenalină. Jur că berea avea gust de cordită. Lui Sutton îi juca o lumină pe chip. A zis:

— Asta e, omule, mai bine de-atât nu se poate.

Din călătoria aia încă mai am o harpă de jumătate de metru, sculptată manual. Făcută de prizonierii de la Long Kesh. Cred că am auzit „The Men Behind the Wire” de o sută de ori.

În timp ce spălam berile cremoase cu shoturi aurii de Bushmills, Sutton s-a aplecat spre mine, cu transpirația curgându-i pe față, și a zis:

— Nu că-i bine, Jack?

— Clar e genial.
— Știi ce-ar fi mișto?
— Ia zi.
— Să omorâm un nenorocit.
— Ce?!
— Da... să-i zburăm creierii unui muist.
— Ce?!
S-a tras înapoi, m-a ciupit de umăr și a zis:
— Glumesc... tre' să te mai destinzi, Jack.

Existaseră multe momente din astea de-a lungul timpului. Le ascunsesem sub grămada de sticle goale și mahmureli monumentale.

Uneori, aveam senzația ciudată că mă ura. N-am putut să găsesc o dovadă clară niciodată și n-am mai căutat-o, punând-o pe seama paranoiei date de băutură.

Într-o seară îl așteptam într-un pub din Newry. De obicei aveam asupra mea o carte ascunsă și citeam în momente prielnice. Eram captivat astfel, când am auzit:

— Iisuse, Taylor, iarăși cărțile astea...

Am dat s-o pun deoparte, dar a înșfăcat-o, i-a citit titlul – „The Hound of Heaven” și a zis:

— Francis Thompson, eh?

— O știi?

Și-a dat capul pe spate și a recitat:

— „Am fugit de el pe timp de noapte și pe timp de zi...”

Am dat din cap și a zis:

— A murit urlând.

— Ce?

— Așa se duc alcoolicii, mor urlând.

— Iisuse!

Oricând apăreau îndoieli, le înăbușeam. Îmi repetam întruna – „E prietenul meu. Oricum, cine-i perfect?”

Biblioteca din Ballinasloe era închisă. Pentru renovări. Mi-am petrecut zilele la TO. Pe masă – un coș cu arcuri mici. Treaba mea era să le potrivesc în pixuri.

În restul timpului înghițeam Librium, încercam să-l evit pe Bill și tânjeam la somnifere când se lăsa noaptea.

Ultimul vis din Ballinasloe a fost atât de real, că nu sunt sigur dacă nu cumva s-a întâmplat. Sutton zicând:

- Tu ești cititorul... de fapt expertul în romane polițiste.
- Da.
- Ai citit *The Killer Inside* al lui Jim Thompson?
- Mi-a scăpat ăla.
- Ți-a scăpat cel mai bun.

Dar există un Dumnezeu. Și nu numai în cântecul lui Tom Jones.^[22] În ziua eliberării mi-am primit hainele, proaspăt spălate și călcate. Plus un portofel doldora. Niciun bețiv nu rămâne vreodată cu bani. E împotriva firii. Când plecasem din apartament, e imposibil să fi avut mai mult de vreo treij' de lire. M-am holbat la portofel. Asistenta, interpretând greșit, a zis:

— Sunt toți acolo, d-le Taylor, nu furăm de la pacienții noștri. Patru sute cincizeci de lire. Numărați-i dacă vreți.

A plecat într-o vijelie. Am mers să-mi iau la revedere de la Dr. Lee. Am zis:

— Aș putea să aduc vreo contribuție?

— Nu mai bea.

— Mă refeream la...

— Și eu la fel.

A întins mâna și a zis:

— Există AA.

— Există.

— Și Antabuse.

— Da.

Nu a clătinat din cap, dar era limpede că asta ar fi urmat să facă. Apoi a întrebat:

— Jack... ai rude... prieteni?

— Bună întrebare.

— Păi, mai bine ai afla.

Afară, soarele strălucea. Un autobuz a oprit și toată lumea din mașina aglomerată s-a holbat la mine. Având pe fundal cel mai rău-famat azil din Irlanda, cu trupul fărâme, cu siguranță nu arătam ca parte din personal.

Le-am arătat mijlociul.

Cei mai mulți au aplaudat.

Bineînțeles, la o aruncătură de băț de spital era un pub. Preț de o clipă amețitoare, eram gata de atac. Vai, niciodată n-a sunat mai cumplit de limpede cântecul sirenelor. Nu puteam... nu puteam. M-am uitat în urmă și am simțit că dr. Lee a dat aprobator din cap, de parcă ar fi putut vedea, și am trecut mai departe.

La gară, mai aveam de așteptat doar jumătate de oră până la următorul tren. Am stat în bufet, n-am comandat nimic. Pe scaun era un ziar. Alte procese. M-am simțit de parcă aș fi primit și eu mită. Am verificat data și stomacul mi s-a întors pe dos. Dispărușem douășpe zile. Câte una pentru fiecare apostol. Făcând niște calcule, dispărușem în acțiune trei zile și... câștigasem bani între timp.

Trenul a venit și m-am așezat pe un loc de lângă fereastră. Nu mă răsesem la spital și îmi crescuse o barbă aproape decentă. Arătam ca tatăl lui Kris Kristofferson. Nasul zdrobit îmi completa înfățișarea de „nu mă f..e la cap”. La plecarea din spital mă uitasem bine de tot în oglindă. Rezolvasem problema care mă frământa. Ochii mei. Erau limpezi și aproape vii. Nu luminoși, dar pe-aproape. După ani întregi în care boala se înrădăcinase în ei, era ca o revelație.

În față la Athenry a venit și căruciorul cu gustări. Un tinerel de vreo opșpe ani a întrebat:

— Ceai, cafea, suc?

— Un ceai, te rog.

Am simțit că îmi cerceta rănilor; am zis:

— Am căzut de pe motor.

— Wow!

— Da, mergeam cu o sută patruzeci.

— Harley?

— Există alta?

I-a plăcut la nebunie, apoi:

— Vreți ceva de băut?

— Ce?

— Vedeți, toți avem miniaturile astea, da' cine o să plătească prețurile astea?

— Nu... mulțumesc.

— Vă dau două la preț de una. Ce ziceți?

— Nu pot... adică... iau tablete... pentru durere.

— Ah... tablete.

Părea să știe totul despre ele. Apoi a zis:

— Trebuie să plec. Numai bine.

Coborând din tren, m-am întâlnit cu un șofer de taxi pe care-l cunoșteam de când mă știu. A zis:

— N-aveți multe bagaje!

— Sosesc cu mașina.

— Înțeleaptă mișcare.

Dacă poți face genul ăsta de lucruri fără să schițezi nicio emoție, te numeri printre cei aleși. Șoferii de taxi, bineînțeles, dau examen la așa ceva.

Am privit peste Eyre Square la pub-urile semnalate la fiecare colț de stradă. Indivizi cu rucsacurile în spinare se îngrămădeau încolo și-ncoace căutând Nirvana, un hostel ieftin. Un grup de băutori era în plin cântec vis-à-vis de Great Southern. Cum nu mai era nimeni altcineva care s-o zică, am zis:

— Bine-ai venit acasă!

CEI MORȚI

Intrând în Grogan's, am simțit un amestec de teamă și adrenalină. Sean, din spatele tejghelei, nu m-a recunoscut. Am zis:

— Sean.

— Pe toți sfinții, uite-l pe Grizzly Adams.

A ieșit de după tejghea și a zis:

— Doamne Dumnezeule, pe unde-ai umblat? Te caută toată țara. Stai jos, stai jos, îți aduc comanda obișnuită.

— Sean, fără tărie... doar cafea.

— Vorbești serios?

— Vai mie.

— Bravo.

Știi că e de rău când un republican se bucură că nu bei. M-am așezat, simțindu-mă amețit. Sean s-a întors cu cafeaua, zicând:

— Ți-am pus și un Club Milk ca să nu arate așa plictisitor.

Am gustat cafeaua și am zis:

— Mamă, e bună.

A bătut din palme ca un copil entuziasmat și a zis:

— Asta-i cafea adevărată. În general îți dau orice poșircă veche, dar acum...

— E grozavă, are un gust excelent.

Mi-a pus o mână pe braț și a zis:

— Povestește-mi tot.

Nimic nu omoară conversația ca replica asta. Minte renunță instant să mai funcționeze. Dar a continuat:

— Ann, femeia aceea... A venit aici în fiecare zi, sună mereu... iar Sutton, el m-a făcut cu ou și cu oțet. De ce n-ai dat niciun telefon?

— N-am putut.

— A, înțeleg.

Dar nu înțelegea. S-a ridicat, a zis:

— Toate la timpul lor. Mă bucur că ești bine.

După puțin timp am hotărât să încerc să-l găsesc pe Sutton. Ceea ce n-a fost greu. Sprijinea barul din Skeff. Nici n-a clipit, m-a întrebat:

— Ce-ai întârziat atâta?

— Am fost reținut.

— Îmi place barba, te face să arăți și mai fioros. O bere sau un shot?

— O Cola.

— Cola să fie. Barman!

Sutton și-a luat încă o bere și a dus-o alături de Cola la o masă de lângă fereastră. Ne-am așezat și a ciocnit berea de Cola. A zis:

— Noroc.

— Noroc.

— Ia zi, a fost Ballinasloe?

— Da.

— Dr. Lee mai e acolo?

— Absolut.

— Un om bun.

— Mi-a plăcut.

Sutton și-a ținut berea în lumină, privind-o cu atenție, și a zis:

— Am fost și eu de două ori în delegație pân-acolo. Prima dată când am ieșit, am băut de-am stins.

— În primul pub?

A râs fără veselie și a zis:

— Da, clientela are niște fițe, ascultă la mine. Sunt deja veterani la cât de des vin pe-acolo. Unu dintre puținele locuri în care vrăjeala nu ține. Ȑștia de la spital trimit echipe de curățare când se închide. Dacă ești acolo, te înhață.

A golit jumătate de pahar și a continuat:

— A doua oară am stat două zile. Îmi venea să urlu. Mamă-mamă, ce-am mai luat cu asalt baru'.

— Și acum?

— Ceea ce vezi acum e o parte din ce ai primit și tu. Beau cu frânele puse.

— Merge?

— Nu, ce dracu'!

Am mers să-i mai comand o bere și mi-am ținut privirea în jos. Barmanul a întrebat:

— Încă o Cola?

— Mai bine-mi tai venele.

Barmanul s-a distrat copios. Când am ajuns înapoi la Sutton, i-am povestit despre portofelul meu burdușit. A zis:

— Ai plecat printre stele acum douășpe zile... corect? Îmi amintesc vag că un dealer de droguri a fost pus jos.

— Ce?

— Da, un mucos. Lângă podul Salmon Weir, a fost caftit bine de tot și ușurat de venituri. Poliștii au fost încântați.

S-a uitat la mâna mea proaspăt bandajată și a făcut:

— Mm... m... hmph.

Apoi s-a uitat fix la mine și a zis:

— Cum de n-ai întrebat de domnul Ford, răposatul și regretatul pedofil?

— Am crezut că făcea parte din distracția asta.

— Stai liniștit, amice. Verdict – moarte accidentală. Am fost la înmormântare.

— Glumești.

— Puțină lume. Strângi mai mulți oameni la un meci al lui Hibernian.

Nu știam ce să cred. Sutton m-a bătut pe umăr și a zis:

— Drum bun și cale bătută.

Am ajuns acasă pe la opt. Apartamentul era rece și dezolant. Sticla goală de coniac era lângă fereastră. Am repus telefonul în funcțiune și am sunat-o pe Ann. M-a recunoscut imediat și a exclamat:

— Oh, slavă Domnului, oh, Jack... ești bine?

— Da, sunt bine... a trebuit să iau o pauză... aveam nevoie de puțin timp singur...

— Dar te-ai întors acum.

— Da.

— E minunat. Am aprins lumânări pentru tine.

— Dumnezeu mi-e martor că aveam nevoie de ele.

Apoi a râs și tensiunea s-a risipit. Am stabilit să ne întâlnim ca să luăm prânzul a doua zi. După ce am pus telefonul jos, m-am întrebat de ce nu spusese că sunt treaz. Nu treaz, ci că nu mai beam. Diferență de la cer la pământ. Dacă a fi treaz înseamnă „a avea mintea limpede”, atunci mai aveam ceva de lucru. Nu spusese nimic pentru că nu știam dacă urma sau nu să beau când mă vedeam cu ea.

Cola îmi dăduse o durere de cap înfiorătoare, dar mă descurcam. Cu îngrijorarea era mai greu.

M-am uitat la niște emisiuni proaste la TV și la unșpe l-am închis.

În pat m-am răsucit pe toate părțile, dar nu-mi puteam aminti chipul pedofilului nici să mă pici cu ceară.

ROCK ME GENTLY

Există vreo coloană sonoră pentru când visezi? Gen, pentru coșmaruri ai heavy metal sau Boyzone. În somn, mi se părea că aud cântând cele mai domoale trupe din California de Sud. L-am visat pe tatăl meu. Eram foarte mic și îl țineam de mână în Eyre Square. Un autobuz a trecut pe lângă noi și mi-am dat brusc seama că puteam să recunosc literele... Am citit cu voce tare reclama de pe lateral:

PADDY

A fost încântat. Nu numai pentru că era primul cuvânt pe care îl rostisem, ci și pentru că era numele lui. O perspectivă mai cinică ar fi aceea că primul meu cuvânt s-a întâmplat să fie numele celui mai bun whiskey irlandez.

Dar nimic nu estompează căldura acelei clipe. M-am simțit perfect unit cu el. Timpul, experiențele, viața au ciobit legătura de multe ori, dar numai superficial.

Telefonul m-a trezit cu greu. N-am reușit să văd cât era ceasul, am mormăit:

— Alo?

— Jack, sunt Sutton.

— Cât e ceasu’?

— Mai târziu decât credem.

— Iisuse, Sutton, ce e?

— M-am gândit că poate suferi și ai nevoie de un stimulent.

— Dormeam.

— Da, de parcă te și cred. Oricum, cât ai fost plecat, niște puști s-au apucat de incendiat boschetari.

— Ce?!

— Da, iar boschetarii... ei sunt frații noștri. Sunt în avangardă. Oricum, sunt aici cu mai mulți oameni care au aceeași părere și o să punem mâna pe șeful puștilor.

— Ca să faceți ce?

— Să-l ardem pe dobitoc.

— Iisuse, Sutton!

— Deci, vrei să vii și tu, să ne jucăm cu focu?

— Ai înnebunit, faceți pe justițiarii!

— Facem dreptate, omule.

— Sutton, ia spune-mi: ăsta ești tu cu frânele puse sau nu?

A râs isteric și a zis:

— Tre’ să plec, ne apucăm de gătit.

N-am mai adormit după aia. Am dat ture de cameră o oră întreagă, îmi venea să rod tapetul. M-am dus la raft, l-am ales

pe John Sanford. Scrisese douăspre romane din seria *Prey*, iar eu am dat peste asta

Era în cădere liberă. Cocaina îl făcuse să zboare timp de trei zile. Apoi, după ce îi trecuse efectul aseară, se oprise la un magazin de băuturi ca să ia o sticlă de Stolichnaya. Nu există aterizare lină după trei zile de tras pe nas, dar votca s-a dovedit a fi echivalentul unei aterizări cu trenul escamotat, pe burtă, încheiată cu avionul zdrobit și în flăcări. Acum avea să plătească. Acum n-avea altceva de făcut decât să strângă din dinți.

Destul.

Nebunia e că atunci aveam nevoie de un pahar ca de aer. Nu orice fel de pahar. Nici vorbă, trebuia să fie un pahar de Stoli rece ca gheața.

Înapoi în pat. Somnul s-a lăsat prins cu greu și numai cu termeni de predare.

A doua zi dimineață m-am uitat la știrile de la ora nouă. Al treilea titlu:

Un tânăr a fost grav rănit după ce i s-a dat foc mai devreme în această dimineață. Incidentul a avut loc în Eyre Square. Polițiștii caută intens patru bărbați care au legătură cu atacul. Inspectorul-șef Clancy a comentat o aluzie conform căreia incidentul ar avea legătură cu atacurile asupra oamenilor străzii în care a fost folosit focul: – Ne vom opune vehement oricărui fel de acțiune justițiară sau încercare a unor persoane private de a aplica legea de capul lor.

A continuat să turuie ceva într-o limbă de lemn, dar l-am oprit.

Am intrat în Grogan's după unșpe, iar Sean a întrebat neliniștit:

— Cafea adevărată sau lăturile?

— Cea mai bună pe care o ai.

A fost trist să văd cât de ușurat a fost să audă asta. S-a întors cu un ibric de cafea și cu pâine prăjită și a zis:

— O să ai nevoie de un pansament.

Am zis:

— Stai jos, vreau să te-ntreb ceva.

— Dă-i drumu'.

— Ține cont că persoana care îți pune întrebarea a fost recent... hai să spunem... reținută.

A dat din cap.

— Mi se pare mie sau Sutton a luat-o razna?

Și-a tras nasul dezgustat și a zis:

— Nu l-am suportat niciodată.

— Bun... dar ce crezi?

— Nu am înțeles niciodată ce-ai văzut la el.

Parcă-i smulgeam cuvintele cu cleștele.

— Sean... Sean, OK... am înțeles asta, dar ce crezi?

— Trebuie închis.

— Merci, Sean. O opinie nepărtinitoare e tot ce mi-am dorit.

Sean era în picioare acum și a improșcat:

— O să-ți mai zic ceva, Jack...

De parcă l-aș fi putut opri.

— Invidu' ăla merge drept în iad, și o să tragă după el cât de mulți poate.

Individul cu pricina a ajuns o oră mai târziu și a zis:

— Mă gândeam io că te găsesc aici. Sean... o bere înainte de Post.

S-a uitat cu atenție la mine și a zis:

— Încă ești treaz? Sunt impresionat. Ai cât... o zi?

— Treișpe zile.

— Alea de la răcoare nu se pun.

— Iisuse, pentru mine se pun.

Sean a adus băutura, a trântit-o pe masă. Sutton a zis:

— Boșorog hodorogit.

Am zis:

— Am văzut știrile.

— A dat ceva căldură... pentru un dobitoc așa mic. Partea cea mai bună, însă, și o să-ți placă la nebunie, e că tovarășii lui țipau și zbierau „Chemați poliția!” Nu că-i de milioane?

— Puteai să-l omori.

— Păi, am făcut tot ce-am putut.

Sutton era mai mult decât băgat în priză. De parcă-și găsisese cu adevărat chemarea. Părea gata să chicotească. Apoi s-a aplecat până aproape de mine și a zis:

— Totul datorită ție, Jack.

— Mie!

— Tu ai deschis drumul cu perversu' ăla. Nu numai că sunt răspunzători, dar nu mai au nicio șansă să-și revină.

— Haide, Sutton, nu pricepi, e nebunie curată?

— O, asta așa e. O splendidă demență...

MÂNA CARE ÎMPINGE LEAGĂNUL

Am stabilit cu Ann să ne întâlnim la restaurantul chinezesc. Îl lăsasem pe Sutton să bolborosească de unul singur. Sean m-a prins la uşă şi a zis:

— O să-i dau jos tablou’.

— Ah, nu face asta, Sean.

— Nu mai are niciun viitor, lumea vrea crosele înapoi.

— Sean, mai lasă-l încă puţin, e un pic fragil deocamdată.

— Fragil! Oportunistu’ ăla? S-ar muta la tine-n casă şi ţi-ar mai cere şi chirie pe deasupra!

Am intrat la Madden’s şi am cumpărat şase trandafiri roşii. N-am cumpărat *vreodată* flori în viaţa mea. Vânzătoarea a zis:

— Îi fac coroană sau buchet?

— Habar n-am.

A râs, aşa că am zis:

— Îi puteţi împacheta ca să...

— Ca să nu se vadă, aşa-i?

— Aşa-i.

— Eh, nu vă faceţi griji. Numai un bărbat adevărat poate duce flori.

— Va trebui să vă cred pe cuvânt.

Indiferent cum le ţineam, săreau în ochi. Bine-nţeles, o zi ca asta e tot aia în care întâlneşti pe toată lumea pe care ai cunoscut-o vreodată. Cu toţii sunt tare amuzanţi:

„Aw, ce drăguţ!”

„Spune-o prin flori”.

„Eşti o florică şi tu”.

În genu’ ăsta.

Am ajuns mai devreme la restaurant şi le-am băgat sub masă – repede. Şefa de sală a zis:

— Staţi, le pun în apă.

— Nu-i nevoie... sincer.

Când m-a întrebat dacă aş vrea ceva de băut, am zis:

— O bere... nu... vreau să zic... o cola.

Sudoarea îmi curgea şiroaie pe corp.

Ann arăta... superb. Nu există alt cuvânt pentru a o descrie. Am simţit că mi se usucă gura şi că inima îmi bate să-mi spargă pieptul. M-am ridicat şi am zis plin de inspiraţie:

— Ann.

Ea m-a îmbrăţişat îndelung şi cu putere, apoi s-a dat înapoi să mă studieze şi a zis:

— Barba e foarte frumoasă.

— Merci.

— Arăţi total diferit, şi nu e vorba numai de barbă.

Neștiind ce altceva să fac, m-am întins după flori. Mamă, ce succes au mai avut!

Ne-am așezat.

Se uita când la flori, când la mine. Dacă ar fi să descriu cum mă simțeam, ar trebui să recunosc că eram timid. În vârstă de aproape cincizeci de ani și timid. Ea a zis:

— Cred că sunt puțin timidă.

— Și eu.

— Chiar ești, Jack? Sunt încântată.

O chelneriță s-a apropiat, iar noi am comandat un munte de

Chow mein

Dim sum

Pui dulce-acrișor

Apoi chelnerița a întrebat:

— Ceva de băut?

Am preluat imediat inițiativa, am zis:

— O să iau încă o cola... Ann?

— A, cola și pentru mine.

După ce chelnerița se îndepărtase, Ann a zis:

— Asta era, ochii tăi – sunt albi.

— Albi?

— Nu, adică... limpezi.

— E Ok. Înțeleg la ce te referi.

Tăcere. Apoi a zis:

— Să întreb sau... să trecem peste?

— Nici eu nu mă pricep cine știe ce, dar sigur, întreabă.

— E greu?

— Un pic.

Apoi a venit mâncarea și am trecut la cu totul altceva. Îmi plăcea să mă uit cum mănâncă. Mi-a prins privirea și a întrebat:

— Ce-i?

— Îmi place să mă uit cum mănânci.

— Asta-i bine, nu?

— Aș zice că da.

După asta ne-am plimbat pe Quay Street. Ea stătea la brațul meu. Printre gesturile frumoase, e unul dintre cele mai bune. La Jury's ne-am oprit și ea a zis:

— Trebuie să merg la cimitir acum. Merg în fiecare zi, și o zi atât de frumoasă mi-ar plăcea s-o împart cu Sarah.

— Vin cu tine.

— Vrei?

— Ar fi un privilegiu.

Am prins un taxi pe Dominic Street și abia ne așezaserăm că șoferul a și întrebat:

— Ați auzit de pozna din piață?

Ann a zis:

— O, Doamne, nu-i așa că e cumplit?

Nu am zis nimic. Șoferul, bineînțeles, era de altă părere:

— Lumea s-a săturat de poliție și tribunale. Le-a ajuns.

Ann nu se lăsa, a zis:

— Doar nu vi se pare normal ce s-a întâmplat.

— Auziți, doamnă, dacă i-ați vedea pe drogații care trec pe aici noaptea și ce fac...

— Dar să-i dai foc cuiva!

— Nu erau aceiași mucoși care le făceau asta boschetarilor?

Până și poliția știe asta.

— E același lucru.

— Doamnă, cu tot respectu', dacă ar păți ceva copilu' *dumneavoastră*?!

*REȚETĂ PENTRU CREȘTEREA UNUI
POET*

*„Dați copilului cât de multă nevroză
poate suporta”.*

W.H. Auden

Am mers la mormântul lui Sarah în liniște. Nu mai stătea la brațul meu.

Mai mare păcatul. Și numai de păcate n-aveam nevoie.

Mormântul era incredibil de bine îngrijit. O cruce simplă de lemn cu numele ei. În jur erau o mulțime de

Ursuleți

Snoopy

Dulciuri

Brățări

Aranjate în forme anume.

Ann a zis:

— Prietenii ei. Mereu îi aduc lucruri.

Cred că aia mi-a frânt inima cel mai rău. Am zis:

— Ann, dă-i ei trandafirii.

Chipul i s-a luminat.

— Serios, Jack, nu te superi? Îi plac la nebunie trandafirii... de fapt, îi plăceau. Mereu greșesc timpul. Cum aș putea s-o încredințez celui groaznic, trecutul?

A lăsat jos trandafirii cu delicatețe și apoi s-a așezat lângă cruce. A zis:

— O să pun să-i scrie *POETĂ* pe piatră. Doar atât. Și-a dorit atât de mult să fie poetă.

Nu știam care era eticheta față de cei morți. Trebuia să îngenunchez sau puteam să stau așezat? Apoi, mi-am dat seama că Ann vorbea cu copilul ei. Sunete moi, ușoare care rezonau la contactul cu sufletul meu.

M-am dat înapoi. Am început să merg și aproape m-am ciocnit cu un cuplu de bătrâni care au zis:

— Minunată zi, nu-i așa?

Isuse! Am continuat să merg și am ajuns la mormântul tatălui meu.

Am zis:

— Tată, sunt aici din întâmplare, da' pe de altă parte... nu e valabil pentru toată lumea?

Fără îndoială, o luasem pe arătură. Dacă m-ar fi văzut Sutton, mi-ar fi dat băutură cu de-a sila. Piatra de mormânt era ridicată și asta e cel mai rău. E un semn al finalității, nu mai există drept de apel. Cel puțin câtă vreme e crucea de lemn, e doar ceva temporar.

Ann a ajuns în spatele meu, m-a întrebat:
 — Tatăl tău?
 Am dat din cap.
 — Ți-a plăcut de el?
 — Doamne, și ce mult...
 — Cum era?
 — Păi, nu cred că am vrut vreodată să fiu ca el, dar am vrut să fiu plăcut așa cum lumea îl plăcea pe el.
 — Ce lucra?
 — La calea ferată. Pe-atunci nu era o slujbă proastă. În fiecare seară, pe la nouă, își punea basca pe cap și ieșea să bea câteva beri. Două beri. În unele seri nici nu se mai sinchisea să plece. Provocarea pentru un alcoolic e să bea două pahare pe zi și să se oprească acolo. Eu unu aș aștepta să treacă săptămâna și aș bea paișpe vinerea.
 Îmi zâmbi nesigur.
 Era rândul meu să vorbesc. Bestial.
 — Când m-am înrolat în poliție, a spus numai „Ai grijă să n-ajungi să bei”. Apoi când am fost dat afară a zis: „Felul în care ai plecat ți se potrivește mai bine decât faptele de vitejie din trecut”. Pe la început, în Templemore, instructorul a zis: „Putem presupune fără prea mare dificultate că Taylor are un viitor strălucit în urma lui”. Cum ar veni un tip care se dă la cucoane mai bătrâne ca el. Acum e gardă de corp la guvern, deci a primit ce merita. Lu’ taică-miu îi plăcea la nebunie să citească, vorbea mereu despre puterea cuvântului tipărit. După ce a murit, un individ m-a oprit pe stradă și a zis:
 „Taică-tu era înnebunit după cărți”. Ar fi trebuit să-i scriu asta pe piatra de mormânt. Ar fi fost fericit.
 Dintr-odată m-am simțit aproape frânt. Dar mi-am adunat câteva gânduri ca să revin pe linia de plutire; am zis:
 — Am un prieten, Sutton. Purta un tricou pe care scria:

DACĂ AROGANȚA E O BINECUVÂNTARE IATĂ SFÂNTUL EI ORAȘ.

Ann nu se prinsese; a zis:
 — Nu înțeleg.
 — Nici pe el nu l-ai înțelege. Cred că nici eu nu-l înțeleg.
 Ann a întrebat dacă vreau să-mi arate casa. Am zis că da.
 Locuia în Newcastle Park. Chiar lângă spital. Un drum iese dinspre morgă și se numește Mass Path, Calea Slujbei. Nu știu dacă aș putea să merg pe el prea des.
 Casa era modernă, luminoasă, curată și confortabilă. Arăta locuită. A zis:
 — Fac niște ceai.

Și a și făcut, apărând cu o tavă pe care era o grămadă de sandvișuri. Din alea clasice, pâine groasă, cu coajă și tone de șuncă, roșii, unt. Am zis:

— Doamne, ce bine arată!

— Iau pâine de la Griffin's. Întotdeauna împachetată.

După a doua ceașcă de ceai, am zis:

— Ann, trebuie să-ți spun ceva.

— Hopa, nu sună bine.

— E vorba despre anchetă.

— Ai nevoie de bani. Mai am.

— Stai jos. N-am nevoie de bani. Am avut parte de un... câștig farmaceutic, deci nu-ți face griji. Uite, dacă ți-aș spune că bărbatul răspunzător de moartea lui Sarah e mort, ai fi mulțumită?

— Ce vrei să spui. *E* mort?

— Da.

S-a ridicat și a zis:

— Dar nu știe nimeni. Adică, tot e considerată sinucigașă. Nu pot să-i las pe cei de la școală, pe prietenii ei să creadă asta.

— OK.

— OK? Ce-nseamnă asta, Jack? Poți dovedi adevărul?

— Nu știu.

Însemna că trebuia să merg după Planter. Dacă ar fi fost de acord cu ce îi propusesem, aș fi lăsat baltă căutările.

Cred.

Dar Sutton cu siguranță n-avea de gând să-l lase să scape, deci nu cred că am avut de ales.

„Nu sunt în măsură să predic vreun fel de morală.

Nu fac decât să lucrez cât pot de aproape de ce mă obsedează”.

Francis Bacon

Mai târziu în aceeași seară, am mers la culcare. Eram încordat ca un arc. I-am spus asta și am zis:

— Nu cred că am mai făcut vreodată dragoste treaz.

— O să fie mai bine, o să vezi.

A fost.

Pe la miezul nopții m-am îmbrăcat și Ann a întrebat:

— De ce nu rămâi?

— Nu încă.

— Ok.

Apoi s-a ridicat din pat și a dispărut. S-a întors câteva minute mai târziu, ducând ceva în mână. A zis:

— Vreau să te uiți la ceva.

— Sigur.

— E jurnalul lui Sarah.

Și mi-a întins o cărțuție roz, legată în piele. M-am ferit fizic și am zis:

— Iisuse, Ann, nu pot.

— De ce nu?

— Nu pot să răsfoiesc jurnalul unei adolescente. Nu se face.

— Dar de ce? O să-ți faci o idee despre cine este... cine era.

Te rog.

— O, Doamne, chiar nu vreau să fac asta.

Nu puteam să-i spun că nimic nu m-ar fi făcut să înșfac o sticlă mai repede decât asta. O privire în mintea unei tinere care murise.

Ann încă îl ținea întins. Am zis:

— O să-ncerc. Nu promit că o să fiu în stare, dar o să-ncerc.

M-a cuprins cu un braț, m-a sărutat pe gât și a zis:

— Merci, Jack.

În drum spre casă, o simțeam grea ca o bombă în buzunar. M-am gândit s-o sun pe Cathy B. s-o rog să-l citească ea. Dar nu puteam să-l dau pur și simplu altcuiva. Ann n-ar fi acceptat niciodată. Înjurând ca un birjar, am ajuns acasă în mai puțin de zece minute. L-am pus sub pat ca să nu-l văd la prima oră. Nici gând să-l deschid noaptea.

A doua zi de dimineață am făcut duș, am băut cafea, am umblat prin cameră, apoi m-am hotărât să-l înfrunt.

Coperta era uzată serios, pielea roz crăpată de la folosire. Înăuntru scria:

*Acest jurnal îi aparține lui
Sarah Henderson
Poetă,
Irlanda
Și este PRIVAT
Așa că n-ai voie să tragi cu ochiul,
Mama!*

Iisuse! Mai rău decât credeam.

Mi-am golit mintea și am încercat din nou. Multe notițe erau previzibile. Școală, prieteni, muzică, haine, diete, băieți de care-i plăcea.

Am reușit să trec prin astea cu chiu cu vai, dar din când în când:

*Mama zice că o să-mi cumpere
un telefon mobil de Crăciun.
E CEAMAICEAMAI tare.*

Și îmi venea să urlu.

Am ajuns la perioada în care începuse să lucreze la Planter.

*Dl. Ford e atât de nașpa...
Toate fetele râd de el pe la spate. E așa
dubios.*

Apoi tonul se schimba. Acum era entuziasmată, înflăcărată, extaziată.

*Bart m-a întrebat dacă aș vrea să mă
ducă acasă.
Mașina lui e genială. Îmi place de mor
de el.*

Apoi Bart... doar numele... sau o inimă cu Bart și Sarah... pe pagini întregi.

Ultima intrare:

*Nu mai pot să țin jurnalul. Bart zice că-i
pentru copii.*

*Mi-a promis că-mi ia o brățară de aur
dacă merg la petrecere vineri.*

Am luat telefonul, am sunat-o pe Cathy. Ea a zis:

- Unde naiba ai fost?
- Sub acoperire.
- Sub covor, poate.
- Și asta.
- Dorești ceva?
- Ceva destul de simplu.
- Ascult.
- Când ai făcut cercetări despre Planter, ți-ai luat notițe?
- Normal.
- Bravo. Care-i e prenumele?
- Stai să verific.

Apoi:

- Le-am găsit, să vedem... a, da, uite... Bart... holomew.
- Excelent!
- Nu pleca. Ascultă, am o lansare.
- Sună bine, când?
- Sâmbăta asta, la Roisín; vrei să vii?
- Cu siguranță. Pot să mai aduc pe cineva?
- Adu și-o sută.

ELEGIE DE GALWAY

Ai privit – toată luna

Aprilie

dintr-un

local

răbdării

...numit vitejie.

Roisín Dubh a prezentat mulți dintre cei mai mari artiști muzicali, încă păstrează o atmosferă intimă. A se citi „de îmbulzeală”. Ann purta o jachetă scurtă de piele, blugi tociți, părul legat la spate. Am zis:

— Ei, ăsta da echipament de petrecere.

— E OK?

— Nemaipomenit.

Eu îmi pierdusem culoarea și mă făcusem negru.^[22] Bluză și reiați de culoarea asta. Ann a zis:

— Tu arăți ca un preot răsfățat.

— Țâfnos?

— Nu, răsfățat adică... stricat.

— Mm... putem îndrepta lucrurile.

Ne-am strecurat prin mulțime, am ajuns lângă scenă. Am zis:

— Stai așa, mă duc să văd ce face Cathy.

— Are emoții?

— Eu am.

Cathy era într-o cabină minusculă. A zis:

— Știam că o să vii.

— Da?

— Da, tot mai știi câteva mișcări, chiar dacă ești un moș.

Uite...

A împins un pahar spre mine, era ceva dublu, ba nu, triplu. Am întrebat:

— Ce-i aia?

— Jack... adică Daniels. Să-ți dea elan.

— Nu, merci.

— Ce?!

— Nu beau.

S-a întors, a zis:

— Ce nu faci?

— De câteva zile bune. Mă străduiesc.

— Wow!

Mi-aș fi dat o mână și-un picior pentru băutură. Lumina părea să ardă sticla și făcea lichidul să scânteieze. Mi-am mutat privirea. Cathy a întrebat:

— Și barba? Care-i faza?

— Mofturi.

— E un răspuns tipic irlandez. Nu-mi spune absolut nimic. Pleacă... trebuie să mă concentrez.

M-am aplecat, am sărutat-o pe creștetul capului și am zis:

— Vedeto!

Ann ținea câte-o băutură, a zis:

— Cola... n-am vrut să iau ceva fără să te-ntreb.

— Cola e foarte bună.

Diverși indivizi ne-au salutat strigând, au făcut comentarii despre barbă, au examinat-o pe Ann.

Luminile au slăbit în intensitate și mi s-a părut că-l văd pe Sutton lângă bar.

Apoi a urmat Cathy. Publicul a făcut liniște. A zis:

— Salut.

— Salut.

A intrat direct cu o versiune punk la „Galway Bay”. Ca atunci când Sid Vicious a cântat „My Way”. Diferența fiind că ea avea voce. I-a dat melodiei o vivacitate care pentru mine se pierduse după prea multe ascultări. A urmat „Powderfinger” a lui Neil Young.

A acoperit o gamă largă, de la Chrissie Hynde la Alison Moyet, ca să încheie cu Margo Timmins, „Misguided Angel”. A cântat-o cu forță și pasiune. Apoi a dispărut. Aplauze zgomotoase, fluierături, încurajări să cânte mai mult. I-am zis lui Ann:

— N-o să facă bis.

— De ce?

— Nu păstrează nimic în rezervă – a terminat.

Terminase.

Luminile au început să fie din nou puternice. Un val de camaraderie și bună dispoziție străbătea localul. Ann a zis:

— E excelentă. Ce voce!

— Vrei ceva de băut? Ceva adevărat. Nu mă deranjează, serios.

— Vin alb.

— Bine.

Când l-am luat, m-am întors spre Sutton care-mi tăia calea. S-a uitat la pahar și a zis:

— Vin? E un început.

— Nu-i pentru mine.

— Cum zici tu. Englezoaica chiar poa’ să cânte din toți bojocii. Cre’ că te termină-n pat.

— Nu-i genu’ tău.

— Toate sunt genu’ meu. Ți-l amintești pe al nostru domn Planter?

— Normal.

— Admiră pictorii. Se crede colecționar.
 — Ai vorbit cu el.
 — Un om extraordinar. Sunt invitat acasă la el mâine după-masă. Poți să vii ca asistent al meu.
 — Ce plănuiești?
 — Să-l las tablou pe dobitoc. Sunt pictor, Jack, ții minte? Te iau la 11:30.
 I-am dat lui Ann băutura și am zis:
 — Mă duc să-mi iau la revedere de la Cathy.
 — Spune-i că a fost grozavă.
 O descriere tipică pentru Galway, cel mai mare elogiu cu putință. Cabina lui Cathy era blocată de atâția admiratori, iar ea era îmbujorată și avea ochii aprinși. Am zis:
 — Ai fost senzațională.
 — Merci, Jack.
 — Ascultă, ești ocupată, voiam doar să-ți spun asta.
 — Lasă-ți barba.
 — Crezi?
 — Te face să arăți de parcă ai avea caracter.

*Un șarpe mușcase atât de mulți oameni,
că puțin se mai aventurau afară.*

*Se spunea că Maestrul îmblânzise
șarpele. Drept urmare, oamenii au început
să arunce cu pietre în el și să-l târască de
coadă.*

Șarpele i s-a plâns Maestrului care zise:

*— Ai încetat să mai sperii oamenii, asta
nu-i bine.*

Șarpele, foarte nervos, îi răspunse:

— Mi-ai zis să practic non-violența!

*— Nu, ți-am zis să nu mai faci rău – nu
să nu mai sâsâi.*

A doua zi de dimineață, chiar am reușit să fac micul dejun. Era extraordinar să nu fiu bolnav sau mahmur. Fața mi se vindeca, iar barba acoperea restul. Am pregătit o papară de ouă și am tăiat un triunghi gros de pâine. Mersesem la Griffin's.

O cană mare de ceai și eram gata. Ușa s-a deschis și am zis:

— Rahat.

Era Sutton. Am zis:

— Doamne sfinte, cât de devreme e?

— Frate, n-am dormit.

— Intră, ia micul dejun.

M-a urmat înăuntru și m-am dus să iau încă o farfurie. A zis:

— O să beau de la mine, merci.

— N-am decât niște scotch ieftin.

— Sunt un tip ieftin. Dă-mi și o cafea pentru culoare.

Ouăle mi se răciseră. După ce i-am dat cafeaua și sticla de scotch, a arătat cu degetul farfuria și a zis:

— Zi-mi că n-o să mănânci chestia aia.

— Acum nu. Am fetișu' ăsta, vreau să bag la ghiozdan numa cât timp haleala e caldă.

— Hopa... nervoși mai suntem.

S-a uitat în jur și a zis:

— Aș putea fi fericit aici.

— Ce?

— Am trecut pe-aici ieri, dar umblai lela. Am schimbat două vorbe cu vecina ta, Laura.

— Linda.

— În fine. O pupăză prostuță de la țară, cu viclenie ieftină. Eu, bine-nțeles, am fermecat-o de i-au căzut nădragii. Nu la propriu, bine-nțeles. Odată ce-a aflat că sunt artist, mi-a oferit apartamentul tău.

— Ți-a oferit ce?

— E ecou pe-aici? Da, zicea că te muți și căuta un chiriaș convenabil.

— Scorpia dracului!

— Atracția pe care o are arta... nu-i așa?

— Vorbești serios, chiar te muți aici?

S-a ridicat, a sorbit toată cafeaua, s-a uitat la mine cu ochi mari și a zis:

— Hei, amice. Te-aș trage io pe sfoară? Ești omu' meu de bază. Să mergem, arta ne cheamă la ea.

Un VW Golf lovit era parcat afară. De culoare galben intens. Am zis:

— Zi-mi că nu văd bine.

— A, da. Volvou' e belit. A trebuit să-mprumut asta.

— O să se prindă la propriu că venim.

— Firește.

•

Planter locuia în Oughterard. Casa lui era în apropiere de intrarea în sat. „Casă” e un cuvânt slab. Era evident că se uitase de prea multe ori la „Dallas” și hotărâse să aibă un Southfork irlandez. Am zis:

— Iisuse!

— Suntem impresionați?

O alee lungă, cu copaci de-o parte și de alta, apoi casa principală. De-aproape se vedeau mai multe briz-brizuri. Sutton a zis:

— Eu vorbesc.

— Ar fi o noutate.

A sunat la sonerie și am remarcat camerele de supraveghere de pe portaluri. Ușa s-a deschis și o tânără în uniformă de menajeră a întrebat:

— *Que?*

Sutton a zâmbit cum știa el mai bine, cu un farmec demonic, și a zis:

— *Buenos dias, señorita, eu sunt Señor Sutton, el artist.*

Ea a chicotit emoționată și ne-a poftit înăuntru cu un gest larg. M-am uitat la Sutton și am întrebat:

— Știi spaniolă?

— Da, vorbesc ca gălbejiții ăștia.^[24]

Ne-a condus într-un birou opulent și a zis:

— *Momento, por favor.*

Tablouri pe toți pereții. Sutton le-a privit îndeaproape și a zis:

— Sunt și chestii bune pe-aici.

O voce a zis:

— Mă bucur că sunteți de aceeași părere.

Ne-am întors.

Planter stătea în ușa. Nu sunt sigur la ce mă așteptam, dar cu toată casa, afacerea, reputația, îmi închipuisem un bărbat mare. Nu era. Avea 1,65 sau cam așa ceva, aproape chel și o față adânc brăzdată de riduri. Ochi îi erau întunecați, dezvăluiau puțin. Îmbrăcat într-un pulover cu emblemă polo și reiați foarte uzați. Era limpede că avea o haină Barbour uzată ca dracu' pentru afară. Nimeni n-a întins mâna. Atmosfera era prea tensionată. Sutton a zis:

— Eu sunt Sutton, iar Jack, aici de față, e asistentul meu.

Planter a dat din cap și a întrebat:

— Doriți ceva răcoritor?

Apoi a bătut din palme și servitoarea s-a întors. Sutton a zis:

— *Dos cervezas.*

Am rămas în tăcere până când ea s-a întors cu cele două beri pe o tavă. Sutton le-a luat pe ambele și a zis:

— Jack n-o să participe. Nu plătesc ajutoarele ca să bea.

Planter a zâmbit scurt și a zis:

— Luați loc, vă rog.

A mers apăsând până la un fotoliu de piele. Am verificat să văd dacă picioarele îi ajungeau până la podea. Sutton s-a așezat în fața lui, iar eu am rămas în picioare. Planter a zis:

— V-am admirat lucrările de multă vreme. Ideea de a face o comandă mă atrage.

Sutton a terminat o bere, a râgâit și a zis:

— Ce ziceți de un portret?

— Faceți portrete?

— Nu încă, dar după încă niște beri aș desena și Timbuktu.

Planter nu era deranjat de comportamentul lui Sutton. Dimpotrivă, părea să-l găsească amuzant și a zis:

— Fără îndoială. Mă gândeam, poate, la un peisaj.

Am zis:

— Ce-ați zice de apă?

A fost luat prin surprindere, a trebuit să se întoarcă să mă privească și a întrebat:

— Poftim?

— Apă, Bartholomew. Nu te superi dacă-ți spun așa, nu? Ce zici de Nimmo's Peer, îți spune ceva?

S-a ridicat și a zis:

— Aș vrea să plecați chiar acum.

Sutton a zis:

— Ar mai merge o bere.

— E nevoie să chem ajutoare?

Am zis:

— Nu, ieșim și singuri. Dar păstrăm legătura pentru Nimmo's.

*Mi-e dor de multe lucruri
dar cel mai mult
mi-e dor de mine însumi.*

În fața casei lui Planter, i-am zis lui Sutton:

— Dă-mi cheile de la mașină.

— Pot să conduc.

— Dacă idiotu' ăla sună la poliție?

N-am fost niciodată un șofer grozav. Cu mâna stângă bandajată, eram aproape periculos. Însă tot o variantă mai bună decât amețitu' de Sutton. Am schimbat aiurea vitezele de câteva ori iar Sutton a răcnit:

— O să distrugi ambreiaju'!

— Ai zis că mașina e împrumutată.

— Împrumutată, nu luată de la casat.

Am luat-o încet, am încercat să ignor nerăbdarea altor șoferi. Sutton a zis:

— Ai făcut-o de rahat bine de tot.

— Poftim?

— Planter! Am crezut că stabiliserăm că o să-ți ții gura.

— Nu mă prea descurc în rol de gorilă.

— Voiam să mă joc, să-i fut creierii mai mult.

— I-am futut creierii bine de tot. Doar că puțin mai devreme.

— Și-acum care-i planu'?

— Să așteptăm și vedem atunci.

— ăsta-i planu'?

— N-am zis că e un plan bun, doar că e singuru'.

Înapoi în Galway, în sfârșit. Sutton ațipise. L-am zgâlțâit și s-a trezit tresărind, zicând:

— Ce mama dracu'!

— La mașina, suntem în oraș.

— Mamă, ce vis nasol am avut. Tobe Hopper ar fi mândru de el. Îmi simt gura de parcă s-a căcat un canar în ea.

— Vrei să intri, să faci un duș?

— Nu, vreau un pat.

Am ieșit și am așteptat. Sutton s-a scuturat și a zis:

— Jack, nu ți-ar trece vreodată prin minte să mă torni, nu-i așa?

— Ce?

— Pentru că nu mi-ar plăcea asta. Tu și cu mine, suntem legați.

— Cui te-aș turna?

— Poliției. Știi zicala: când ai fost odată polițist...! Poate vrei să te mai pui bine cu vechii tăi tovarăși.

— Vorbești prostii.

S-a uitat lung la mine, apoi:

— Știi că începi să devii un cetățean onorabil? Dumnezeu mi-e martor, ai fost un bețiv al dracu', da' cel puțin erai mereu previzibil.

— Du-te și culcă-te.

— Iar tu, Jack, vino-ți în fire.

A ambalat motorul și a intrat în trafic cu un scârțâit. Am intrat în apartament, am încercat să prepar din nou micul dejun. Dar nu puneam suflet. M-am mulțumit cu cafea și m-am trântit pe un scaun. M-am gândit la ce zisese și m-am întrebat dacă exista vreun sâmbure de adevăr în acuzațiile lui. O băutură ar arde toate fițele astea de integritate. Ar arde și tot restul pe lângă.

M-am gândit la Planter și nu mi-am dat seama cum aveam să dovedesc că era răspunzător de moartea lui Sarah. Timpul se scurgea și în privința locuinței mele. Dacă urma să ajung om al străzii, măcar aveam o barbă pe măsură.

Următoarele câteva zile n-am primit niciun semn de la Sutton. Am verificat la Skeff, dar nici urmă. Am intrat în Grogan's și Sean mi-a dat din cafeaua adevărată. Am întrebat:

— Ce? Fără biscuit?

— Nu mai ai nevoie de întăriri.

— Sean.

— Ce?

— Mă știi... de când?

— De când hău'.

— Corect. M-ai văzut în tot soiu' de stări.

— Așa este.

— Deci, una peste alta, mă știi mai bine decât oricine.

— Foarte adevărat.

— Crezi că aș fi în stare să-mi torn un prieten?

Dacă a fost surprins de întrebare, n-a arătat. Părea să se gândească serios. Mă așteptasem la un automat „normal că nu”. În cele din urmă m-a privit în ochi și a zis:

— Ei bine, ai fost cândva polițist.

*Și te-am ținut de mână
Fără niciun motiv anume.*

În realitate, timpul nu trece. Noi trecem. Habar n-am de ce, dar cred că e unul dintre cele mai triste lucruri pe care le-am învățat vreodată. Dumnezeu mi-e martor că tot ce-am învățat am învățat pe calea cea grea.

Cel mai mare defect al unui alcoolic e încăpățânarea totală de a nu învăța din trecut.

Ce știam din al meu era că dacă beam, domnea haosul. Nu mai aveam niciun fel de iluzie. Și totuși aș fi dat orice să rup sigiliul unei sticle de scotch și să-mi iau zborul. Sau până și un festin cu bere. Închideam ochii și vedeam o masă. De lemn, bine-nțeles. Zeci de beri Guinness cremoase aliniat ca la onor. Spuma... ahhh, perfect.

M-am ridicat și am tras de mine fizic. Obsesia asta mă mânca de viu. Galway e un oraș foarte bun pentru plimbări. Ruta preferată e pe promenadă. Pe vremuri, numai cei din Galway aveau un ritual anume, începeai la Grattan Road, apoi spre nord dincolo de Seapoint. Acolo te oprești o clipă și auzi fantoma trupelor trecute:

The Royal
Dixies
Howdowners
The Miami

N-aș putea spune dacă era o epocă mai simplă. Dar era cu mult mai puțin complicată. În mijlocul unui concert de jazz, niciun telefon mobil nu rupea vraja. Apoi mai departe, dincolo de Claude Toft's, de-a lungul plajei până ajungeai la Blackrock. Aici începea ritualul. Când ajungeai la zid, îl atingeai cu pantoful.

Dar vestea s-a răspândit. Până și japonezii îndreaptă lovituri de semi-karate spre piatră.

Nu le port pică, dar cumva s-a diluat.

Ca să vezi.

Am mers în oraș și am hotărât să iau o doză de cofeină pentru drum.

De când mă știu au existat santinele. Doi bărbați cocoțați pe scaune înalte, la orice oră din zi. Mereu același tandem. Poartă șepci de pânză, palton de stofă și pantaloni de trening. Niciodată împreună. Stau la capete opuse ale barului. N-aș băga mâna-n foc nici că se cunosc.

Și-acum uitați care-i șmecheria.

Indiferent de cum te strecorei lângă indivizii ăștia sau cum îi abordezi, nu se schimbă nimic niciodată. Două pahare de Guinness de jumate, pe jumătate pline. E o sincronizare de înnebunești. Nici planificată n-ar fi așa. Într-o zi, dacă o să intru și o să văd pahare pline sau chiar goale, o să știu că s-a produs o schimbare fundamentală.

Pe când mă îndreptam spre scaunul meu obișnuit, am aruncat o privire ca să verific. Dap, cei doi erau la locurile lor, cu jumătățile pregătite.

Sean era nervos ca un taur. A trântit cafeaua în fața mea și n-a zis nimic. Am zis:

— Bună dimineața și ție.

— Nu-ncepe.

Pedepsit corespunzător, am sorbit din cafea. Nu prea caldă, dar am simțit că nu era dimineața în care să mă plâng. Am aruncat o privire pe ziar. Am citit cum polițiștii n-aveau să facă parte dintr-o nouă organizație a Uniunii Europene pentru că nu purtau arme de foc. Un individ pe care-l cunoșteam vag s-a apropiat și a întrebat:

— Putem vorbi puțin, Jack?

— Sigur, stai jos.

— Nu știu dacă-ți amintești de mine. Sunt Phyl Joyce.

— Sigur că-mi amintesc.

Nu-mi aminteam.

S-a așezat și-a scos tutun și țigări. A zis:

— Sper că nu te deranjează.

— Foc de voie.

A fost.

Era un din ăla care fuma cu craniul. Trăgea nicotină atât de tare că îi ieșeau în evidență pomeții. Dădu afară fumul cu un oftat profund. Dacă de plăcere sau durere, era greu de spus. A zis:

— Te-am cunoscut mai bine când erai la școală.

Binecuvântate fie zilele de mult apuse. Să stai la școală era redundant. Apoi întâlneai o fată, mergeați la film, la plimbare și, dacă erai norocos, o țineai de mână fără niciun motiv. Acum se numea „relație” și ești luat prin surprindere la tot pasu’ de

probleme

dorință de a domina

și de

copilul interior

Acum nu mai stăteai la aliniere. Acum singurele linii erau de cocaină.

Nu mai aduceai flori, aduceai un terapeut. A zis:

— Am înțeles că te-ai lăsat de udătură.

— Recent.

— Bravo ție. Îmi dai o recomandare?
— Pentru ce?
— Poștă.
— Sigur, da' nu cred că sunt cea mai bună alegere.
— A, nu contează, nu vreau slujba.
— Poftim?
— Țin departe Asistența Socială. Vreau să pară că mă străduiesc.
— Ăă... Ok.
— Bine, merci mult.
Apoi a dispărut. M-am ridicat și mă pregăteam să las bani pe masă. Sean a venit la mine și m-a întrebat:
— Ce-i asta?
— Bani pentru cafea.
— Aha... și de când ai început să plătești?
Mă săturasem, am lătrat la el:
— Da' ce limbric ți-a intrat în cur?
— Ai grijă cum vorbești, tinere Taylor.
M-am atins de el când am trecut, am zis:
— Boșorog dement...

În timpul unei slujbe recente de la Catedrala Galway, un adept al mișcării New Age, un călător, a îngrozit congregația agitând un pistol de jucărie pe culoarele dintre bănci. A fost acuzat dar i-au dat drumul în schimbul unei cauțiuni de 6 pence pentru că era falit.

După cum au descoperit mai târziu localnicii, alți adepți New Age și prieteni de-ai individului, împlânziseră unsprezece șobolani, pe care i-au creștinat în corturile lor.

Precum tipu' din reclama la Carlsberg, nu poți să te întrebi decât:

De ce?

Mergeam în jos pe Quay Street. Localnicii adevărați pronunță „Kay”, iar pentru ceilalți e „Key”. Dracu’ tre’ să-și fi băgat unghia-n gât când un firicel de soare a atins clădirile.

A căzut o umbră. Boschetarul-șef. Îl știam sub numele de Padraig. Zvonurile îl înconjurau în abundență. Se presupune că venea dintr-o familie bună, fusese

Învățător

Avocat

Neurochirurg

De când îl știam nu suporta și în același timp îi plăcea aluzia literară. Azi era semi-hâtru. A zis:

— Te salut, dragul meu prieten cu barbă. Am putea primi, din întâmplare, ceva cu ocazia trecutei sărbători natale?

Am zâmbit și i-am dat câteva lire. Felul în care îi tremura mâna l-am ignorat amândoi. Avea aproape 1,65 înălțime, emaciat, cu o claie de păr alb, murdar. Fața era o încrângătură de vase de sânge sparte, acum umflate. Nasul era rupt și puteam empatiza cu el pe chestia asta.

Albaștri, ochii cei mai albaștri pe care-i puteai vedea vreodată... scoși în evidență cu roșu, bine-nțeles. Trecuți în evidența populației. A zis:

— L-am cunoscut cumva pe tatăl tău?

— Paddy... Paddy Taylor.

— Un om al rafinamentului și al bunului gust. Greșesc cumva?

— Avea și el momentele lui.

— Se deduce din folosirea timpului trecut faptul că nu mai este alături de noi – sau mai rău – e în Anglia.

— E mort, a murit.

Din toți bojocii, Padraig a început să cânte. Mi-a frânt inima. A cântat sau a răcnit.

Orbește, orbește

Într-un sfârșit

Trecem din această lume.

S-a aplecat ca să ridice un chiștoc de țigară, l-a aprins cu un chibrit de bucătărie dintr-o cutie îndoită. M-am uitat pe furiș în jur, sperând că se terminase cântecul. A tras adânc din țigară și a izbucnit dintr-un nor de nicotină:

Dar omul nu are voie să adaste

Căci nicăieri

Nu-și găsește el odihna.

A făcut o pauză și am profitat de ocazie:

— Te oprești dacă-ți mai dau bani?

A râs, scoțând la iveală doi dinți îngălbeniți; ceilalți, bine-nțeleși, erau victime de război.

— Așa voi face.

I-am mai dat o liră. A privit-o cu atenție, a zis:

— Accept și euro.

Traversam spre Claddagh, cu Arcada Spaniolă în stânga mea. Padraig a continuat să păstreze ritmul și a zis:

— Nu ești un om care să dea prea multe... prea multe, adică, în privința informațiilor. Ceea ce spui, totuși, este caracterizat de concizie și limpezime.

Înainte să pot răspunde, concis sau limpede, a fost atacat de un acces de tuse care-i rupea mâțele. Au ieșit flegmă și diverse alte substanțe neidentificabile. I-am dat o batistă. A folosit-o ca să-și șteargă ochii înlăcrimați.

— Îți sunt dator, tinere Taylor. A trecut multă vreme de când un pelerin nu mi-a mai oferit batista-i.

Am zis:

— Accentul tău e greu de stabilit.

— Asemenea unui profit constant, are un caracter evaziv... ca să nu mai vorbim de exuberanță.

Nu exista niciun fel de răspuns la așa ceva, nici nu m-am străduit. A zis:

— Într-una dintre epocile întunecate ale existenței mele descindeam, cred, din zona de provincie din Louth. Îți este vreun pic cunoscut teritoriul acela steril?

— Nu.

Mă concentram din răspuțuri să vorbesc ca el. Era foarte contagios. A scormonit adânc în haină, un sacou greu de tweed. De-acolo a apărut o sticlă maro.

— Poate dorești puțină limbariță?

A șters gâtul cu capătul curat al batistei mele. Am clătinat din cap. N-a fost deloc ofensat, a zis:

— Singurul sfat pe care mi-l amintesc e că e mai bine să fii norocos decât să fii bun.

— Și ești?

— Ce?

— Norocos?

A râs zgomotos.

— A trecut mult timp, oricum, de când am fost bun de ceva. Indiferent ce înseamnă asta.

Câțiva boschetari au apărut de după zidul unde se juca perețica. Padraig s-a scuturat cu o falsă energie și a zis:

— Poporul meu mă așteaptă. Poate vom mai vorbi.

— Mi-ar plăcea.

Nu cu un entuziasm nebun, dar cu siguranță pe un ton aprobator.

Într-un final, am ajuns la Salthill și am ieșit pe promenadă. M-am gândit din nou la santinelele din Grogan's. În fiecare zi, la amiază, își scoteau șepcile și își făceau cruce pentru *angelus*. Își înclinau chiar și capetele în timp ce șopteau în liniște rugăciunea.

Cu excepția celor puțini câțiva care mai păstrau amintirea, *angelus*-ul, ca și casele de închiriat și amanetul de pe Quay Street, fuseseră spulberate de noua prosperitate. Cine poate estima pierderile? Eu nu-mi mai aminteam nici rugăciunea.

Când te lași de băut, capetei o minte care gonește. O sută de gânduri te atacă toate în același timp.

Trei băieți care cu greu aveau peste douăj' de ani au trecut pe lângă mine. În mâini țineau doze de Tenants Super. Îmi venea să-i bat și să le fur. Mirosul berii blonde mă chema cu putere.

Dădusem peste câteva cărți de Keith Ablow. Psihiatru practician, specializat în criminalistică, a scris undeva:

Ai nevoie de un pahar. Așa începe. Ai nevoie. Iar nevoia era reală, întotdeauna este. Pentru că am avut cu adevărat nevoie de ceva. Am avut nevoie de curajul de a înfrunta ce trebuia să fac mai târziu. Și nu-l aveam. Băutura te face să uiți că ești laș, o vreme. Până când vremea trece. Orice a trebuit să înfrunți, are acum gheare și a devenit un monstru pe care nu vrei să-l întâlnești vreodată. Apoi monstrul începe să se pișe

*băutură mai repede decât poți tu
să bagi în el.*

Acu să te văd.

Amintește-ți de legile fundamentale ale fizicii: orice forță generează o forță egală și de sens opus. Dacă faci o faptă bună, te opui sistemului. E ca și cum i-ai arunca mănuașă Satanei. Încep să te caute tot soiul de nenorociri.

A doua zi, învigorat de pe urma plimbării, am hotărât să mă controlez la cap.

Aveam un doctor, dar de-a lungul anilor de băutură pierdusem contactul cu el. Odată, mă dusesem să fac rost de niște calmante dure și mi-a făcut combinația.

Nu știam nici măcar dacă mai era în viață. Am mers la noroc și m-am dus la Crescent.

Un popas care făcea legătura între mare și oraș. E Harley Street a orașului.¹²⁵¹ Plăcuța cu numele lui era încă acolo. Am intrat și o recepționeră tânără a întrebat:

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am fost pacientul domnului doctor, dar habar n-am dacă mai figurez în registre.

— O clipă, să vedem.

Figuram.

A frunzărit dosarul și a zis:

— Ah, sunteți din Gardă.

Iisuse, cât timp trecuse? S-a uitat la barba mea și am zis:

— Sunt sub acoperire.

Nu m-a crezut absolut deloc și a zis:

— O să verific dacă domnul doctor e liber.

Era.

Îmbătrânise, dar cine *nu* îmbătrânise? A zis:

— Vai de mine, ai trecut prin ciur și sită.

— Am trecut.

Mi-a făcut o consultație completă și a zis:

— Degetele pot ieși din ghips în câteva săptămâni. Cu nasul rămâi așa. Dar alcoolul?

— M-am lăsat.

— Ai câștigat timp. Acum, aștia măsoară alcoolul în unități. Câte unități consumați pe zi? Eu sunt de modă veche, bănuiesc; măsoară câți oameni au nevoie de unități medicale din cauza lui.

Nu știam dacă era o glumă așa că am lăsat-o moartă. Făcându-mi semn că pot pleca, a zis:

— Doamne-ajută!

Nu m-am dus la Grogan's; mi-am zis:

— Azi pot să mă lipsesc de gura lu' Sean.

M-am întâlnit cu Linda în fața apartamentului și mi-a amintit:

— Ai două săptămâni să-ți găsești altă locuință.

M-am gândit la o gamă întreagă de răspunsuri dar m-am hotărât s-o încui:

— Doamne-ajută!

Seara mă uitam la Sky Sports când a sunat telefonul. Era Ann. Am ciripit:

— Bună, scumpo.

— Jack, a avut loc un accident, unul grav.

— Ce? Cine?

— Sean... e mort.

— O Doamne!

— Jack... Jack, sunt la spital. Îl au pe Sean aici.

— Așteaptă acolo, o să vin.

Am lăsat jos telefonul. Apoi mi-am tras înapoi mâna stângă și am dat cu pumnul în perete. Forța care se opunea degetelor mele în curs de vindecare m-a făcut să țip. De patru, cinci ori, am lovit sistematic peretele, apoi m-am prăbușit de durere. Un urlat de agonie m-a înspăimântat până când mi-am dat seama că eu scoteam sunetele acelea.

Ann aștepta la intrarea în spital. S-a pregătit să mă ia în brațe dar am îndepărtat-o. Mi-a văzut mâna și a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— Am căzut și nu, nu beam.

— Nu voiam să...

I-am luat mâna în mâna mea dreaptă și am zis:

— Știu că nu voiai. Unde e? Ce s-a-ntâmpat?

— Făptașul a fugit de la locul accidentului. Doctorul spune că a murit pe loc.

— De unde știe?

La etajul trei erau un doctor și doi polițiști. Doctorul a întrebat:

— Sunteți rudă cu el?

— Habar n-am.

Polițiștii au schimbat o privire între ei. Am întrebat:

— Pot să-l văd?

Doctorul s-a uitat la Ann și a zis:

— Nu cred că e o idee bună.

— Vă cunosc de undeva?

A scuturat din cap și eu am continuat:

— Așa mă gândeam și eu, așa că de unde naiba ați ști?

Unul dintre polițiști a zis:

— Hei!

Doctorul a zis:

— Veniți cu mine.

M-a condus de-a lungul coridorului, s-a oprit în cadrul unei uși și a zis:

— Pregătiți-vă. Nu am avut timp să-l curățăm cum trebuie.

Nu am răspuns.

Niște perdele fuseseră trase în jurul unui pat. Doctorul mi-a aruncat o ultimă privire, apoi a tras perdeaua și a zis:

— Vă las singur.

Sean zăcea pe spate. Vânătași profunde îi acopereau fruntea. Taieturi adânci pe față. Pantalonii erau sfârtecați, iar un genunchi osos ieșea în afară. Purta un pulover bleumarin pe care i-l dădusem de Crăciun. Era jegos.

M-am aplecat deasupra lui și, spre groaza mea, lacrimile mi-au curs pe fruntea lui. Am încercat să le șterg. Apoi l-am sărutat pe frunte și am zis:

— Nu mai beau, nu-i genial?

*Îți trăiești viața
de saluturi reci
iar eu
fiind mai sărac
nu trăiesc pentru nimic, chiar nimic.*

Ann m-a convins să merg la doctor pentru mână. M-am ales cu un ghips nou și o predică enervantă. Asistenta s-a rățoit:

— Nu vă mai rupeți degetele alea!

Ceea ce era cu siguranță ideea principală. Ann a vrut să vină acasă cu mine, dar am convins-o că aveam nevoie să fiu singur un timp. Am zis:

— Nu o să beau.

— Of, Jack.

— Îi sunt dator lui Sean.

— Îți ești dator ție.

Mai zi ceva dacă poți. Eu n-am zis.

Molfăisem niște calmante. Indicații precise să nu iau decât două zilnic. Când am ajuns acasă, am băgat trei. Cât ai zice pește pluteam. Un sentiment de molcomă detașare. M-am pus în pat cu un zâmbet convingător. Orice visam, îmi plăcea.

O smucitură pe umăr m-a tras fără voia mea la realitate. Sutton stătea aplecat deasupra patului zicând:

— Frate, erai departe.

— Sutton, ce mama... cum naiba ai intrat?

Chiar și în întuneric, i-am descifrat zâmbetul. A zis:

— Mă știi, Jack, pot să intru oriunde. Uite, ne-am făcut niște cafea.

M-am așezat în capul oaselor iar el a împins o cană spre mine. Am ridicat-o la buze și am simțit mirosul de brandy. Am strigat:

— Ce dracu-i asta? Ai trotilat-o.

— Ca să te-ajute să treci peste șoc. Îmi pare foarte rău în legătură cu Sean.

Am împins cafeaua la o parte, m-am dat jos din pat și am tras blugii pe mine. Sutton a zis:

— Aștept în camera cealaltă.

Ajuns în baie, m-am privit în oglindă. Pupilele erau cât acele de gămălie. M-am cutremurat când mi-am zis: „Dacă turnam brandy peste asta?”

Mi-am pus capul sub robinetul de apă rece și i-am dat drumul. A ajutat, amețeala a mai trecut. Am ieșit, m-am dus lângă Sutton și am zis:

— Când ai aflat?

— Doar de puțin timp. Am găsit un loc de stat și eram ocupat cu mutatul. Îmi pare rău, Jack, aș fi ajuns acolo mai

repede.

— Unde e locul ăsta?

— Știi dealurile de deasupra Sky Road?

— Vag.

— Un american avea un depozit imens acolo. Dar vremea nu i-a priit. L-am închiriat pe un an. Vrei să vii să-l împărțim?

— Ce? Nu... vreau să zic... nu, merci... sunt băiat de oraș.

Am observat un ulcior de piatră pe ziarele mele și am întrebat:

— Ce-i aia?

— Ah, aia-i a mea. E Genever, gin olandez. Îl iau cu mine când plec. Voiam doar să verific dacă ești Ok. Știu ce-a însemnat Sean pentru tine.

— Ce înseamnă!

— În fine...

Am vorbit o vreme despre Sean. Sutton a zis:

— Chiar l-ai... l-ai iubit pe moșu' ăla zăpăcit.

Apoi s-a ridicat și a zis:

— Ar cam trebui să plec. Dacă pot să fac ceva, fac... ai înțeles? Sunt aici pentru tine, prietene.

Am dat din cap.

Câteva clipe mai târziu l-am auzit cum demara. Am stat așezat încă o jumătate de oră. Cu capul plecat, cu mintea goală. Încet, m-am întors și m-am concentrat pe ulciorul de piatră. Puteam să jur că se mișcase. Se mișcase spre mine. Am zis cu voce tare:

— Slavă Domnului, nu-mi trebuie așa ceva.

Am început să mă întreb cum mirosea. M-am dus lângă el și l-am ridicat. Greu. Am deșurubat dopul și am mirosit. Wow, ca alcoolul etilic. Am pus ulciorul la loc, fără dop, și am zis:

— Să-l lăsăm să respire... sau așa se făcea la vin?

Am mers în bucătărie, m-am gândit că un ceai cu tone de zahăr ar fi bun. O voce în adâncul meu încerca să spună:

— Ești în zonă.

Am făcut-o să tacă. Am deschis dulapul și acolo era paharul Roches. Am zis:

— Nici poveste!

Și i-am dat drumul în chiuvetă. Nu s-a spart și am zis:

— Căpos nenorocit...

Am luat un ciocan și l-am făcut fărâme. O bucată de sticlă mi-a tăiat în zbor sprânceana stângă. Am aruncat ciocanul în chiuvetă și m-am întors în camera cealaltă. M-am dus la ulciorul cu gin, l-am luat și am tras un gât.

„SUNT ÎN VÂRFUL LUMII, MAMA!”

James Cagney, *White Heat*

Ca să păstrez echilibrul, ar trebui să pomenesc și de mama. Ann îmi zisese:

— Vorbești mult despre tatăl tău. Știu că te gândești la el tot timpul, dar nu spui niciodată nimic despre mama ta.

— S-o lăsăm așa.

Lapidar.

•

Tatăl meu îl aprecia foarte mult pe Henry James. Era o alegere neașteptată. Un bărbat care lucra la calea ferată din vestul Irlandei îl citea pe un american dintr-o lume complet diferită. A zis:

— James pare atât de lustruit și stilat, dar dedesubt zace...

N-a terminat. Acel „zace” era suficient de ispititor pentru un copil al întunericului.

În *What Maisie Knew*, copilul de nouă ani spune:

„— Nu cred că mamei îi prea pasă de mine”.

Eu *știam* că maică-mea nu avea prea multă *gră*^[26]... pentru nimeni. Cu atât mai puțin pentru mine. E cel mai cumplit lucru – snoabă – și e din Leitrim! Nimic și nimeni nu s-a putut ridica vreodată la standardele ei. Probabil nici ea însăși. În sinea mea, aș putea înțelege că e o persoană cumplit de nefericită, da’ nici că-mi pasă.

Are așa o gură!

Nu-i cicălitoare, e expertă în demolări.

Toc

Toc

Toc

te ciobește câte puțin. Îți erodează treptat încrederea și stima de sine. Comentariile ei răutăcioase și nervoase:

— O să ajungi un nimic, ca și tac-tu!

— Cum au decăzut cei puternici!

Asta venind de la cineva din Leitrim...

Nici nu-i de mirare că beam.

— Taică-tu e un om mic, într-o uniformă mică, cu o slujbă mică.

Fiind copil, mi-era frică de ea. Mai târziu, am urât-o. După douăzeci de ani am disprețuit-o, iar acum o ignor.

În ultimii cinci ani o văzusem poate de două ori. Ambele dezastruoase.

La un moment dat a căzut în patima Valiumului, iar o vreme a căzut pur și simplu de tot. I s-a mai tocit limba aia. După

aceea a urmat vinul tonic. Carafe întregi. Așa că zbârnâitoarea îi mergea mereu.

Îi plăceau la nebunie popii.

O să-i scriu asta pe piatra de mormânt. Spune tot ce trebuie să știi. Maicilor, de asemenea, le plac popii, da' acolo-i obligatoriu. Le e stipulat în contract.

Mama ținea mereu în trena ei un membru docil al clerului. Umbla vorba că mai recent era părintele Malachy. Acela cu țigările Major. Ea era, de asemenea, bisericoadă, susținătoare a confreriilor, înnebunită după *novena*. Uneori am văzut-o purtând un scapular *peste* o bluză. De mare efect.

Uneori i-am căutat trăsăturile compensatorii.

Nu există.

Mai târziu, am fost exact ce avea nevoie. Un fiu risipitor care a ajutat-o în martirajul ei public. Cum putea să piardă? După ce am fost dat afară din Gardă, din ea curgea pietate prin fiecare por. Melodia ei:

„*Să nu mai faci vreodată umbră ușii mele*”.

S-a purtat scandalos la înmormântarea lu' taică-miu. S-a prăbușit la mormânt, a bocit pe stradă, a adus o coroană de dimensiuni vulgare.

Chiar așa.

Normal, de atunci sărise în costum de văduvă și purta numai negru. Dacă s-a schimbat ceva, a fost numărul de prezențe la biserică. După ce nu-i spusese vreodată o vorbă bună cât timp era viu, acum, că murise, crea o falsă impresie.

El îmi repeta: „Mama ta vrea să facă bine”.

Nu voia.

Nici atunci, nici altcândva.

Genul ei de oameni se hrănesc din bunătatea altora. Crezul cu „vor să facă bine” scuză orice faptă mizeră din viețile lor atent calculate. Aș vrea să văd poze de dictatori, tirani, căpetenii războinice. Undeva spre final o veți găsi pe „Mama”, cu o față dăltuită în piatră și ochi de granit pur. Ei sunt manifestări comune ale răului pe care oamenii îl discută dar rareori îl recunosc.

Sean vorbise mereu frumos despre ea, încercase să-mi schimbe atitudinea, zisese:

— Te iubește, Jack, așa cum poate.

Păstra legătura cu el, cred, ca mijloc de a ține ochii pe mine. I-am spus:

— Să nu cumva, *să nu cumva* să-i spui ceva despre mine... vreodată.

— Jack, e mama ta.

— Vorbesc serios, Sean.

— Mda, zici și tu acum...

După ce am tras din gin, am intrat în cădere liberă. Nu-mi amintesc nimic altceva decât că am ajuns la casa maică-mii. Nici nu mă mir că-i spun băuturii „adio, mamă”.

REFUZUL... BINECUVÂNTĂRII

Am deschis ochii. Mă așteptam la legături sau o celulă de închisoare sau ambele. Mă simțeam mai rău decât dacă aș fi fost bolnav. Eram într-un pat, unul proaspăt, curat. Am încercat să mă așez în capul oaselor dar inima s-a opus îngrozită. O siluetă în negru stătea la capătul celălalt al patului. Cred că am zăbierat. Silueta a vorbit:

— Stai liniștit, Jack, ești în siguranță.

Am reușit să mă concentrez, am zis:

— Părinte Malachy?

— Chiar el.

— Ce? Cum?

— Ești acasă la mama ta.

— Oh, Iisuse...

— Nu lua numele Domnului în deșert!

Îmi crăpa capul dar trebuia să știu.

— Locuiești aici?

— Nu fi idiot. Mama ta m-a chemat.

— Rahat!

— Vezi cum vorbești, băiete! N-o să tolerez înjurăturile.

— Dă-mă-n judecată!

Am observat că purtam pijamale, vechi și confortabile, spălate de sute de ori, apoi am zis:

— O, Doamne, cred că astea sunt ale lu' taică-miu.

— Odihnească-se în pace. Deși mă tem că s-ar suci în mormânt la prostiile tale.

Am reușit să stau în capul oaselor pe marginea patului și am întrebat:

— Vreo șansă să primesc niște ceai?

A clătinat din cap cu tristețe. Am întrebat:

— Ce? Papa nu-ți dă voie să faci ceai?

— Te-ai făcut de tot râsu', să știi. Ai înjurat-o pe maică-ta.

Până am ajuns aici, leșinaseși.

Am încercat să strâng laolaltă cioburile minții mele sfărâmate. Am reușit să aflu cu chiu cu vai că mă îmbătasem vineri noapte. Am tras adânc aer în piept și am întrebat:

— Ce zi e?

S-a uitat la mine aproape cu milă și a întrebat:

— Chiar nu știi?

— Nu, am întrebat doar de dragu' de-a face o conversație de rahat.

— E miercuri.

Mi-am cuprins capul în mâini. Aveam nevoie de un leac, și încă repede. Malachy a zis:

— Sean a fost înmormântat ieri.

— Am fost acolo?

— Nu.

Aveam nevoie cu disperare să vomit și s-o țin tot așa o săptămână întreagă. Malachy a adăugat:

— Fiul lui Sean, pe care cred că-l cheamă William, s-a întors acasă din Anglia. O să preia el pub-ul. Pare un băiat de bun-simț.

Malachy s-a ridicat, s-a uitat la ceas și a zis:

— Am slujbă. Vreau să cred că te vei purta cum trebuie față de mama ta.

— Nu fumezi, te-ai lăsat?

— Dumnezeu a considerat că încă nu trebuie să mă elibereze de povara aceasta, dar nici nu mi-ar trece prin cap să fumez în casa mamei tale.

— Dai vina pe Dumnezeu, ai?

— N-am zis asta.

— De ce nu? Eu dau vina pe El tot timpul.

— Și uite cum ești. Nici nu mă mir.

Apoi a dispărut. Hainele mele erau

Spălate

Călcate

Împăturite

la capătul patului.

M-am chinuit să intru în ele. Mi-a luat ceva timp, cu atacurile de greață care mă cuprindeau. Trăgând adânc aer în piept, m-am îndreptat jos pe scări. Ea era în bucătărie, făcând chestii de bucătărie.

Am zis:

— Bună.

S-a întors cu fața spre mine. Maică-mea are trăsături frumoase și puternice dar sunt aranjate prost. Îi dau un aer sever. Dacă e adevărat că până la patruzeci de ani ajungem să căpătăm chipul pe care-l merităm, atunci ea nimerise potul cel mare. Riduri adânci pe frunte și de-o parte și de alta a nasului. Părul cenușiu și prins la spate într-o legătură imposibilă. Dar ochii spuneau tot, de un maro închis, direct și neînduplecat. Orice altceva ar fi spus, mesajul principal era „nu luăm prizonieri”. A zis:

— Deci, te-ai trezit.

— Da... îmi... pare rău... pentru... știi tu, deranj.

A oftat. Asta făcea cel mai bine. Ar fi putut ofta pentru toată Irlanda. A zis:

— Eh, sunt obișnuită deja.

A trebuit să stau jos. A întrebat:

— Vrei ceva, bănuiesc.

— Ce?

— Micul dejun.

— O, chiar aş vrea nişte ceai.

În timp ce umplea ceainicul, am aruncat o privire în jur. În stânga ei am văzut o sticlă de Buckfast. Mergea. Am zis:

— Sună la uşă.

— Ce?

— Da, a sunat de două ori.

— N-am auzit.

— Probabil că n-ai auzit din cauza ceainicului.

A plecat. M-am ridicat şi am ajuns lângă sticlă; am luat un gât zdravăn. Hristoase, ce prost era! „Lumea cumpără aşa ceva de bunăvoie?”

Momentul adevărului – avea să rămână înăuntru sau nu? Mi-a lovit stomacul ca acidul de baterie. M-am întors în scaun şi am aşteptat. Începea să se aşeze, puteam simţi arsura aia în stomac. Maică-mea se întorsese, cu bănuiala întipărită pe chip, şi a zis:

— Nu era nimeni.

— A!

Arăta ca un paznic care ştie că a avut loc o evadare dar nu ştie cine a fugit. M-am ridicat în picioare şi am zis:

— Cred că o sar peste ceai.

— Dar a fiert apa.

— Trebuie să plec.

— Încă mai lucrezi... ca...

N-a reuşit să termine. Am zis:

— Da.

— Şi anchetezi sinuciderea unei fete?

— De unde ştii?... Ah, părintele Malachy.

— Eh, tot oraşu' ştie. Deşi Dumnezeu ştie cum mai găseşti timp între beţii.

Am ajuns la uşă şi am zis:

— Merci din nou.

Şi-a pus mâinile în şolduri, părea gata de atac, şi a zis:

— Păi, ar fi ciudat să nu poţi veni acasă la tine.

— Aici n-a fost niciodată acasă.

KARMA

Mergând pe College Road, m-am gândit că probabil ar fi trebuit să-i zic ceva mai frumos. Cu ani în urmă citisem despre un om care întreba:

Cum se face că, indiferent cât timp a trecut de când mi-am văzut familia sau cât de departe am plecat, ei reușesc mereu să mă scoată din sărite?

Răspunsul:

Pentru că ei te-a făcut așa cum ești.

La Fair Green am fost lovit de amețală și a trebuit să mă sprijin de un perete. Două femei care treceau pe-acolo m-au ocolit larg, una dintre ele zicând:

— E rangă, și nu-i nici unsprezece.

Sudoarea îmi curgea șiroaie pe față. O mână m-a atins pe umăr. Mă simțeam atât de rău, că speram să fiu atacat. O voce:

— Ești la ananghie, prietene.

Timbrul caracteristic. Era Padraig, boschetarul-șef. M-a luat de braț și a zis:

— E o bancă aici, departe de vacarmul mulțimii.

M-a condus până acolo. Mi-am zis că dacă maică-mea s-ar fi uitat la mine atunci, cum făcea întotdeauna, n-ar fi fost deloc surprinsă. Am ajuns la bancă și Padraig a zis:

— Pofțim, încearcă să sorbi din licoarea asta.

M-am uitat la sticla maronie și el a zis:

— Poate fi mai rea decât ce ai consumat deja?

— Bine zis.

Am băut. Cam fără gust. Mă așteptasem să fie *meth*^[27]. A zis:

— Te așteptai la *meth*.

Am dat din cap.

— Ăsta-i un preparat de urgență despre care am învățat de la armata britanică.

— Ai fost în armată?

— Nu știu. Uneori aș jura că încă sunt.

Deja mă simțeam mai bine; am zis:

— Își face efectul.

— *Certainement*. Britanicii înțeleg conceptul de ușurare. Nu înțeleg, însă, vai, unde să-l aplice.

Chestia asta mă depășea mult de tot, așa că n-am zis nimic.
A întrebat:

— Ca să-i parafralez pe aliații noștri americani, *you tied one on?*^[28]

— Pff... ba bine că nu.

— Cu vreo ocazie anume?

— Prietenul meu a murit.

— Ah, condoleanțele mele.

— Am ratat slujba de înmormântare și, fără îndoială, i-am enervat pe ceilalți câțiva prieteni pe care-i mai am.

Un polițist a venit lângă noi, s-a proțăpît în fața noastră și a lătrat:

— Trebuie să plecați de-aici, sunteți într-un spațiu public.

Padraig se ridicase înainte să pot răspunde și a zis:

— Da, domnule polițist, am și pornit.

În timp ce mergeam i-am zis lui Padraig:

— Căcănar înțepat!

Padraig a zâmbit discret și a zis:

— Ai o fire foarte beligerantă.

— Îi știi pe ăștia, am fost și eu unul cândva.

— Un căcănar?

Am râs fără să vreau.

— Ei bine, probabil. Dar am fost polițist cândva.

A fost surprins, s-a oprit, m-a măsurat din priviri și a zis:

— Ei, iată că asta n-aș mai fi bănuț-o.

— A fost cu mult timp în urmă.

— Percep o oarecare urmă de dor. Poate că ai putea candida din nou.

— Nu cred. Acum preferă candidați cu diplomă.

— Da, dar diplomă în ce?

Ajunseserăm la capătul pieței. O gașcă de băutori de lângă toalete au strigat după Padraig. Am zis:

— Înainte să pleci, pot să te întreb ceva?

— Desigur. Nu pot promite un răspuns veridic, dar voi căuta să fiu convingător.

— Crezi în karma?

Și-a pus un deget la buze, n-a răspuns vreme îndelungată, apoi:

— Pentru orice acțiune există o reacțiune egală și de sens opus... da, cred în ea.

— Atunci am supt-o.

*„Provocarea fiecărui om este creația.
Vei crea ceva cu evlavie, sau cu
desconsiderare1”.*

Gary Zukav, *The Seat of the Soul*

Ajunsesem acasă doar cu un pachet de șase beri. La magazinul de băutură voisem să trântesc în sacoșă tone de whiskey, dar n-a fost să fie. Poțiunea lui Padraig își făcuse efectul pe termen lung și m-am culcat fără să mai beau.

Am dormit până la răsărit. Când m-am trezit, nu eram în primul cerc al infernului. Am fost în stare să sar peste leac și să înghit niște cafea. Sigur, tremuram ca toate alea dar nu era nimic nou în asta. Am pus pachetul de bere în frigider și am sperat să-l pot raționaliza. Am făcut duș până a început să mă usture pielea și mi-am aranjat chiar și barba care crescuse din plin. Am verificat în oglindă și am făcut:

— Phew!

Reflexia arăta un chip făcut ferfenițe.

Am sunat-o pe Ann. A răspuns după primul apel.

— Da.

— Ann, sunt Jack.

— Da?

Gheață.

— Ann, nu știu de unde să-ncep.

— Nu te chinui.

— Ce?

— Nu mai pot face asta. O să-ți trimit un cec pentru serviciile prestate, n-o să mai am nevoie de ele.

— Ann... te rog.

— Prietenul tău e în cimitirul Ragoon. Nu departe de Sarah. Dacă ești vreodată suficient de treaz încât să mergi până acolo. Eu una mă îndoiesc până și de asta.

— Aș putea să...

— Nu vreau să aud. Te rog să nu mă mai suni.

Telefonul s-a închis. M-am chinuit să îmbrac costumul și am plecat. La catedrală, am auzit pe cineva strigându-mă. Un bărbat a alergat până lângă mine și a zis:

— Am primit-o.

— Ce?

— La Poștă. Mi-ai dat o recomandare.

— Credeam că nu vrei slujba.

— N-o vreau, dar e plăcut să fii căutat.

— Ei bine, mă bucur. Când începi?

— Ce să-ncep?

— Slujba.

S-a uitat la mine ca la un nebun, apoi a zis:

— N-o s-o accept.

— A...

— Oricum, am un cal de dar pentru tine.

În clipa asta, parțial mă așteptam să scoată la pas un armăsar din biserică. A zis:

— Cursa de 3:30 de la Ayr. Rocket Man. Alege un preț și bagă tare.

— Cât de tare?

— Poți să-ți faci de cap.

— Ok... merci.

— Eu mulțumesc. Mereu am vrut să fiu poștaș.

M-am oprit în Javas ca să beau o cafea. Chelnerița n-avea engleza în repertoriu, în schimb posedea un zâmbet fermecător. E un târg cinstit. Am zis:

— Espresso dublu.

I l-am arătat cu degetul pe meniu.

Momentul adevărului financiar. Mi-am scos portofelul și am scos primul oftat de ușurare. Nu era gol. Am aruncat o privire. Bancnote... se vedeau bancnote. Am numărat din ce în ce mai încet, de parcă aș fi bătut cadența. Două sute. Înainte să mă pot bucura, o umbră a căzut asupra mea.

Un bărbat corpulent, vag familiar, la început, pe care, apoi, l-am recunoscut dintr-odată. A zis:

— Putem vorbi?

Mi-am pus mâna stângă pe masă și am zis:

— Ai venit să mi le rupi din nou.

Era individul de la firma de securitate, polițistul care mă bătuse prima oară. A tras un scaun și a zis:

— Vreau să-ți explic.

Chelnerița a adus cafeaua, s-a uitat la el, dar insul i-a făcut semn să plece. Am zis:

— Asta chiar tre' s-aud.

A început.

— Știi că sunt polițist. Treaba cu paza e o muncă bună pentru timpul liber, mulți băieți o fac. Când domnul Ford mi-a spus că-i făceai necazuri, l-am ajutat. Nu mi-am dat seama despre ce era vorba. E mort, știi?

— Am auzit.

— Da, ei bine, se pare că era pervers. Cu mâna pe inimă îți spun că nu pot să-nghit chestia asta. După... după ce te-am aranjat... am aflat că fusesseși și tu în Gardă. Dacă aș fi știut... îți jur, n-aș mai fi făcut ce-am făcut.

— Și ce vrei, de fapt? Iertare?

Și-a plecat capul.

— Am renăscut întru Duhul Sfânt.

— Ce drăguț!

— Nu, pe bune. Mi-am dat demisia din Gardă și de la firma de pază. De-acum o să împlinesc lucrarea Domnului.

Am sorbit din espresso. Amar ca o rugăciune neauzită. A zis:

— Am auzit că încă mai lucrezi la cazul ăla, sinuciderea fetei.

— Da.

— Vreau să te ajut. Să îndrept situația.

A scos o bucată de hârtie și a zis:

— Asta e numărul meu. Încă mai am contacte, și dacă ai nevoie de ceva...

— O să-L am pe Dumnezeu de partea mea, asta-i ideea?
S-a ridicat și a zis:
— Nu mă aștept să înțelegi, dar El ne iubește.
— Ce ușurare...
A întins mâna și a zis:
— Fără resentimente.
I-am ignorat mâna și am zis:
— Bagă-ți mințile-n cap.
După ce a plecat, m-am uitat la bucata de hârtie. Scrisa numele lui

BRENDAN FLOOD

Și un număr de telefon.
Voiam s-o arunc, dar m-am răzgândit.
Am mers la florărie. Era aceeași fată care îmi vânduse trandafirii. A zis:
— Îmi amintesc de dumneavoastră.
— Aha.
— Au funcționat?
— Ce?
— Trandafirii, pentru doamna.
— Bună-ntrebare.
— Ah... păcat. Vreți să încercați din nou?
— Nu tocmai.
— Cum așa?
— Am nevoie de o coroană.
O privire îngrozită, apoi:
— A murit?
— Nu... nu, altcineva, un prieten.
— Îmi pare rău.
Un preot mărunțel a trecut pe lângă noi. A zis:
— Bună ziua.
Avea cea mai veselă față pe care o văzusem de ceva vreme.
Fata a întrebat:
— Știți cine e?
— E un preot mărunțel.
— E episcopul.
— Glumești!
— Și cel mai minunat om pe care-l puteți întâlni.
Eram uluit. Când eram mic, știam că episcopii domnesc ca niște lorzi feudali. Un cleric sus-pus care tropăia pe stradă, în relativă autonomie, asta da revelație.
Fata a zis că dacă îmi dădeam numele și datele de contact, s-ar fi ocupat ca aranjamentul să fie livrat, adăugând:

— Nu cred că vreți să vă plimbați cu el prin oraș.
M-am jucat cu ideea de a intra cu coroana în casa de pariuri,
dar am renunțat. Fata m-a măsurat din priviri și a zis:
— Aș zice că erați chipeș când erați tânăr.

Harte's era pe Quay Street, dar nu la stradă. Ținuseră o casă de pariuri de trei generații încoace. Apoi, firmele mari englezești au cumpărat casele mici. Harte a luat banii, apoi și-a deschis una chiar lângă ele. Orașul a fost încântat. Englezilor nu reușești să le-o tragi financiar prea des.

Îl știam pe Tom Harte de multă vreme. Când am intrat, stătea aplecat asupra unor formulare, învăluit în fum de țigară.

A zis:

— Jack Taylor, pe toți dracii! Ai venit în razie?

— Nu mai sunt polițist.

— Asta zic toți.

— Vreau să pariez.

Și-a întins mâinile, făcând semn în jurul său și a zis:

— Ai nimerit unde trebuie.

I-am dat numele și am întrebat de preț. A verificat pe teletext și a zis:

— Treizeci și cinci la unu.

Am completat un formular și mi-am pus la bătaie toți banii.

L-a citit, și-a coborât vocea și a întrebat:

— Ești sigur?

— Cât se poate.

Alți doi mușterii care studiau câinii au sesizat schimbarea din atmosferă și s-au străduit să audă. Tom a zis:

— Jack, sunt agent de pariuri, dar tu ești din oraș. E în cursa asta o bunăciune rară; o să ajungă la linia de sosire în galop mic.

— Tot aia.

— Încerc să-ți fac o favoare.

— Accepți pariul?

A dat din umeri cu o mișcare pe care o perfecționează la școala de agenți de pariuri. A zis:

— Da, ne mai vedem.

— Sigur că da. Să nu uiți.

Am verificat biletul din nou și am ieșit. Unul dintre mușterii m-a urmat și m-a strigat:

— Jack.

M-am oprit în față la Kenny's și l-am lăsat să mă prindă din urmă. Avea paloarea specifică a unui parior care nu iese din casă. Mirosul de nicotină era covârșitor. Ochii aveau un amestec de nevinovăție și viclenie pentru care trebuie să muncești ani întregi ca să-l atingi. El reușise cu brio. Mi-a zâmbit chinuit și a zis:

- Ai ceva?
- Păi, nu știu dacă e bun de ceva.
- Haide, Jack, am nevoie de ajutor.
- Rocket Man.

Părea uluit. De parcă biletul lui câștigător fusese descalificat. A zis:

- Fii serios!
- Sunt.
- Du-te naibii! La ce altceva să te-aștepți de la un polițai?

Lângă școala protestantă, la doar o școală catolică distanță de Victoria Square, se află Bailey's Hotel. Ei, *ăsta* e vechiul Galway. Apar hoteluri noi în fiecare loc disponibil, dar Bailey's pare că nu și-a luat avânt către prosperitate. Nu a fost

vândut
modernizat
schimbat.

De fapt, e rareori observat.

Nu mai auzi de „călători în scopuri comerciale” în zilele noastre. Dar, dacă ai ține cu tot dinadinsul să găsești așa ceva, poți căuta la Bailey's. Oamenii din provincie „merg la cină”. Exteriorul e din granit pur, uzat, iar pe semnul mic scrie „OTEL”. H-ul a rămas în anii '50, pierdut printre ambițiile lui Morris Minor.

Dintr-o toană, am intrat. Biroul de recepție e ascuns într-un colț. O femeie în vârstă frunzărea *Ireland's Own*. Am întrebat:

— Doamna Bailey?

A ridicat privirea și i-aș fi dat optzeci de ani. Dar ochii îi erau foarte vioi. A zis:

— Da.

— Sunt Jack Taylor, l-ați cunoscut pe tatăl meu.

S-a gândit o clipă, apoi:

— A lucrat la calea ferată.

— Așa e.

— Mi-a plăcut de el.

— Și mie.

— De ce aveți barbă?

— Fițe.

— Fițe prostești. Pot să vă ajut, tinere Taylor?

— Am nevoie de cazare... pe termen lung.

A făcut semn cu mâna spre decor și a zis:

— Nu suntem pretențioși.

— Nici eu.

— Hmm... hmm... e o cameră luminoasă la etajul trei care a tot fost liberă.

— O iau.

— Janet curăță la două zile, dar uneori mai uită.

— E în regulă. Dați-mi voie să vă plătesc.

Era un simplu gest. Toți banii îi lăsasem la agentul de pariuri. A întrebat:

— Aveți card de credit?

— Nu.

— E bine, pentru că nu acceptăm. Plătiți-mi în ultima vineri a lunii.

— Vă mulțumesc. Când m-aș putea muta?

— O pun pe Janet să aerisească și să pună ceainicul pe foc.
Oricând după asta.

— Vă mulțumesc mult, d-nă Bailey.

— Spune-mi Nora. E doar o cameră, dar sper să te simți ca
acasă.

Deja mă simțeam.

DIN: The Four Agreements
de
Don Miguel Ruiz
Numărul 2: „Nu lua nimic în nume
personal.
Nimic din ceea ce fac alții nu e din vina
ta.
Reflectă doar viziunea lor despre viață
și
instruirea pe care au primit-o când erau
copii”.

„... visează în continuare”.

Jack Taylor

În noaptea aceea mi-am făcut bagajele. N-a durat mult.
Cireașa de pe tort fiind pachetul de beri. Mi-am zis:

— Ușurel cu astea, poate reușesc să mă relaxez.

Ca toate minciunile și iluziile cele mai bune, m-a ajutat să
funcționez pe termen scurt. Am aliniat la perete patru saci
negri de gunoi și am zis:

— În mâinile Tale îmi încredințez bunurile lumești.

Cu

degetele rupte
nasul rupt
și barbă

nu eram o reclamă pentru tigru celtic.

A sunat telefonul. Am ridicat, sperând că era Ann, și am zis:

— Alo!

— Jack, sunt Cathy B.

— A...

— Ce călduros!

— Scuze, curăț pe-aici.

— Ce, un pistol?

— Bine că ești amuzantă. Mă mut mâine.

— Te muți cu bătrâna doamnă?

Semnul vârstei. Am crezut că se referea la maică-mea.

— Ce?

— Te place, Jack. La concert, nu putea să-și ia ochii de la
tine.

— Ann! Iisuse, nu... mă mut într-un hotel.

— Ciudat oraș, omule. Ce hotel?

— Bailey's.

— N-am auzit niciodată de el.

M-am bucurat, înseamnă că încă mai supraviețuia ceva din Galway.

— Prietenul meu Sean a murit.

— Moșulețul excentric care avea pub-ul?

— Da.

— Îmi pare rău. Cred că îți plăcea de el. Hei, pot să fac rost de o dubă, să te ajut să te muți.

— Nu, e suficient un taxi.

— Ok. Ești liber vinerea viitoare?

— Dacă nu mă prind...

— Mă mărit.

— Glumești... cu cine?

— Everett, e artist.

— O să mă prefac că înțeleg. Wow... felicitări... cred... De când ieșiți împreună?

— Să ieșim împreună? Vino în mileniul ăsta, Jack! Sunt cu el de... gen... de când lumile.

A trebuit să accept exprimarea pentru că e englezoaică și pentru că englezii pierduseră orice contact cu realitatea limbii și am întrebat-o:

— De cât timp?

— De aproape trei săptămâni.

— Mamă, cum rezisti?

— Vrei să mă duci tu la altar? Adică... ești singurul bătrân pe care-l știu.

— Merci... sigur, aș fi încântat.

Ora cailor.

Am deschis TV-ul și am căutat teletextul. Eram emoționat? Mi-am șters puțină transpirație de pe sprânceană. OK... asta-i de la bere. Începe distracția... rezultate... am căutat în listă până am dat de ele. Primul sosit, nu vedeam... rahat... poate că n-a alergat. Haide... haide...

ROCKET MAN 12/1

O, Doamne!

Am câștigat!

Terminase cu 12/1 șanse și eu pariasem pe 35/1. Am făcut niște pași de dans, apoi am dat cu pumnul în aer și am răcnit

— DA!

Am sărutat ecranul și am zis:

— Frumusețe mică!

Am făcut niște calcule în timp ce inima-mi bătea cu viteză. Șapte sume mari. Am scos biletul, m-am asigurat că nu era

nicio greșeală. Nu, era limpede ca lumina zilei. Un ciocănit la ușă.

Am deschis-o. Linda. Am zis:

— Da.

— Jack, nu-mi place să te prezez, dar mă întrebam dacă ai făcut vreun fel de aranjamente.

— Am făcut.

— O, grozav. E frumos?

— Ce-ți pasă?

— Nu vreau să ne despărțim certați.

— Bine-nțeles. N-ar trebui să ne fie afectată prietenia doar pentru că mă dai afară.

— Mă simt prost.

Am râs cu poftă și am zis:

— Ce tragedie! Doamne ferește să te simți așa.

Și am închis ușa.

Una peste alta, ultima mea seară acolo a fost una de pomină.

*„În chestiuni de maximă importanță,
stilul,
nu sinceritatea,
este vital.
Pentru violență este nevoie de un stil
rece și mortal”.*

Oscar Wilde

A doua zi de dimineață beam cafea, verificând dacă totul era gata de plecare. Dădusem drumul la știri. Ascultam numai vag știrile locale apoi

*Trupul neînsuflețit al unei tinere
a fost scos azi dimineață din apă
la Nimmo's Pier. Polițiștii de la
fața locului au încercat fără
succes s-o readucă la viață pe
fată. Cu acest incident, numărul
de sinucideri în rândul
adolescenților, în același loc, se
ridică la zece.*

Am zis.

— A lovit din nou.

A sunat telefonul. Era Ann. Fără preambul, mi-a aruncat:

— Ai auzit știrile.

— Da.

— Ai fi putut să previi ce s-a întâmplat.

Și a închis.

Dacă aș fi avut o sticlă, aș fi înotat în ea. Am chemat un taxi. Mi-am cărat lucrurile afară și am așteptat lângă canal. Când am închis ușa apartamentului, nu m-am uitat înapoi.

Șoferul de taxi era din Dublin și era foarte mândru de asta.

Am zis:

— Bailey's Hotel.

— Unde-i asta?

I-am dat indicațiile și a zis:

— Cum de nu l-am văzut până acum?

Nu i-am răspuns. Tot drumul mi-a explicat unde greșeau cei de la GAA.^[29] Am mârâit afirmativ în momentele potrivite.

Ajunși la hotel, i-a făcut evaluarea și a zis:

— Mamă, n-arată cine știe ce...

— E ca GAA... tre' să ajungi înăuntru.

Doamna Bailey era la recepție și m-a întrebat:

— Aveți nevoie de hamal?

Nu știam dacă făcea mișto de mine sau chiar voia să mă ajute, dar am clătinat din cap. A adăugat:

— Janet a făcut foarte frumos în cameră.

Mi-a dat niște chei și a zis:

— Veniți și plecați după pofta inimii.

Mai bine nu se poate.

•

Îmi închipuisem că Janet era fată. S-a dovedit că părea mai bătrână decât doamna Bailey. Așteptându-mă în afara camerei, chiar mi-a strâns mâna și a zis:

— E minunat că sunteți din Galway.

Camera era luminoasă, spațioasă, cu ferestre mari. O vază cu flori pe masă. Janet a venit după mine înăuntru și a zis:

— De bun-venit.

O baie cu o cadă imensă și hectare întregi de prosoape curate. Lângă patul dublu era un ibric de cafea și un pachet din cea mai bună cafea de la Bewley. Am zis:

— V-ați chinuit mult.

— Ei, ba deloc. N-a mai stat nimeni la noi pe termen lung de când a răposat dl. Waite.

— Cât timp a stat aici?

— Douăzeci de ani.

— O să fac la fel.

A zâmbit larg. Din inimă. Genul de zâmbet pe care viclenia sau tristețea nu l-au umbrit vreodată. Uitându-se pe coridor, de parcă ar fi vrut să nu ne audă cineva, a zis:

Organizăm dansuri sâmbătă seara.

— Serios?

Chipul i s-a luminat ca o lumânare. A zis:

— Nu i se face reclamă. Niciodată. *Swingtime Aces...* îi știți?

Nu-i știam, am zis:

— Da, îi știu. Bună trupă.

— O, sunt *fabuloși*. Fac foxtrot și tango, e foarte vioi. Dansați?

— Să vedeți ce rumba joc!

Aproape a chițăit de încântare. A zis:

— Ultimul dans mi-l rezervați mie.

Jur că aproape a țopăit când a plecat. În apartament erau un telefon, un TV, un video. Toate esențialele. Am hotărât să nu despachetez. Am coborât pe scări și într-o clipă am ajuns pe stradă. Voiam atât de tare o băutură că aproape îi simțeam gustul în gură.

Agencia de pariuri era goală. Numai Harte stătea în spatele tejghelei. Fără să ridice privirea a zis:

- M-ai ruinat.
- Nu l-ai speculat?
- Normal că da.
- Ai pus banii de la tine.
- Normal.
- Deci, cât de rău e?
- M-a luat complet pe nepregătite.
- Ca pe noi toți.
- Primești cecuri?
- Nici vorbă.
- Așa mă gândeam și eu... Uite!

A aruncat un plic burdușit pe tejghea și a zis:

- Să-i numeri.
- I-am numărat.
- La ieșire, Harte a strigat:
- Jack!
 - Da.
 - Să nu te mai întorci.

„— Măiculiță, spuse Carella, ce zi a fost și asta!”

Ed McBain, *Killer's Wedge*

Intrând în Grogan's, am simțit pierderea lui Sean ca pe chinurile iadului.

Locul arăta altfel, *era* altfel. Cei doi indivizi pereni de la tejghea nu erau acolo. Un bărbat corpulent a ieșit din magazie.

Am întrebat:

— Ce s-a întâmplat cu santinelele?

— Ce face, șefu'?

Englez.

— Doi bătrâni, proțăpiți la bar, ca întorși cu cheia.

— Am scăpat de ei. Strică afacerile.

— Ești fiul lui Sean?

S-a uitat cu atenție la mine, aproape ostil, și a zis:

— Cine-ntreabă?

— Am fost prietenul lui. Jack Taylor.

Am întins mâna. A ignorat-o și a întrebat:

— Ne-am întâlnit la înmormântarea lui?

— Eu... ăă... n-am ajuns.

— N-ai fost mare prieten, în cazul ăsta.

M-a încuiat cu asta.

A mers în spatele tejghelei, a început să-și găsească de lucru cu barul. Am zis:

— Pot să iau ceva de băut?

— Nu, nu cred că e genu' tău de local.

Am rămas nemișcat câteva clipe și a întrebat:

— Mai e ceva?

— Acum înțeleg de ce Sean nu te-a pomenit niciodată.

A rânjit prosteste așa că am adăugat:

— Trebuie să-i fi fost rușine de moarte cu tine.

Afară am simțit un amestec de furie și tristețe, un cocktail periculos. Îmi venea să intru înapoi și să-l las lat pe dobitocul încrezut. Doi americani s-au oprit, s-au uitat la pub și au întrebat:

— ăsta e, gen, pub autentic?

— Nu, e făcătură. Mergeți la Garavan's, acolo e pe bune.

La magazinul de băutură mi-am făcut provizii. Vânzătorul a zis:

— Ce mai petrecere!

— Ce mai dezastru...

Până să ajung înapoi la hotel, începusem să-i simt greutatea. Ca să mă pedepsesc, am urcat pe scări. Am deschis ușa noii mele camere și mi-am zis:

— Două secunde până la următoarea băătură.

TV-ul era pornit. Am intrat și l-am văzut pe Sutton în fotoliu, cu picioarele cocoțate pe pat. Era să scap băutura. A zis:

— Ce emisiuni de rahat bagă dimineața...

Și l-a închis.

Am încercat să mă adun, am zis:

— Cum ai intrat în camera mea?

— Janet m-a lăsat să intru, i-am zis că suntem frați. Știai că țin cursuri de dans aici?

Am înconjurat fotoliul și el a întrebat:

— Ce-ai în pungă, frate?

— Cum ai știut că sunt aici?

— Te-am urmărit. Voiam să mă asigur că n-o mai pățești din nou.

— M-ai urmărit! Cine mama dracului te crezi?

S-a ridicat, prefăcându-se că se apără cu mâinile, și a zis:

— Ah, te-ai întors.

— De parcă nu știai, de parcă „ai uitat” ginu’ în seara aia!

Și mi-am dat seama cum suna. Mă plângeam ca prostu’. De parcă era vina lui. I-am aruncat o doză și am zis:

— Nu mă mai urmări... OK?

— Okey-dokey.

Am băut în tăcere până când el a zis:

— Am fost la înmormântare.

— Mai mult decât am făcut eu.

— Mi-a plăcut de moșu’ ăla afurisit. Mic și bătaios, dobitocu’.

— Fiul lui a preluat pub-ul.

— Da? Cum e?

— Mi-a interzis să intru acolo.

Sutton a râs cu poftă și eu am zis:

— Merci mult.

N-a durat mult până să rupem sigiliul de pe sticla de scotch și a zis:

— Planter a comis-o din nou.

— Poate n-a făcut-o el, poate chiar a fost o sinucidere.

— Haide, Jack! Nu crezi ce zici. Imediat după ce-l confruntăm merge țintă și-i face felul unei fete. Cu chestia asta ne-o dă prin gură.

— Nu putem dovedi nici pe dracu’.

— Așa că o s-o lași baltă.

— Ce pot să fac?

— Ai putea să-l împuști.

M-am uitat la fața lui Sutton. Nu am văzut nimic care să arate că ar fi glumit.

A doua zi, eram slăbit dar nu terminat. Mersesem la culcare la prânz în ziua precedentă și, în chip miraculos, rămăsesem culcat. Mă durea, dar era suportabil. Aplecat deasupra cafelei, mormăiam de unul singur. Un ciocănit la ușă. Janet. A zis:

— Ah, scuzați-mă, pot să revin mai târziu.

— Lăsați-mă zece minute și am fugit.

A rămas în ușă și m-am rățoit:

— Mai e ceva?

— Fratele dumneavoastră... sper că am făcut ce trebuia.

— E în regulă.

— E un om minunat, a promis că-mi dă un tablou.

— Tipic pentru el!

— Bine, vă las atunci.

Am numărat cât câștigasem. Am împrăștiat banii pe pat și m-am minunat. Apoi am luat niște plicuri și am pus într-unul dintre ele un teanc pentru tipul care-mi plasase pontul. Apoi un teanc pentru Padraig, boschetarul-șef. Un plic pentru cadoul de nuntă al lui Cathy B. Și atât.

Acum să-l vizitez pe Sean. Exista un autobuz pe care puteam să-l iau, dar am simțit că mai bine încerc să scap de mahnureală mergând pe jos. E ca mersul pe munte. Din Eyre Square până în Woodquay, ieși pe Dyke Road, mergi mai departe pe Quincenntenial Bridge. Urci pe Ragoon. Țin minte porțile vechi ale cimitirului. Acum au dispărut. O fotografie cu ele, făcută de Ann Kennedy, atârna pe perete la Kenny cu versuri din poezia lui Joyce.

Picioarele mă dureau la unison cu capul. Nu aveam niciun fel de intenție de a-l vizita pe taică-miu. Sincer să fiu, mi-era rușine. Realizările mele din ultimele săptămâni nu erau ceva ce voiam să împărtășesc cu el.

Am găsit mormântul lui Sean fără prea mare efort. Era plin de flori. Crucea temporară era un imn al singurătății. Dacă aș fi avut o pălărie pe cap, aș fi scos-o.

Mi-am făcut cruce. Unele ritualuri ies la suprafață fără să le chemi. Am zis:

— Sean, mi-e groaznic de dor de tine. Nu te-am apreciat la adevărata ta valoare. Beau din nou și asta cu siguranță că te enervează. Îmi pare rău că am fost cel mai rău lucru cu putință, un prieten prost. Acum nu am nici pub. O să vin să te vizitez des. Fiul tău e un dobitoc.

Poate că aș fi plâns dacă aș fi fost în stare. Plecând, am aruncat o privire spre taică-miu. O femeie stătea în genunchi acolo. Preț de o clipă romantică și minunată, am crezut că era Ann. Ce bucurie, ce voieșie!

Dar era maică-mea. Cu capul plecat, recitând rozariul. Am tușit discret. A ridicat privirea și a spus:

— Jack.

Am întins mâna ca s-o ajut să se ridice. N-am putut să nu observ cât de fragilă era. Falangele erau umflate de la artrită. Era, bineînțeles, în uniformă neagră obligatorie. Am zis:

— Nu știam că vii aici.

— Multe nu știi, Jack.

— Nu mă-ndoiesc.

S-a uitat la mormânt, apoi a întrebat:

— Am putea merge la un ceai?

— Ăă...

— Plătesc eu. Am putea lua și un taxi. Să mergem la GBC... au niște chifle minunate.

Am clătinat din cap. Ea a adăugat:

— Am pus un buchet la mormântul lui Sean. O să-ți fie dor de el.

— O să mă descurc.

— O să pun un acatist pentru el. La Biserica Augustină. Acolo e numai o liră.

Era să zic: „Da, cel mai bun preț, scorpie zgârcită”.

Dar mi-am mușcat limba. Ea a zis:

— Îi plăcea biserica aceea, mergea la slujbă acolo în fiecare dimineață.

— Știi, eu... trebuie să plec.

Poate că a zis „Pa, Jack” dar eu n-am auzit. Îi simțeam ochii pe mine în timp ce mă îndepărtam. Ieșind pe poartă mi-am zis:

— Acum ambii mei părinți sunt aici.

Următoarele câteva zile m-am controlat din greu și am ținut băutura la un nivel decent. Dar un nivel care stârnea pofta. Mai voiam tone întregi.

Dar beam două beri la prânz, apoi rezistam până seara târziu când sorbeam încet alte două beri stropite cu Jameson.

Știam cât de fragil era acest echilibru. O adiere de vânt era în stare să mă arunce înapoi în infern. Era destul cât să mă țină puțin rupt de realitate și mă agățam cu disperare de el.

Mă întâlnisem cu tipul cu pontul și îi dădusem plicul. A fost șocat, a zis:

— Iisuse, sunt șocat!

— Păi, tu mi-ai dat informația. Măcar atâta să fac și eu. Tu ți-ai pus banii pe el?

— Pe ce?

— Rocket Man! Pontul pe care mi l-ai dat.

— Nu, eu nu dau niciodată ponturi sau bacșișuri.

M-am gândit că ar fi fost genial la poștă. Nici urmă de Padraig, și verificasem toate locurile prin care hălăduia.

Am sunat-o pe Ann, simțeam că dacă aș putea s-o văd aș putea avea o șansă. Imediat că mi-a auzit vocea, a închis. Barba îmi crescuse complet, cu tot cu urme grizonante. Mi-am zis că îmi dădea caracter, chiar maturitate. Când îmi prindeam reflexia, vedeam chipul disperării.

Planul, după cum am spus la început, era să merg la Londra, să iau o locuință lângă parc și să aștept. Acum aveam banii și un motiv să aștept. Am început să caut cazare prin ziarele englezești.

Singurul lucru care mă ținea pe loc era găsirea unei soluții pentru moartea lui Sarah. N-aveam niciun dubiu că Planter era răspunzător. N-aveam nicio idee cum s-o dovedesc, dar nu puteam pleca fără un răspuns.

Am găsit un pub nou. În perioada în care lucram în Gardă și în anii de după, mi se interzisese să intru în fiecare pub din oraș. Acum însă, odată cu prosperitatea au venit și noi pub-uri. Am încercat unele de-a dreptul groaznice. Intrași și o pipiță îți făcea o întâmpinare ca la carte.

Chestia cu

„CE MAI FACEȚI?”

Cumva, te așteptai să te-ntrebe și de zodie. Intrând într-un loc de genul ăsta cu o mahmureală de zile mari, ultimul lucru pe care ți-l doreai era exuberanța. Mahmurelile se împacă numai cu morocănoșii.

Am găsit Nestor's din greșeală. Mergeam pe Forster Street când a început potopul. Genul de ploaie care ți se pare că pică doar pe tine. Te face learcă instant. Am intrat pe o stradă laterală și iată-l acolo. Știam că era de bine pentru că un semn de la fereastră declama:

NU ȚINEM BUD LIGHT³⁰¹

Am intrat și nu-mi venea să cred, una dintre santinele era proțâpită la locul ei. A dat din cap și a întrebat:

- Pe unde-ai umblat?
- Unde-i celălalt?
- A făcut infarct.
- Iisuse, cum se simte?
- Dacă ai face tu infarct, cum te-ai simți?
- Corect. Pot să-ți cumpăr un pahar?

S-a uitat la mine de parcă l-aș fi cerut de nevastă și a întrebat:

- Va trebui să-ți cumpăr și eu unu?
- Nu.
- Și nu te pui la taclale cu mine?
- Poți să fii sigur.
- În regulă atunci.

Pub-ul era vechi, ca o bucătărie mică. Putea ține cel mult două de inși. Barmanul avea pe la cincizeci de ani. În două profesii e nevoie de vârstă înaintată

Barman
și
Frizer

Nu mă știa. Ce bonus! Am comandat băutura și am privit în jur. Emblemele vechi pentru Guinness, un tip care ridica o căruță cu cei doi cai cu tot, cu vorbele nemuritoare:

GUINNESS ÎȚI FACE BINE

Autentic până-n măduva oaselor. Preferatul meu e pelicanul cu o grămadă de pahare cu bere cremoasă în gură. Ei, aia da, pasăre fericită... Mai erau semne cu Woodbines și Sweet Afton. Avea chiar și versuri de la Robbie Burns. Barmanul a zis:

- Nu-mi place schimbarea.
- Sustin.
- Ieri a intrat un tip, voia să cumpere semnele.
- Totu-i de vânzare.
- Ei bine, aici nu.

Am acaparat un loc în colț. Masă de lemn, scaun vechi cu spătarul tare. Ușa s-a deschis, un fermier masiv a intrat și a zis, neadresându-se cuiva în mod deosebit:

— Cre' că nu mai prindem o vară.

Genul meu de loc.

DESPRE BOSCHETARI

Doamna Bailey a zis:

— A venit poșta!

— Ce?

Mi-a dat o scrisoare. Nu știam cum de era posibil. Am deschis:

MINISTERUL DE JUSTIȚIE

A Chara,

*Conform termenilor demiterii
dumneavoastră, sunteți obligat
să predați toate bunurile care
aparțin Guvernului. Consultați
Articolul 59347A din secțiunea
Uniforme și Echipament. Ni s-a
adus la cunoștință faptul că ați
neglijat să returnați Articolul
8234 – o manta oficială **garda**
pentru toate anotimpurile.*

*Avem încredere că veți returna
cât mai repede cu puțință sus-
numitul articol.*

Am mototolit-o. Doamna Bailey a întrebat:

— Vești proaste?

— Aceleași.

— Am remarcat, domnule Taylor, că nu mâncați micul dejun.

— Spuneți-mi Jack. Nu, nu sunt mare fan al dimineților.

A zâmbit discret. Știam că n-avea să-mi spună niciodată Jack. La fel de sigur cum eram că Articolul 8234 nu avea să fie returnat cât mai repede cu puțință. A zis:

— N-am mai luat micul dejun din 4 august 1984.

— Oh...

— Atunci a murit soțul meu. Dumnezeu să-l ierte.

— Am înțeles.

Nu înțelesesem. Dar ce dracu'... Ea a continuat:

— Am luat un mic-dejun foarte consistent în ziua aceea. Era după curse și fuseserăm ocupați. O, Doamne, învârteam orașul pe degete atunci. Îmi amintesc așa de bine... Eu am mâncat

2 felii subțiri de costiță

Sângerete

2 cârnați

Pâine prăjită

Și două cești cu ceai. Apoi am citit *Irish Independent*.

A râs forțat.

— Ups! Acum mi-ați aflat culoarea politică. Oricum, am mers sus să-l chem pe Tom. Era mort. El era rece și eu mă îndopam.

Nu aveam nici cea mai vagă despre cum să răspund. Uneori, însă, când oamenii își dezvăluie o parte din trecut, nu vor un răspuns, ci doar un ascultător. Apoi a zis:

— Mi-e dor de cârnați. De la McCambridge. Îi pregătesc într-un fel special.

Apoi s-a adunat, a arborat figura de patroană de hotel și a zis:

— Mă întreb dacă aş putea să vă răpesc câteva minute? E ceva asupra căruia aş vrea să vă cer părerea.

— Sigur, oricând doriți.

— Splendid. O să închid barul pe la unsprezece. Am putea bea un păhărel înainte de culcare.

Bar! Iisuse, fix sub nasul meu.

Ca să vezi.

Am zis:

— Abia aştept.

— Doamne-ajută, domnule Taylor.

Ajuns afară, m-am gândit ce variante aveam. Voiam să-l găesc pe Padraig. Plicul pentru el îmi găurea buzunarul. Cu plicurile mele maro aveam senzația că sunt de la Guvern.

Am mers la Nestor's. Santinela era la locul ei dar am ignorat-o. Îi simțeam recunoștința. Tipul de la bar a dat din cap și am zis:

— Faci cafea?

A ridicat o cană mare și a zis:

— Desigur.

M-am așezat pe scaunul tare. Cotidianele erau întinse pe masă. Am luat *The Independent*. Pentru d-na Bailey, dacă nu din alt motiv.

Știrea de fond era despre un bărbat căruia i se furase mașina cea nouă. Locuia într-un cartier cu un aflux mare de refugiați. Mai târziu în aceeași zi, un român îi ceruse bani. Bărbatul îi dăduse o bătaie vecină cu moartea. S-a dovedit că un puști din zonă „împrumutase” mașina.

Cafeaua mi-a sosit și tipul de la bar a zis:

— El și-a pierdut mașina, da' bietu' nenorocit și-a pierdut țara.

Am pus jos ziarul. A zis:

— Noua Irlandă. Peste zece ani o să le aduc comenzile unor români-irlandezi și africani-irlandezi.

M-am gândit că era mai bine să-mi joc cartea; am zis:

— Mai bine decât căcănarii locali din anii '50.

— Mult mai bine.

În Eyre Square m-am apropiat de un grup de boschetari. Mulți erau semiconștienți, dând din cap pe ritmul unei orchestre-fantomă. Auzisem și eu muzică de genul ăsta pe vremuri. Am întrebat:

— L-a văzut careva pe Padraig?

Un tip cu o bluză Boyzone și accent de Glasgow a zis:

— Dașvreicuielamișe?

În traducere liberă înseamnă: „de ce?”

— Sunt un prieten de-al lui.

S-a sfătuit cu colegii lui. O femeie s-a ridicat din grup. Dădea noi sensuri cuvântului „răpciugos”. A croncănit:

— E la spital.

— Ce s-a-ntâmpat?

— L-a lovit autobuzul de Salthill.

La cum a zis-o, suna ca și cum autobuzul era chitit să-i facă rău. Tipul din Glasgow a întrebat:

— Daidocancușai?

I-am dat niște bani. Asta a provocat o revărsare de binecuvântări, urări de fericire și salivă. Dumnezeu mi-e martor, aveam nevoie de ele.

Abia mai târziu mi-a picat fisa că femeia avea accent american. Grupul de băutori căpătase dimensiuni internaționale. Națiunile Unite ale Disperării. Am căutat într-un exemplar vechi din Ross McDonald și am găsit bucățica asta:

Sub ochi avea urme gălbui de degete. Poate că stătuse trează toată noaptea. Americanii nu îmbătrânesc niciodată, ei mor: iar ochii ei erau vinovați de a cunoaște acest lucru.

M-am îndreptat spre spital. Aveam o presimțire foarte rea.

*Deci ăsta-i inventarul – am spus
într-un târziu,
atât de aerisit, atât de plin de
băutură...
Ei bine, lăsați-mă să îl semnez
cu o înfloritură,
să îl închei cu un sărut mai trist
– doar unul, bineînțeles.*

În drum spre spital, aveam la mine
Tutun de rulat
Foițe
3 perechi de șosete termice

I-am cerut informații unui portar. A fost obstructiv conform sarcinilor de serviciu. Până la urmă l-am înduplecat. Bani au fost de ajutor.

A zis:

— Boschetaru' bătrân. E în salonul St. Joseph. S-a trotilat pentru ultima oară.

— Merci pentru părere.

— Cum?

Nu l-am recunoscut pe Padraig, nu numai pentru că îl spălaseră, ci și pentru că se micșorase.

— Ce mai faci? am zis.

— Nu mă lasă să fumez.

— Ticăloșii naibii! Vrei să-ți rulez o țigară?

— Ți-aș fi etern recunoscător. Nu mă plac din cale-afară de mult aici. Frații mei din piață sunt înfloritori?

— Întrebau cu toții de tine.

Deja îl uitaseră. Știa asta. A zâmbit scurt. Am aprins țigara rulată și i-am pus-o în gură. Tușea și convulsiile din piept l-au zguduit. A zis:

— Aveam nevoie de asta. Ți-am aflat vreodată numele?

— Jack.

— Ți se potrivește. Faptul că e și numele băuturii mele preferate e doar fațeta tăioasă a ironiei. În timp ce zăceam aici, lipsit de nicotină și dorindu-mi cu nesaț un pahar, am meditat la Dumnezeu. Cred că am auzit odată că El îmi știa numele încă dinainte să mă fi născut. Ce părere ai despre asta?

Am aruncat pe furiș o privire prin restul salonului. Lumea ne ignora ostentativ. Boschetarului i se dusesse buhul. A început să tremure. Căldura era dată la maxim. Simțeam transpirație în barbă. S-a apropiat un cărucior cu ceai, împins de un nemernic de vârstă mijlocie, pe nume Rooney.

Un scuipat de om care era definiția veninului. Despre taică-miu, cel mai pașnic om cu puțință, se spunea că l-ar fi

cotonogit. A împărțit ceai și biscuiți expirați tuturor, mai puțin lui Padraig.

— Alo, alo, Rooney, am strigat.

S-a prefăcut că nu mă aude, iar căruciorul a prins viteză odată ajuns pe coridor.

Rece.

Scânteia rece a unei furii ucigașe.

Oarbă.

L-am prins lângă Cardiologie. Ochiul care aruncau săgeți mă provocau. Insigna cu „Dl. Rooney” îl făcea cineva. Înfățișarea lui zicea:

„Nu mă poți atinge!”

Eu am peste 1,86, pe la 90 și ceva de kile. Mă simțeam de două ori mai mare. Vocea mi-a ieșit cavernoasă.

— Ajungi și la Urgențe?

— Nu, nu ajung, trec pe la...

Și s-a aruncat într-o litanie de sfinți. Reprezentând diversele saloane. Am zis:

— O să ajungi la Urgențe în vreo cinci minute pentru că o să-ți rup mâna stângă!

— Ce-i cu tine, Taylor? Nu ți-am făcut niciodată nimic. Am fost bun prieten cu ăl bătrân.

— Du-te înapoi pe coridorul ăla. Împinge-ți căruciorul cu minuni în salon și *oferă-i* omului ăluia o ceașcă de ceai... A, și un biscuit din ăla mucegăit.

S-a ridicat pe vârfuri și a întrebat:

— Eh, un boschetar... ce-ți pasă ție... ce treabă ai tu cu el? Nu ceai vrea unu' ca el.

Când a terminat m-am holbat în ochii lui. L-am lăsat să vadă ceea ce nici măcar eu n-aș accepta să fac. A întors căruciorul și i-a servit lui Padraig ceaiul de după-amiază... și *doi* biscuiți. Chiar și eu am luat o ceașcă, dar am refuzat un alt rând.

După aceea, Padraig a zis:

— Nu mai ies de-aici.

— Ba s-ar putea.

— Nu. Mi-ar fi plăcut să port șosetele astea noi. Crezi... crezi că mi le-ai putea pune acum? Sunt sfârșit.

Chiar era.

Șosetele erau de un roșu-termal. Pe pachet scria... „Comode”. Asta aproape m-a terminat.

Am ridicat pătura și picioarele lui erau un dezastru. Un scriitor serios le-ar numi

noduroase

sucite

sfâșiate

și

atât de bătrâne.

Șosetele erau măsură medie, enorme pentru el. M-a privit cum le priveam. Am întrebat:

— Cum e?

— Extraordinar, deja mă simt mai bine. Am avut o pereche de Argylls cândva, sau poate doar sper că am avut. Ai un talent rar, prietene.

— Serios?

— Niciodată nu te bagi în treburile altora sau nu-i descoși.

— Mulțumesc.

Nu-i cine știe ce recomandare pentru un anchetator. Era momentul să plec. Am zis:

— O să-ți aduc un strop din creatură.

A zâmbit frumos și a zis:

— Oricare creatură.

Apoi s-a aplecat în afara patului, a căutat într-un dulăpior și a scos niște foi de hârtie uzate, zicând:

— Citește asta, prietene, dar nu acum. Vei ști când.

— Cam misterios...

— Fără mister suntem pierduți!

Întrebare: „Ce știi despre bani?”

Tânărul: „Nu mare lucru.”

Răspuns: „Așa se țin socotelile.”

Bill James, *Gospel*

În fața spitalului m-au cuprins furia și deznădejdea. Un nor de depresie care mă implora:

— Sfârșește totul acum.

Pe vremuri, cea mai bună cârciumă care se deschidea devreme era chiar vis-à-vis de spital. Dispăruse, firește. Acum există River Inn. Am îndrăznit. Nici urmă de râu.

O tânără se îngrijea de bar, cu tot cu ecuson:

SHONA

Doamne, iartă-mă, pe bune!

Mi-a zâmbit cu toate plombele. Am detestat-o și am zis:

— Jameson și apă.

M-am gândit că n-avea cum să greșească. N-a greșit.

Cu toate că a pus și gheață. Mai rău, a rămas lângă mine. Am zis:

— N-ai nimic de făcut?

M-am așezat la geam și mi-am dat seama că uitasem să-i dau lui Pdraig banii. O femeie de vârstă mijlocie mergea de la masă la masă și împărțea fluturași. La mine l-a aruncat repede fără să facem contact vizual. Fără îndoială că Shona îi explicase cum stă treaba. Am citit:

Până acum, ei și strămoșii lor s-au răscolat împotriva mea.

Fiii sunt sfidători și îndărătnici...

Era de-ajuns.

M-am concentrat pe un telefon din colț și a trebuit să reprim nevoia dureroasă de a o suna pe Ann. Am mușcat din gheața tare și am așteptat ca impulsul să iasă din mine. În cap mi s-a desfășurat o mantră după cum urmează:

Am bani, grămezi de bani.

Cât timp am asta, sunt în joc.

Nu contează că nu-nțeleg jocul.

Banii spun că am loc la masă.

De nu știu câte ori, până când gheața s-a topit în pahar.

Când am ajuns la spital în seara aceea, aveam o sticlă de Jack Daniel's pentru Padraig. Patul lui era gol. Am apucat de braț o asistentă care trecea pe lângă mine și am întrebat:

— S-a dus?

— Mă tem că da. La 4:30, foarte liniștit.

— Ce?!

— N-a suferit.

— Adică a murit!

— Mă tem că da... sunteți rudă?

Am încercat să-mi pun mintea în funcțiune din nou, am întrebat:

— Acum ce se întâmplă cu el?

Mi-a explicat că dacă nimeni nu-l „revendica”, Comitetul Sanitar urma să facă înmormântarea. Am zis:

— Un mormânt de cerșetor?

— Ei bine, nu le mai numim așa. Există spații păstrate special în cimitir.

— Îl revendic eu.

Într-o clipă am trecut prin malaxorul de formulare și certificate. Am sunat chiar și la o firmă de pompe funebre unde mi s-a zis că urmau să se ocupe de tot. Am zis:

— Primiți bani gheață?

— Da.

Înmormântarea lui Padraig, îngropăciunea, mi-o amintesc doar vag. Am fost acolo la fiecare pas, dar sleit până-n măduva oaselor. Bine-nțeles, nu l-a jelit nimeni. M-am bucurat singur de spectacol.

Faza e următoarea. E îngropat aproape de Sean. Nici să fi vrut nu putea să fie mai bine. Se poate ca Sutton să-și fi făcut apariția la un moment dat, dar poate că gândesc prea departe.

Ann cu siguranță n-a venit.

Când s-a terminat, a trebuit să-i cer scuze doamnei Bailey pentru că ratasem paharul nostru de la miezul nopții. S-a uitat la mine cum nu se poate mai ciudat și a zis:

— Dar *am băut* paharul de la miezul nopții.

Gol total. Încercând să mă repliez, am zis:

— Vreau să spun că nu am fost de mare ajutor.

— Dar ați fost de un ajutor imens.

— Am fost?

— Absolut. După pledoaria dumneavoastră plină de patos, cum puteam să mai vând?!

Unele mistere e mai bine să rămână neelucidate. Padraig avea dreptate. În cele din urmă am apucat să mă uit pe hârtiile pe care mi le dăduse.

Iată ce scrisese:

*Un vagabond irlandez care-și prevede
moartea*

(cu scuzele de rigoare față de W.B.)

*Dați vina pe intuiție,
eu nu m-am prefăcut,
fără doar și poate
eram încredințat
că nu urma
să supraviețuiesc,
în orice caz nu prea mult timp,
vieții pe stradă.
Mult prea mult timp
am trăit
subminarea
speranței,
paharul, un triumf asupra disperării
un pub
un dric
înainte
să privesc un boschetar
cum își așază mâna
deasupra inimii.*

*Știam că
pălăria
– de-ar fi avut –
încet,
foarte încet
și-ar fi scos-o
și ar fi fluturat-o
cu dispreț... nesocotind
... momentul de reculegere.*

*Cortegiul trece... grăbit,... ca să-i
forțeze*

*mâna... ziua încolăcită
în jurul clipei abia
trecute, aproape mai presus de
orice veche așteptare,
o mână-ntinsă în semn
de împăcare... fără izbândă.*

*Sicriul nu trece pe lângă
hotelurile luxoase;
mâinile lor întinse spre rămășițele de
meth*

nu au formă.

PUNCT CRITIC

Lucrurile s-au derulat cu mare repeziciune după asta. N-aș putea spune că moartea lui Padraig a fost un moment de cumpănă, dar se pare că a fost. Într-o noapte la Nestor's, barmanul m-a luat deoparte și a zis:

— N-o să-ți țin predici, da' să știi că și eu beam ca tine. Ceea ce e-n regulă, dar cred că ai treburi neterminate.

— Ce tot spui acolo?

— Arăți ca un om care trebuie să fie altundeva. Așa că ține.

Mi-a dat un pliculeț. Am fost cât se poate de agresiv, am mârâit:

— Ce dracu-i asta?

— Betablocante. Te calmează pe loc. Ca și cocaina, doar că fără vătămări.

— Ce te face să crezi că...

Dar m-a șâșâit și a zis:

— Încearcă astea... relaxează-te... Și când ai terminat porcăria care te bântuie, vino înapoi... fă-ți o viață liniștită în care să citești ziare și să bei câteva beri într-un pub decent.

Apoi a plecat. Am zis:

— Ești cu capu' rău de tot.

Dar am pus pliculețul în buzunar.

Ce să vezi, a doua zi de dimineață aveam o mahmureală-monstru. Am luat o tabletă la disperare. Un pic mai târziu, mă calmasem.

Uitându-mă pe geam sau, mai bine zis, privind liniștit afară, am zis:

— Asta nu-nseamnă că mă las de băut.

Dar m-am lăsat.

Nunta lui Cathy B. ar fi trebuit să fie o mare paranghelie. A fost, dar nu pentru mine. Biroul stării civile era în Mervue, vis-à-vis de spitalul Merlin Park. I-am zis lui Cathy:

— N-ai fi preferat o biserică?

— Unde negative, Jack.

Logodnicul ei, Everett, artistul, nu era atât de rău pe cât mă temeam. Destul de rău, dar tolerabil. Abia trecut de douăj' de ani, cu țeasta rasă. Purta ceea ce cred că se cheamă caftan... sau perdele. Ca să fiu cinstit, părea să fie proaspăt călcat. Pentru eveniment, am presupus. Cathy arăta superb. O rochie roșie simplă și tocuri criminale. A întrebat:

— Ce zici?

— Lady în Red.^[31]

Megazâmbet. Când m-a prezentat lui Everett, el a zis:

— Ah... moșul!

Am încercat să mă prefac că-mi pasă și am zis:

— Cum merge... cu... spectacolele?

— Mă odihnesc.

— Corect.

Și cu asta discuția s-a încheiat. Dumnezeu mi-e martor, am întâlnit și dobitoci mai mari ca el. El era doar cel mai tânăr. Cathy mi-a șoptit:

— E foarte modest. Are în curând un concert important cu Macnas.

— Ok.

I-am înmânat plicul. A strigat:

— Ca în *Nașul II*.

Ceremonia a fost

scurtă
precisă
rece.

E nevoie de biserică.

Pe urmă petrecere la Roisin. Butoaie întregi de băutură. Era ticsit cu indivizi din lumea artei. Dintre cei care-și dau seama de la o poștă că tu nu ești din lumea artei. Au avut trupă destul de bună, însă. Au cântat de la *bluegrass* și *punk-country* la *salsa*. Au pus publicul să țopăie. O tânără în blugi negri m-a întrebat:

— Vrei să dansezi?

— Poate mai târziu.

S-a uitat la mine cu o privire de gheață și a zis:

— Nu cred că primești mai târziu.

Am dat vina pe barbă. De câteva ori am roit în jurul barului, aproape am strigat:

— Jameson dublu și-o bere.

Dar m-am abținut. Cathy a întrebat:

— Nu vrei să bei?
— O, ba vreau... dar...
— M-am prins. Ești mai simpatic fără.
La plecare m-a îmbrățișat puternic și a zis:
— Ești super!
Everett m-a salutat încet cu capul și a zis:
— Ținte tare, omule!
Cuvinte, fără îndoială, de mare înțelepciune.

Am văzut titlul în timp ce mergeam pe Dominick Street:

AFACERIST DE TOP
DISPĂRUT
CĂUTAT ÎN CAZUL
ADOLESCENTELOR
SINUCIGAȘE

Am cumpărat ziarul și m-am așezat pe pod să-l citesc.
Articolul de fond era următorul:

Un fost polițist, Brendan Flood, s-a prezentat de bunăvoie la tribunal pentru a declara că dl. Planter, un important om de afaceri, are de-a face cu moartea mai multor adolescente. Morțile lor au fost clasificate drept sinucideri, dar în urma dezvăluirilor domnului Flood, cazurile lor sunt redeschise. Inspectorul-șef Clancy, într-o declarație scurtă, a spus că dl. Planter a dispărut de acasă și că, deocamdată, poliția nu știe unde se află. Dl. Flood susține că a decis să facă aceste dezvăluiri în urma recente sale convertiri la convingerile creștine. Un alt fost polițist, Jack Taylor, a fost pomenit de dl. Flood ca fiind „deosebit de important” în luarea acestei decizii.

Am pus ziarul jos și mi-am zis: „Faimos, în sfârșit!”

Am oftat într-un fel deosebit de apropiat de ușurare. Deci, se terminase într-un final. Ann obținea lucrul de care avea nevoie cu disperare. Ca lumea să afle că fiica ei nu era sinucigașă. Citind articolul, ai fi rămas cu impresia că participasem activ. Sincer să fiu, mă încurcasem și o dădusem în bară, făcusem valuri fără pic de discernământ și provocasem moartea lui Ford.

Am aruncat ziarul cât colo.

Întors în cameră, setea m-a atacat. O voce șoptea:

— Cazul a fost închis, în mare parte rezolvat, e timpul să te odihnești.

Mi-am luat betab-eurile și m-am culcat.

„Clay a rămas locului câteva minute, clătinând pur și simplu din cap, gândindu-se cât de amuzant era. Odată ce-ai comis-o, NU te poți opri nici dacă viața ta ar depinde de asta”.

George P. Pelecanos, *The Sweet Forever*

A doua zi dis-de-dimineată, cineva a bătut la ușă. Așteptându-mă fie Janet, am zis:

— Intră.

Era Sutton. A zis:

— Ce ai de băut?

— Cafea.

— Rahat, iar ai luat-o razna.

— Ce pot să zic?

S-a așezat în fotoliu, și-a pus picioarele pe pat. Am zis:

— Ai auzit de Planter?

— Sigur, pot să-ți zic alta și mai bună.

— Adică?

— Știu unde e.

— Glumești. Le-ai zis polițiștilor?

— Tu ai fost polițist, îți zic ție.

M-am întins să iau telefonul și el a zis:

— Nu în sensu' ăsta.

— Nu te-nțeleg.

— Te pot duce să-l vezi.

Mi-a luat o clipă să-mi dau seama, apoi am zis:

— L-ai răpit!

A zâmbit cum știa el și a întrebat:

— Vrei să-l vezi sau nu?

Mi-am zis că era singurul târg posibil, apoi am zis:

— Ok.

A sărit în picioare și a zis:

— Să-i dăm bice.

Iar mașina galbenă. A zis:

— Te obișnuiești cu culoarea.

După o jumătate de oră am zis:

— Clifden?... L-ai dus în Clifden!

— Ți-am zis că am depozitu' ăla. E imens. Ți-am propus să-l împărțim.

— Deci... ți-ai răpit un coleg de cameră, asta-i faza?

O parte din mine credea că e o glumă nebunească, dar trebuia să verific cu ochii mei și am întrebat:

— Ce faci cu el?

— Îi fac portretul. Mi-a dat o comandă, nu mai știi?

Bine-nțeles, ploua când am ajuns în Clifden. Pe la jumătatea lui Sky Road, a oprit, a tras pe un refugiu și a zis:

— De-aici urcăm.

M-am uitat, dar n-am putut să văd nicio casă. A zis:

— Asta-i frumusețea, nu se vede de la stradă.

M-am udat leoarcă în timp ce urcam, am alunecat de două ori în noroi. Am escaladat o colină și iat-o acolo. Sutton a zis:

— O să se bucure de tovărășie.

Clădirea era vopsită într-un verde spălăcit, camuflată perfect. O serie de ferestre erau acoperite cu jaluzele. Sutton a scos o cheie, a deschis ușa și a strigat:

— Am ajuns acasă, scumpo!

A pășit înăuntru, apoi a zbierat:

— Ah, băga-mi-aș!

Am trecut pe lângă el. În lumina chioară vedeam un pat suprapus. Deasupra lui atârna o siluetă. Sutton a aprins lumina.

Planter atârna de o grindă de lemn, având un cearșaf în jurul gâtului. O greutate de picior, prinsă de gleznă, era prinsă în șuruburi lângă pat. Am aruncat o privire scurtă la fața lui și, Doamne sfinte, ce mai suferise!

Un șevalet era așezat lângă pat, cu o pânză în curs de pregătire. Sutton a zis:

— Dobitocu' a scăpat ușor.

M-am uitat din nou la fața lui Planter și am zis:

— Asta numești tu ușor... Iisuse!

Sutton s-a apropiat de noptieră, a scos o sticlă de scotch și a întrebat:

— Îți pun?

Am clătinat din cap. A luat o gură mare, a oftat:

— Whoo... ce bine e.

M-am apropiat de Sutton și l-am întrebat:

— Tu l-ai omorât?

Whiskey-ul îi ajunsese deja la ochi, dându-le o strălucire sălbatică. A zis:

— Ai înnebunit de tot? Ce mama dracului crezi că sunt?

N-am răspuns. A mai băut o gură și am întrebat:

— Și-acum?

— Hai să-l aruncăm în apă la Nimmo's, dreptate poetică.

— Nu prea cred.

— Atunci va trebui să-l îngropăm pe dobitoc.

Asta am și făcut. În spatele casei. Ploaia era cumplită și ne-a luat peste două ore să săpăm în pământul ăla tare. Într-un final am terminat și am întrebat:

— Să spunem ceva?

— Da, ceva artistic, din moment ce-i plăceau tablourile.

— Ai vreo idee?

— Atârnat la Clifden.

Era șase seara când am ajuns înapoi în Galway. Eram ud, murdar și frânt de oboseală. Când Sutton a parcat mașina, a zis:

— Nu-ți face griji. A mărturisit, să știi. Le-a dat Rohypnol fetelor.

— De ce le-a înecat?

— De amuzament.

— Doamne sfinte...

Părea să se gândească la ceva și am zis:

— Ce-i?

— Mi-a povestit despre fete. De fapt, părea *să vrea* să-mi povestească. Dar...

— Dar ce?

— A zis că tipa aia, Henderson... știi tu... Sarah...

— Ce-i cu ea?

— Nu el a omorât-o – s-a omorât singură.

— Porc mincinos!

— De ce ar minți? Adică, a recunoscut în legătură cu celelalte.

Începusem să cobor din mașină și am zis:

— Ascultă... nu cred că vreau să te mai văd o vreme.

— S-a făcut.

A ars cauciucurile la plecare.

*Când praful se aşază
rămâi
cu praful.*

Căutarea lui Planter a umplut titlurile ziarelor o vreme. După câteva săptămâni şi-a pierdut din importanţă, iar el a ajuns alături de Shergar şi Lord Lucan în zona speculaţiilor. Cathy B. a făcut luna de miere în Kerry şi a fost plecată o lună. N-am mai primit niciun semn de la Ann.

N-am băut.

Sutton m-a sunat o dată. Pur şi simplu.

— Jack... hei, amice, ce mai faci?

— Bine.

— E OK dacă te mai sun, nu?... Adică, avem ceva vechime, noi doi... eh?

— Dacă zici tu...

— Aud că eşti încă pe uscat.

— Auzi bine.

— Dacă vrei vreodată să te-arunci în valuri, ştii pe cine să suni.

— Sigur.

— Deci, Jack, nu vrei s-auzi ce-am mai făcut eu?

— Dacă vrei să-mi spui...

Există vreun rânjet pe care să-l poţi auzi? Cu siguranţă a scos un sunet asemănător. A zis:

— Frate, am pictat, asta am făcut.

— Cum zici tu.

— Bine, Jack, nu mă uita.

A închis.

Autopsie.
Trupul unui bărbat alb
Între 50 și 60 de ani
Cu un înger tatuat pe umărul drept
Bine hrănit
Greutate: 80 de kilograme
Înălțime: 1,88 m
Cauza morții: Plictiseala.

Mi-am dat seama că așa avea să fie. Îmi puteam vedea
pieptul gol, alb și fleșcăit pe tava metalică.
Puteam auzi până și tonul sec, detașat al legistului.
Asta e genul de gânduri pe care le aveam.
E timpu' să plec.

Mai aveam încă ceva bani. Am intrat în biroul unei agenții de turism. O femeie de vârstă mijlocie cu un ecuson pe care scria „JOAN” a zis:

— Vă știu.

— Da?

— Îi făceați curte lui Ann Henderson.

— Cuvântul de bază e *făceați*...

A scos un sunet bizar: *fff*. Și-a zis:

— Mare păcat. E o fată pe cinste.

— Mă întrebam dacă putem vorbi despre chestii legate de voiaj.

Nu i-a plăcut, a zis:

— *Scuzați-mă*. Cu ce vă pot ajuta?

— Un bilet spre Londra.

— Data plecării.

— Aproximativ zece zile.

— Biletul de întoarcere o să vă coste... să vedem.

— Joan... alo... vreau numai dus.

S-a uitat în sus cu asprime și a zis:

— Nu te mai întorci?

Am arborat zâmbetul meu de mort. A zis:

— Cum vrei.

Câteva minute mai târziu aveam biletul. Am întrebat:

— Accepți bani gheață?

A acceptat, chiar dacă fără tragere de inimă. La plecare am zis:

— O să-mi fie dor de tine, Joan.

Traversând piața, jur că l-am văzut pe Padraig lângă fântână. M-am întrebat: „Chestia asta cu a rămâne treaz e chiar așa grozavă cum se spune?”

Am mers la Nestor's. Santinela era acolo și a vorbit.

— Am citit despre tine în ziare.

— Eh, a fost cu secole în urmă.

Barmanul a zâmbit. Aflasem că îl chema Jeff. În ciuda vizitelor mele zilnice, nu descoperisem nimic altceva. Aș fi estimat că era cam de vârsta mea. Avea aceeași aură de zăpăceală și uzură. M-am gândit că așa se explica degajarea pe care o simțeam în tovărășia lui.

M-am așezat pe scaunul meu tare, iar el mi-a adus cafea și a zis:

— Pot să stau cu tine?

Eram uluit. Relația noastră părase să se fi consolidat pe o evitare reciprocă, amicală. Am zis:

— Sigur.

— Cum merge cu beta-urile?

— Nu mai beau.

A dat aprobator din cap, a părut să cântărească mai multe posibilități, apoi:

— Vrei să-mi spui adevărul sau mă mai joc cu tine?

— Ce?

— E un citat din Tom Waits.

— El însuși deloc străin de băutură.

Și-a trecut mâinile prin păr și a zis:

— Nu mă descurc prea bine cu prietenii. Nu că aș suferi. Nevastă-mea m-a părăsit pen'că zicea că sunt prea înfumurat.

Habar n-aveam încotro mergea discuția. Dar sunt irlandez, știu cum funcționează chestiile astea. Tic-tac-ul verbal. Primești un amănunt personal și arunci altul la rândul tău. Bucătică cu bucătică. De-aici evoluează o prietenie – sau nu.

O tapiserie a cuvintelor.

Am deschis cu:

— Nu prea am noroc cu prietenii. Doi dintre cei mai buni au fost de curând îngropați. Nu știu ce au primit de la mine în afară de câte-o coroană ieftină pe mormânt. Asta și o pereche de șosete termice.

A dat din cap și a zis:

— Stai să iau ibricul de cafea.

L-a luat.

Reîncărcat cu cofeină, a zis:

— Știu câte ceva despre tine. Nu că am întrebat. Dar sunt barman, aud diverse chestii. Știu că ai ajutat la descălcirea poveștii ăleia cu sinuciderile. Că ai fost polițist. Umblă vorba că ești un dur.

Am râs cu amărăciune iar el a continuat:

— Eu... eu am fost într-o trupă. Ai auzit vreodată de Metal?

— Heavy Metal?

— Și asta, dar Metal era trupa. Am fost tari de tot în Germania, la sfârșitul anilor '70. Oricum, așa am cumpărat pub-ul.

— Mai cânti?

— Doamne, nu! Nici atunci nu cântam. Scriam versurile. Și nu trebuie să-ți mai spun că versurile nu-s vitale ca să-ți bălângănești capul cu talent. Am două pasiuni, poezia și motoarele.

— Cred că, într-un fel complicat, e logic.

— Nu orice fel de motoare. Doar Harley. Al meu e un *softail*^[22] făcut la comandă.

Am dat din cap ca și cum asta ar fi însemnat ceva. Nu-nsemna nici cât o ceapă degerată. A continuat:

— Treaba e că piesele sunt înfiorător de greu de găsit. Și, ca orice piese pur sânge, se strică des.

Alte mișcări din cap, urma să dezvolt un tic nervos.

Se ridicase în picioare. Sincer să fiu, eram invidios pe entuziasmul lui. Atâta pasiune! A zis:

— Acum poezia. Asta nu se strică. La etaj îi am pe uriași... Știi cine sunt?

Ce naiba, puteam să joc în siguranță; am zis:

„Yeats

Wordsworth”.

Clătina din cap și a zis:

„Rilke

Lowell

Baudelaire

MacNeice”.

Apoi s-a uitat fix la mine și a zis:

— Există o concluzie la toate astea și Dumnezeu mi-e martor că ajung și la ea în cele din urmă.

Mi-a dat un teanc de ziare și a zis:

— Există poeți printre noi. Astea sunt scrise de oameni de aici, din Galway. Cea a lui Fred Johnston... ei bine, m-a gândit că o să te ajute să treci mai ușor peste pierderi.

— Merci mult.

— Nu le citi acum. Prinde un moment de liniște, vezi cum ți se par. Apoi a plecat să-și facă de lucru la bar. Santinela a zis:

— Am citit despre tine în ziar.

Nu puteam decât să sper că n-avea să devină o mantră de-a lui.

„Putea să spună că nu era drept, dar deja o mai spusese de milioane de ori în viața lui. În ciuda adevărului pe care-l conținea, ideea valora mult mai puțin decât ar fi trebuit”.

T. Jefferson Parker, *The Blue Hour*

Am avut parte de o săptămână cu vreme splendidă. Soare de dimineață până seara târziu. Orașul a înnebunit. Toți și-au lăsat lucrul și mulțimi întregi au ieșit să se bucure de raze. Orice teamă de cancer de piele a fost ignorată.

Vânzători de înghețată la fiecare colț de stradă. Bețivi în grupuri zgomotoase. Mai rău, bărbați în pantaloni scurți! Cu șosete și sandale. Una dintre imaginile cu adevărat oribile ale noii ere.

Mie nu-mi place soarele.

Sunt încântat de lipsa ploii și orice depășește asta e un răsfăț exagerat. N-am încredere. Te face să jinduiești. După lucruri care nu pot dura.

Stăteam la umbră în Eyre Square. Mă uitam cum fete, cu pielea deja roșie, așteptau să facă bășici. Mi-am auzit numele... l-am văzut pe părintele Malachy. În civil, pantaloni kaki de bumbac și tricou alb. L-am întrebat:

— Ai liber?

— Nu e incredibilă căldura asta?

Desigur, „incredibil” are dublu tăiș. Fie incredibil de bună, fie incredibil de rău. Nu-ntrebi niciodată. Se presupune că știi.

N-am întrebat. A zis:

— Ești greu de găsit.

— Depinde cine caută.

— Am fost la plajă ieri. Mamă, era plină ochi. Am făcut o baie excelentă. Știi pe cine am văzut?

— Malachy, cred că pot spune cu mâna pe inimă că nu am nici cea mai vagă idee.

— Pe prietenul tău, Sutton.

— Da?

— Un tip cam acru.

— Nu-i plac preoții.

— Normal, e din Nord! M-am oprit să-l salut, l-am întrebat dacă se stropise măcar puțin.

Am râs fără să vreau. Malachy a continuat:

— Mi-a zis că nu știe să înoate, îți vine să crezi?

O femeie a trecut pe lângă noi, a zis:

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Părinte!

El a zis:

— Trebuie să plec, sunt așteptat pe plajă într-o oră.

— Mamă, Domnul e cam solicitat!

Mi-a aruncat o privire ecleziastică și a zis:

— N-ai avut niciodată niciun pic de respect, Jack.

— O, ba da. Doar că nu respect și chestiile pe care le
respecti tu.

Apoi a plecat. Probabil era o iluzie optică, dar umbra părea
să se fi micșorat.

Pe drumul spre cimitirul Rahoon e un hotel nou. Iisuse, asta da planificare strategică. Eram tentat să văd cum e, dar am mers mai departe.

Căldura era incredibilă. Povestea vieții mele, hoardele merg spre plajă, eu merg la cimitir. Razele soarelui săreau din pietrele de mormânt și te loveau ca o răzbunare calculată. Am îngenuncheat la Sean și am zis:

— Nu mai beau... OK?

Apoi am mers la Padraig și am zis:

— N-am adus flori. Am adus, însă, o poezie. Care înseamnă că, chiar dacă sunt un egoist nemernic, sunt un egoist nemernic *cu suflet de artist*. Și, Dumnezeu mi-e martor, doar ți-au plăcut cuvintele. Uite:

ÎNMORMÂNTARE LA ȚARĂ

*În palma dreaptă țin marea
Unduindu-se în briza ușoară a amintirii
Câmpiile de-aici sunt numai pietre și
mlaștini
Și copaci morți.*

*Biserica stă albă, îndreptată spre un
soare umed
Insulele sub privirea fixă a ușii ei
întunecate
Mici rugăciuni se ridică spre cerul surd
și rece.
Care nu mai e legat de pământ.*

*Motorul dricului e oprit, negrul
Vopselei se cojește și descoperă rugina
de carne vie,
Cromul înfrunzește. Totul pârguiește.
Morții merg acasă.*

Transpirația curgea șiroaie pe mine. Am început să cobor pe poteca dintre morminte. Am văzut-o pe Ann Henderson coborând pe partea cealaltă. Urma să ne întâlnim la poartă. M-am gândit să mă eschivez, dar m-a văzut și *mi-a făcut cu mâna*.

Când am ajuns lângă ea, zâmbea. Inima a început să-mi bată cu o speranță nebunească. M-am lăsat să simt cât de mult îmi fusese dor de ea. A zis:

— Jack!

Eu, cât se poate de original, am zis:

— Ann.

Mi-am pus cu greu mintea în funcțiune și am întrebat:

— Vrei să bem o apă minerală?

— Mi-ar face plăcere.

Am mers până la hotel, ea zicând:

— Nu că-i incredibilă căldura?

Și cât de ușurată era că Sarah nu mai era etichetată ca sinucigașă.

Eu am zis foarte puține. Atât de frică mi-era să nu dau cu piciorul frânturii de șansă pe care simțeam că o am. La hotel, am comandat *o granita* mare de portocale, cu tone de gheață. Nu mi-a comentat opțiunea non-alcoolică. Înainte să pot încerca ceva, a zis:

— Jack, am vești minunate.

— Da?

— Am întâlnit un bărbat extraordinar...

Știu că a vorbit mai departe, dar n-am mai auzit. În cele din urmă, ne-am ridicat să plecăm și a zis:

— O să chem un taxi, pot să te las undeva?

Am clătinat din cap. Preț de o clipă am crezut cu groază că o să-mi strângă mâna. În loc de asta, s-a aplecat și m-a sărutat ușor pe obraz.

În timp ce mergeam spre Nestor's, soarele mă lovea neconținut. Am ridicat fața și am zis:

— Prăjește-mă, nenorocitele!

ÎN MIȘCARE

Ajuns înapoi în cameră, mă simțeam golit. Voiam atât de tare să beau, că puteam să simt gust de whiskey în gură. Inima îmi zăcea în piept ca o mortăciune. Am strigat tare în irlandeză ceva din copilăria mea.

An bronach mhor!

E ceva de genul „Vai, mie!”, dar o traducere mai contemporană ar fi

„Am pizdit-o”.

Și-ncă cum...

Apropiindu-mă de cincizeci de ani, urma să mai am vreodată o șansă la iubire?

Vise.

Din neant mi-a venit un gând:

— Ce-ar fi să plec treaz din Galway!

Asta m-a făcut să mă ridic și să înghit un betabe, mormăind:

— Am chestii de făcut, tre’ să mă pregătesc de plecare.

Nick Hornby popularizase listele. Ei bine, eu puteam să fac una de ieșire:

Am împachetat

3 cămăși albe

3 blugi

1 costum

niște cărți

două casete video

Apoi am zis:

— Dă-l încolo de costum.

Puteam să car aproape totul într-o geantă de umăr și să dispar pe veci. Mi-am verificat biletul de avion, mai aveam cinci zile. Am coborât la recepție, betabeu’ detensionându-mi deja sufletul.

Doamna Bailey a întrebat:

— Domnule Taylor, sunteți OK?

— Sigur.

— Ochii dumneavoastră... arată devastați.

— A, nu, mi-a curs șampon în ei.

Am lăsat asta între noi o clipă.

Am zis:

— Doamnă Bailey, o să plec o vreme.

Nu părea surprinsă; a zis:

— Vă păstrez camera.

— Ei bine, s-ar putea să fie mai multă vreme.

- Nu vă faceți griji, mereu se găsește o cameră.
- Vă mulțumesc.
- Îmi place să fiți aici, sunteți un om bun.
- Eh, nu știu ce să zic...
- Sigur că nu știți, asta face parte din bunătatea dumneavoastră.
- Aș putea să vă fac cinste cu un pahar la miezul nopții, înainte să plec?
- Tinere, chiar insist.

O mașină galbenă era parcată afară. Deasupra plăcuței de înmatriculare era un abțibild cu „CLFD”. Am ciocănit în geam. Sutton a zis:

- Ești chiar tu.
- Am crezut că ne înțeleseserăm să nu mă mai urmărești.
- Nu te urmăresc, te aștept.
- Care-i diferența?
- Tu ești detectivul, tu să-mi spui.

A ieșit din mașină, s-a întins și a zis:

- Echipamentele astea de supraveghere sunt *cri-mi-nale*!

Era îmbrăcat complet în negru. Bluză, pantaloni de armată, adidași Nike. Am întrebat:

- Care-i faza?
- Sunt în doliu.
- Nu sunt sigur că e de prea mult bun gust.
- A întins mâna în mașină, a scos un sac de voiaj și a zis:
- Vin cu daruri.
- De ce?
- Am mai vândut un tablou; haide, îți iau ceva de băut...

ups... o cafea... Și te voi scălda în generozitate.

Am hotărât că probabil urma să fie ultima oară.

Am mers la Elles pe Shop Street. Sutton a zis:

- Fac un cappuccino genial.

Au făcut.

Ba chiar au pus și o bomboană italiană alături. Sutton a mușcat din a lui și a zis:

- Mm... bun.
- Ia-o și pe-a mea.
- Ești sigur? Că sunt... cum să zic... bestiale!

A băgat mâna în sac, a scos două telefoane mobile, mi-a pus în față unul dintre ele și a zis:

- Unu-i pentru tine.
- Și pe celălalt l-a pus în fața lui. Am zis:
- Nu vreau.

— Ba sigur că vrei. Le-am luat ieftin. Acum suntem conectați pe bune. Mi-am permis să-mi salvez numărul în agenda ta.

Din nou a scotocit în sac și a scos un tablou mic, înrămat. Nimmo's Pier. A zis:

— Nu trebuie să-mi spui că e bun, deja știu asta. E cu siguranță... valoros. Am devenit obiect de colecție.

Nu știam cum să procedez așa că am zis-o direct:

- Plec.
- Iisuse, cel puțin termină-ți cafeaua.
- Nu, plec din Galway.

A părut într-adevăr uluit și m-a întrebat:

— Ca să mergi unde?
 — Londra.
 — Haznaua aia! Adică, nici măcar nu mai bei. Cum ai putea să mergi acolo treaz?
 — Mulți o fac... se pare.
 — Sigur, cetățenii onorabili și oamenii-fantomă. Ce-o să faci?
 — Închiriez ceva în Bayswater, mă plimb pe-acolo.
 — Te plimbi pe dincolo. Ți dau o săptămână.
 — Merci pentru votul de încredere.
 — Aoleu... Londra... pentru Dumnezeu! Când?
 — Cam în cinci zile.
 — Bem și noi de rămas-bun?
 — Sigur.
 Și am arătat spre mobil, adăugând:
 — Pot să te sun.
 — Chiar te rog. Noaptea e cel mai bine. Nu dorm prea bine.
 — Nu?
 — Tu ai dormi... cu un individ îngropat chiar sub fereastră?
 M-am ridicat și am zis:
 — Mulțumesc pentru cadouri.
 — Da. Să pui tablou' în bârlog la Bayswater. Doamne!
 Clătina încă din cap când am plecat. Shop Street trăia din plin,

mimi
 cântăreți
 înghițitori de flăcări

Un individ făcea figurine din bucăți de sârmă. Construia forme uluitoare în câteva minute. L-am întrebat dacă putea să-mi facă ceva anume. A zis:

— Orice, mai puțin bani.

Cinci minute mai târziu, mi-a înmănat comanda, l-am dat câteva lire și am zis:

— Ești foarte talentat.

— Spune-le și ăloră din Consiliul Artistic.

„În ziua aceea vei intra în stăpânirea singurătății pe care ți-ai dorit-o atât de mult. Nu mă întreba când va fi asta sau unde sau cum. Pe munte sau în închisoare, în deșert sau într-un lagăr de concentrare. Nu contează. Așa că nu mă întreba pentru că n-o să-ți spun. Nu vei ști până n-o atingi.”

Thomas Merton, *The Seven Storey Mountains*

Am mers la spital și mi-am scos ghipsul de pe degete.

Uitându-mă la ele, păreau stafidite, micșorate. Doctorul mi-a dat o minge mică și mi-a zis:

— Strângeți-o în fiecare zi ca să vă recăpătați treptat puterea.

Asistenta se holba și am întrebat:

— Ce-i?

— Acum vă veți putea rade.

Mi-am pipăit barba și am întrebat:

— Nu vă place?

— Vă îmbătrânește.

— Mă simt bătrân.

— Ei, ia mai lăsați-mă-n pace!

Și credeam că o să-mi fie dor de asistentele irlandeze...

Stabilisem să mă întâlnesc cu Cathy B. la Nestor's. Ea a zis:

— Unde?

I-am dat indicațiile. Vremea era încă bună, iar soarele mi se izbea de ochi.

În Nestor's, santinela m-a ignorat, așa că mi-am dat seama că faima mea se terminase. M-am așezat pe scaunul tare și Jeff a venit cu cafeaua. Am pus pe masă cumpărătura din stradă. A zis:

— Oh, wow!

Era un Harley în miniatură, perfect până la cel mai mic amănunt. Am zis:

— E felul meu de a-mi lua rămas-bun.

— Pleci?

— Da.

N-a întrebat

unde
când
nici măcar

de ce.

Doar a dat din cap.

Cathy a intrat ușor, s-a uitat în jur și a zis:

— Ce-i asta... o bucătărie?

— Bine-ai revenit, doamna... și mai cum?

— Doamna Dezamăgită.

— Ce?

— Everett a plecat. A întâlnit o americană în Listowel și și-a luat tălpășița.

— Iisuse, îmi pare rău.

— Mie nu, era un dobitoc.

Jeff a venit lângă noi și a zis:

— Îți aduc ceva?

— Un șpriț.

Eram tentat s-o acompaniez. S-a uitat la Jeff în timp ce se îndepărta și a zis:

— Mișto fund!

— Îi plac motoarele.

— Genul meu de tip.

A adus băutura și i-a zâmbit fermecător. Mi-am zis că Jeff încă mai știa să se miște. Cathy a zis:

— Voi, bătrânii, aveți clasă.

M-am prefăcut că râd sincer și am zis:

— Mă mut la Londra.

— Nu te chinui.

— Ce?

— Eu sunt din Londra... mai știi? Scutește-te de călătorie.

— Totu-i aranjat. Am cumpărat biletul.

— În fine...

A luat o înghițitură și a zis:

— Perfect.

— Vorbesc serios, Cathy, am șters-o.

— Tipu' de la bar e însurat?

— Nu... a fost cândva într-o trupă.

— M-am îndrăgostit.

— Cathy... alo... ne putem concentra puțin? Ai nevoie de bani?

— Nu, am concerte planificate.

M-am ridicat și am întrebat:

— Vrei să mergem la plimbare, să hrănim lebedele?

— O să mai stau aici puțin, să-l vrăjesc pe tipu' ăsta.

Mă așteptam la o îmbrățișare, m-aș fi mulțumit și cu o bezea. Am zis:

— Bine atunci, ne vedem.

— Da, da, vorbim.

Am strâns mingea cu mâna stângă. Dacă a ajutat, nu mi-am dat seama.

FURTUNI

Am avut un coșmar al dracului de urât. Cum îi vezi pe ăia în filme când se trezesc brusc, learcă de transpirație, strigând:

— N-am... atenție!

Exact așa.

Îi visam pe Padraig, Sean, Planter, Ford, Sarah Henderson. Aliniați în fața mea, cu ochii morți și negri, întinzând mâna spre mine. Indiferent în ce direcție alergam, erau mereu în fața mea. Țipam:

— Lăsați-mă-n pace sau mă apuc de băut!

M-am trezit cu un strigăt. Lumina soarelui curgea înăuntru prin ferestre, iar eu simțeam o groază pe care n-o cunoscusem niciodată. M-am dat jos din pat împleticindu-mă și am luat un betabe – urgent. Dacă aş fi știut să mă mai rog, aş fi făcut-o. Am zis:

„Sé do bheatha, a Mhuire”.

Începutul de la Ave Maria în irlandeză. Am început să mă detensionează. Primele clase le făcusem numai în irlandeză. De la un anumit moment, a trebuit să învățăm din nou rugăciunile în engleză. În timpul perioadei de tranziție n-am putut să mă rog.

Credeam că dacă mor, ajung fix în iad. Alea au fost primele nopți de groază. Când am început să prind câte ceva din noua liturghie, groaza s-a diminuat. Undeva, însă, s-a fixat ideea că aş fi mai în siguranță în irlandeză.

Norocul se pregătea să-mi facă o vizită. Coincidența fiind atunci când Dumnezeu vrea să nu iasă în evidență. Când îi evită pe paparazzi.

Făcusem duș, reușisem să beau o cafea slabă și să mă îmbrac. Purta o cămașă de blugi uzată, aproape albă, reiați de culoarea bronzului și mocasinii, puteam să trec drept o reclamă prost focalizată la American Express.

Un ciocănit la ușă. M-am rugat la toți dracii să nu fie Sutton. Janet.

A zis:

— Îmi pare rău că dau buzna.

— E OK.

— Doamna Bailey zicea că plecați.

— Plec.

— Aș vrea să primiți astea.

Și-a întins mâna. Măgele negre pentru rozariu. Păreau să strălucească. Când le-am luat, arătau ca niște cătușe în contrast

cu materialul cămășii. Ea a zis:

— Au fost binecuvântate la Knock.

— Sunt mișcat, Janet. O să le păstrez mereu cu mine.

Ea s-a rușinat și eu am adăugat:

— O să-mi fie dor de dumneavoastră.

A roșit complet. Nu e ceva ce mai vezi foarte des, așa că, pentru a schimba subiectul, am zis:

— Mâncați ciocolată?

— O, Doamne, o *ador*.

— Ei bine, am să vă aduc o cantitate nesimțit de mare într-o cutie simandicoasă.

— Cu câinele pe capac?

— Exact.

A plecat, roșeața transformându-se într-o culoare fosforescentă, de neon.

Am pus mărgelile sub pernă. Mi-era util orice fel de ajutor.

Mergând spre statuia lui Pádraig Ó Conaire, un polițist s-a apropiat de mine. Mi-am zis:

— Hopa!

A întrebat:

— Domnul Taylor? Domnul Jack Taylor?

Când te iau cu „domnul”, știi că tre’ să suni un avocat. Am zis:

— Da.

— Inspectorul-șef Clancy ar vrea să vă vorbească. Pe-aici.

M-a condus la un Daimler negru. Portiera din spate s-a deschis și o voce a spus:

— Urcă, Jack.

Am urcat.

Clancy era îmbrăcat complet în uniformă. Toți epoleții și insigna la vedere. Era mai solid decât la precedenta noastră întâlnire. Am zis:

— Nu mai ajungi pe gazon prea des?

— Ce?

— Golf. Am auzit că joci cu băieții mari.

Avea fața mov, ochii îi ieșeau din orbite. Individu’ fusese subțire ca o trestie cândva. A zis:

— Ar trebui să te apuci și tu, e bun pentru sănătate.

— Nu pot să neg că tu ești dovada vie.

A clătinat din cap și a zis:

— Mereu ai avut gura spurcată, Jack.

Șoferul arăta ca o căcăstoare. Mușchii i se umflau pe gât. Clancy a zis:

— S-ar putea să-ți datorez scuze.

— S-ar putea?

— Sinuciderile. Se pare că știai tu ceva.

— Și, inspectore, tu știi ceva... cum ar fi unde se află domnul Planter?

Clancy a oftat și a zis:

— A dispărut de mult. Banii cumpără tăcerea multora.

Nu voiam să insist prea mult în direcția asta, am zis:

— Plec din Galway.

— Serios? Există vreo speranță ca amicul tău Sutton să plece odată cu tine?

— Nu cred. Muza lui e aici.

Clancy a rămas tăcut, apoi:

— Știai că a candidat la un moment dat ca să intre în Gardă?

— Sutton?

— Da, da. L-am refuzat, există niște standarde.

— Ești sigur? Pe noi ne-au acceptat.

Și-a permis un zâmbet răutăcios și a zis:

— Ai fi putut ajunge departe.

— Wow, poate chiar aş fi ajuns ca tine...

Şi-a întins mâna. Eram fascinat de încălţările lui. Pantofi negri grei, atât de lucioşi că te puteai uita în ei ca-n oglindă. I-am luat mâna. A întrebat:

— Pleci din cauza lui Coffey?

— Ce... cine?

— Nu-l mai ştii, şpagarul ăla din Cork...

I-am dat drumul la mână, mi-am luat ochii de la pantofii ăia şi am zis:

— O, da, un dobitoc mare şi prost. Dar juca bine hurling.

— Lucrează sub mine şi, dacă e să mă iau după el, spălăcita de Ann Henderson lucrează ca o târfă sub el...

Cuvintele au atârnat în aer. L-am văzut pe şofer mişcându-se jenat la volan. Un firicel de sudoare a început să-mi curgă de-a lungul sprâncenei. În spate îi simţeam rânjetul lui Clancy. Lumea s-a învârtit preţ de un minut şi am crezut că o să cad. Trebuie să fi fost expunerea bruscă la soare. Am stat o clipă, apoi m-am aplecat la loc în maşină. Cu toată puterea, am scuiat pe pantofii ăia simandicoşi.

Ajuns în piață, am intrat în Supermacs. Aveam nevoie de ceva foarte rece. Am luat o Cola mare, plină cu gheață, și m-am așezat la fereastră. Ochii mă înțepau, și am strâns bila în mâna stângă până când au început să mă doară degetele. Am luat o înghițitură prelungă de Cola, am simțit gheața cum mi se lovește de dinți. Un nor roșu părea să-mi întunece vederea. Încă niște Cola și m-a apucat febra zahărului. M-a ajutat.

Privirea mi s-a limpezit și m-am oprit din a strânge neîncetat bila. Un bărbat s-a apropiat de masa mea și a zis:

— Jack.

Am ridicat privirea. Știam fața dar nu-i puteam asocia un nume. A zis:

— Sunt Brendan Flood.

— A... tipu' cu Dumnezeu.

— Pot să stau jos?

— Aș prefera să nu, amice. Am boală pe polițiști.

— Foști-polițiști.

— Mă rog.

— Trebuie să-ți spun ceva.

— Iar despre Dumnezeu?

— Totul e despre Dumnezeu.

S-a așezat și m-am uitat pe fereastră. În ciuda soarelui, am văzut nori negri la orizont. Flood a zis:

— Se apropie furtuna!

— În sens biblic sau informativ?

— Am auzit la știri.

Nu i-am răspuns, m-am gândit că o să scuipe o predică și o să dispară. Cât putea să dureze? A zis:

— Condoleanțele mele pentru pierderea prietenului tău, Sean Grogan.

— Merci.

— Am informații.

— Ce?

— Despre mașină.

— Spune-mi.

— O mașină galbenă.

— Dar sunt multe dintr-astea.

— Martorii oculari spun că accidentul a fost intenționat.

— Intenționat?

— Polițiștii i-au interogat pe martori, dar l-au ratat pe unul.

Un băiat de unspe ani care strânge plăcuțe de înmatriculare. Nu a reținut cifrele exacte, dar a văzut un abțibild.

A făcut o pauză, apoi:

— Era CLFD.

— Clifden!

S-a ridicat în picioare, a arătat cu capul spre furtuna care se apropia și a zis:

— Nemulțumirea puternică a lui Dumnezeu.

Trebuia să fac cumpărături. Am mers la Holland's și am cumpărat o mega-cutie de bomboane de ciocolată. Cu câinele simpatic pe capac. Apoi la magazinul de băutură, unde mi-a luat ceva timp să caut, dar am descoperit un ulcior de piatră cu gin olandez. Înapoi la hotel și am lăsat bomboanele la recepție.

Doamna Bailey a zis:

— Astea sunt pentru Janet?

— Da.

— O să fie în extaz.

— Rămâne pe deseară paharul de dinainte de culcare?

— Minunat; pe la unsprezece?

— Grozav.

NIMMO'S PIER

Aflat pe malul de vest al râului Corrib, se întinde de la Claddagh Quay până dincolo de Ringhanea Quay. Conceput de Alexander Nimmo, a fost construit în 1882. Localnicii de atunci se opuneau vehement construcției. A fost folosit până când noul port comercial l-a făcut să fie inutil, la începutul anilor 1840. Cheiurile din Claddagh au fost reparate între 1843-1851, și toate fuseseră legate de Nimmo's Pier până în 1852.

Șobolani cât pisicile au fost văzuți pe marginea estică a cheiului. Au rămas, până acum... nebotezați.

Pe la șapte seara, cerurile s-au deschis și ploaia a biciuit orașul. Grea și implacabilă. Am stat întins în pat și am ascultat. Îmi țineam mintea goală și refuzam să mă gândesc la posibilitățile nesfârșite.

La unșpe, am coborât la bar; doamna Bailey mă aștepta. Mă îmbrăcasem la costum. Era la patru ace. A zis:

— Suntem țicniți amândoi.

Sunt sigur că a fost o seară minunată. Numa' că nu mi-o amintesc. Mintea îmi fugise într-un loc rece ca gheața, iar doamna Bailey vorbea cât pentru doi. Țin minte, însă, că a zis:

— Nu vă atingeți de tărie.

— Deocamdată.

N-a insistat. M-am uitat la ceasul de deasupra barului. Când s-a făcut două, doamna Bailey a zis:

— Eu mă retrag.

Cuvintele ei de rămas-bun:

— Dacă aveți vreodată nevoie de un prieten...

Îmbrățișarea ei aproape m-a emoționat, dar nu destul.

M-am dus în camera mea și am privit pe fereastră. Ploaia nu făcuse decât să se întetească. Mi-am luat sacul și am pus ginul în el. Apoi mi-am pus mantaua de poliție. Apoi l-am sunat pe Sutton. Am auzit:

— Alo?

— Sutton, sunt Jack. Ziceai că nu prea dormi.
— Asta așa e.
— Trebuie să ne vedem.
— Sigur... mâine... Ok.
— Acum! Am o sticlă de gin.
— Ah, *așa* mai vii de-acasă. Unde ne vedem?
— Nimmo's Pier.
— Ce? E furtună-n toată regula pe-acolo!
— E minunat așa. Iisuse, tu ești artistul, trebuie să te conving?
— De fapt, da, gin sălbatic pe o vreme sălbatică. Îmi place la nebunie.
— Ne vedem acolo.

Nici țipenie pe stradă. Când am ajuns în Claddagh, vântul era cât pe ce să mă arunce peste chei. Am văzut lebedele strânse unele într-altele lângă bărci.

Când am ajuns la Nimmo's, m-am sprijinit de perete, privind golful negru. Era incredibil de frumos. Farurile unei mașini au virat lângă terenul de fotbal și au început să meargă de-a lungul cheiului. Când au ajuns aproape, m-au scăldat în lumină. Motorul s-a oprit, iar Sutton a deschis portiera. Avea pe el numai un tricou și blugi și a strigat în noapte:

— Îmi place la nebunie.

S-a luptat cu vântul ca să ajungă la mine și a zis:

— Nebunu' naibii, a fost o idee genială! Unde-i udătura?

Am deschis sacul, i-am dat ulciorul. A zis:

— Genever... bun așa.

A luat un gât zdravăn și am întrebat:

— Ți mai amintești când am fost să dansăm în South Armagh?

A coborât ulciorul și a zis:

— Da...

— Ne-a urmărit o mașină și te-am întrebat de care *parte* erau indivizii respectivi.

— Vag.

— Ai zis că de partea ălor răi, și eu te-am întrebat care era aia.

El a dat din cap, eu am continuat:

— Ai zis că sunt răi oamenii ăia care te urmăresc la patru dimineața.

A râs forțat, în mare parte din cauza ginului. Am zis:

— Acum e aproape patru dimineața și tu ești în tabăra celor răi.

— Ce?

— Tu l-ai omorât pe Sean. Abțibildul cu Clifden de pe mașina galbenă a fost văzut.

A lăsat deoparte ulciorul, s-a gândit înainte să vorbească, apoi:

— Am făcut-o pentru noi.

— Pentru noi?

Cuvintele au curs din el ca un șuvoi:

— Într-o noapte, târziu... în Grogan's, eram nervos, încercam să-l fac să aibă o reacție. I-am zis că-l uciseseam pe Ford.

— Și crezi că Sean ar fi vorbit!

— Nu atunci... dar mă ura. Dobitocu' mi-a dat jos tabloul. Mai devreme sau mai târziu ar fi dat un telefon.

Am zis:

— Sutton.

Și i-am tras un genunchi în ouă. L-am înșfăcat de tricou și l-am târât spre margine. A strigat:

— Jack... Iisuse... nu știu să înot.

Am așteptat câteva clipe, zgribulit din cauza vântului, și am zis:

— Știu.

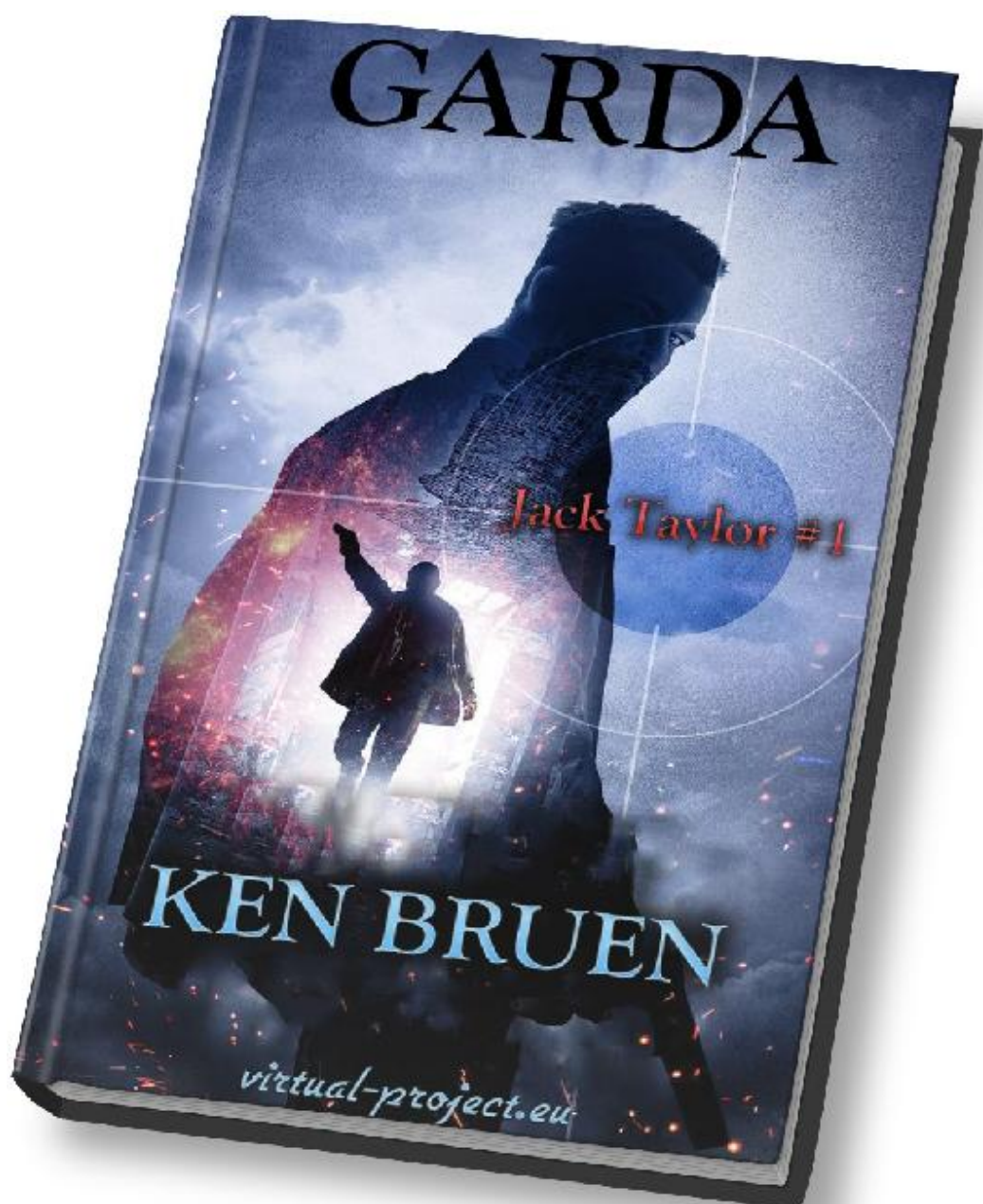
L-am aruncat peste perete. Am ridicat ulciorul de piatră și l-am mirosit. Energia din el m-a străbătut prin tot corpul. Luându-mi elan, l-am aruncat sus și departe.

Dacă a făcut un plici, nu l-am auzit.

În timp ce mă încheiam la nasturi ca să mă apăr de vânt, mi-am amintit când, în Newry Pub, Sutton îmi înșfăcase „The Hound of Heaven” și zisese:

— Francis Thompson a murit urlând; așa mor alcoolicii!

N-aș putea să vă spun sigur. Vântul bătea prea tare.

virtual-project.eu

- [11] Garda de poliție din Irlanda.
- [12] Membru din Garda Scíochána.
- [13] Joc de cuvinte între *guard* (polițist, membru al Garda) și *blackguard* (ticălos).
- [14] Hot whisky – cocteil cunoscut și sub numele de hot toddy în Anglia și preparat din whisky, miere sau zahăr, ceai și mirodenii și servit fierbinte.
- [15] Accent provincial, mai ales irlandez.
- [16] Regele William al IV-lea, ai cărui gardieni de pace au fost o formă timpurie de poliție.
- [17] Stimate domn.
- [18] Cu stimă.
- [19] Hanul de la graniță.
- [20] Companie producătoare de arme de foc.
- [21] O guinee = £ 1.05 (21 de șilingi), monedă folosită astăzi pentru a stabili prețul obiectelor scoase la licitație.
- [22] Bushmills Black Bush, whiskey irlandez.
- [23] Serial american care prezintă activitatea unor doctori de la Spitalul Clinic din Chicago.
- [24] O, Doamne!
- [25] Knick îi sparge pe toți.
- [26] Alcoholics Anonymous, Alcoolicii Anonimi.
- [27] Dans irlandez.
- [28] Joc de cuvinte. *I was expecting a bedlam* – *bedlam* = gălăgie, scandal de proporții și, arhaic, spital de boli mintale.
- [29] I guess, în original.
- [30] Joc de cuvinte. Coș – basket, basket case – caz fără speranță, inutil (despre o persoană).
- [31] Sănătate, noroc.
- [32] God Is Gonna Cut You Down.
- [33] În original „I'd faded to black”, aluzie la cântecul trupei de heavy metal Metalica (Fade To Black).
- [34] „You speak Spanish?” „I do spick”. – „spick” este un termen argotic ofensator pentru vorbitori de limbă spaniolă, în special din America de Sud și Centrală.
- [35] Harley Street, stradă din Marylebone, în centrul Londrei, cunoscută încă din secolul XIX pentru numărul mare de medici și chirurgi specialiști privați.
- [36] Iubire.
- [37] Meth – prescurtare de la metamfetamină, un drog puternic care stimulează sistemul nervos central
- [38] A începe să bei înainte ca mahmureala din ziua precedentă să dispară.
- [39] Gaelic Athletic Association, Asociația Sportivă a Irlandei, care promovează sporturi tradiționale.
- [40] Bere americană ușoară.
- [41] Piesă celebră a muzicianului Chris de Burgh („Doamna în Roșu”).

^[32] Softail – tip de motocicletă, de obicei Harley-Davidson, cu suspensiile spate ascunse, care-i conferă o imagine aparte.

Table of Contents

[AFARĂ DIN GARDĂ](#)
[KEENING](#)
[VÂNĂTĂI](#)
[REALITĂȚI](#)
[BRICOLAJ](#)
[UN DISCURS FUNEST](#)
[CĂRȚI ȘI TOTUL ARATĂ SPRE VEST](#)
[SUTTON](#)
[CEI MORTI](#)
[ROCK ME GENTLY](#)
[MÂNA CARE ÎMPINGE LEAGĂNUL](#)
[„SUNT ÎN VÂRFUL LUMII, MAMA!”](#)
[REFUZUL... BINECUVÂNTĂRII](#)
[KARMA](#)
[DESPRE BOSCHETARI](#)
[PUNCT CRITIC](#)
[ÎN MIȘCARE](#)
[FURTUNI](#)

Table of Contents

[AFARĂ DIN GARDĂ](#)
[KEENING](#)
[VÂNĂTĂI](#)
[REALITĂȚI](#)
[BRICOLAJ](#)
[UN DISCURS FUNEST](#)
[CĂRȚI ȘI TOTUL ARATĂ SPRE VEST](#)
[SUTTON](#)
[CEI MORȚI](#)
[ROCK ME GENTLY](#)
[MÂNA CARE ÎMPINGE LEAGĂNUL](#)
[„SUNT ÎN VÂRFUL LUMII, MAMA!”](#)
[REFUZUL... BINECUVÂNTĂRII](#)
[KARMA](#)
[DESPRE BOSCHETARI](#)
[PUNCT CRITIC](#)
[ÎN MIȘCARE](#)
[FURTUNI](#)

Table of Contents

AFARĂ DIN GARDĂ	6
KEENING	19
VÂNĂTĂI	32
REALITĂȚI	35
BRICOLAJ	38
UN DISCURS FUNEST	62
CĂRȚI ȘI TOTUL ARATĂ SPRE VEST	71
SUTTON	75
CEI MORȚI	83
ROCK ME GENTLY	87
MÂNA CARE ÎMPINGE LEAGĂNUL	92
„SUNT ÎN VÂRFUL LUMII, MAMA!”	122
REFUZUL... BINECUVÂNTĂRII	125
KARMA	128
DESPRE BOSCHETARI	153
PUNCT CRITIC	164
ÎN MIȘCARE	181
FURTUNI	188